

Adolf
Hitler

Адолф Хитлер

**Картини от живота
на Фюрера**

Издателство „Нова Европа“ © 124 (2012)

Съдържание:

Въведение - от Херман Гьоринг	6
Предговор - от д-р Йозеф Гьобелс	7
Пътуванията на Фюрера - от SS бригаденфюрер Юлиус Шрек	9
Фюрерът и германския народ - от д-р Ото Дитрих	23
Фюрерът като оратор - от д-р Йозеф Гьобелс	36
Фюрерът в личния си живот - от СС групенфюрер Вилхелм Брукнер	49
Фюрерът като държавник - от д-р Гьобелс	65
Фюрерът и германският работник - от д-р Роберт Лай	80
Фюрерът и изкуствата - от д-р Йозеф Гьобелс	92
Сградите на Фюрера - от архитект Алберт Шпеер	104
Адолф Хитлер и новите пътища в Райха - от главния инспектор и доктор на инженерните науки Фриц Тод	114
Нашият Хитлер - от д-р Гьобелс	127
Фюрерът и въоръжените сили - от старши-лейтенант Фьорч	135
Фюрерът и германската младеж - от Балдур фон Ширах	153
Фюрерът и националсоциалистическото движение	164

Въведение
от Херман Гьоринг

Неспособни сме, Водачо, да изразим благодарността си с думи. Също така сме неспособни да покажем верността си и нашата обич чрез думи. Цялата ни признателност, любовта ни и ревностната ни вяра към Вас, Водачо, могат да се видят в стотиците хиляди възторжени лица обърнати към Вас.

Целият наш народ, цялата ни нация, днес се чувстват силни и щастливи, защото във вас се появи не само Водача на нацията ни, но също така и нейният спасител.

A handwritten signature in dark ink, appearing to read 'Goering', is centered on the page. The signature is fluid and cursive, with a large initial 'G'.

Председателят на Райхстага по време на Държавния партиен конгрес
в Нюрнберг на 15 септември 1935

Днес идеята за пропагандата по цял свят и дори в Германия все още се свързва с множество погрешни схващания. Тези заблуди са толкова дълбоко вкоренени и често са породени от предразсъдъци, че те могат да бъдат оборени само с големи трудности. От всички народи германците понесоха най-тежко последиците от тези предразсъдъци. За сравнително кратък период от време, пропагандата в Германия се превърна сама по себе си в политически мощно оръдие. Днес не е необходимо да се търсят повече доказателства за факта, че Германия по времето на Кайзера бе подкопана от марксистката пропаганда и че в последствие марксистко-демократичния режим бе премахнат, защото се противопостави на един по-висш нов ред, издигнат не само от националсоциалистическата доктрина, но и от националсоциалистическата пропаганда.

Пропагандата трябва да е майсторски направена. Не би било от полза, нито е potrebno, към нея да се командироваат няколко находчиви човека. Тя, както всяко велико изкуство се нуждае от изключително квалифицирани хора, които най-вече да основат една школа и чрез нея да започнат да просвещават. Погрешното схващане, че пропагандата е нещо непочтено или долно е широко разпространено и трябва да бъде опровергано. Както във всяка област на човешката дейност, така и за пропагандата е важно да има подкрепа и да са налице практическите облаги, които тя дава. В този смисъл обаче, тя няма нищо общо с рекламата. Оптималната функция на пропагандата се определя от качествата на хората, които говорят за себе си, нейна задача е да представи тези качества в пълната им стойност и капацитет.

Хубавите неща и великите хора, сами по себе си оказват въздействие, затова трябва да се оставят неограничено да говорят сами за себе си. Най-важната характеристика на успешната пропаганда е, че тя не добавя нищо и не пропуска нищо, което принадлежи към същността на темата или характера. Основната особеност на събитията и личностите трябва да бъдат приведени ясно, отчетливо и просто, без излишни детайли, така че те могат да бъдат лесно разбрани и приети от масите, до които пропаганда се опитва да достигне.

Националсоциализмът и неговите главни представители са допринесли много за тази форма на изкуството. Само с много усилен труд пропагандата печели хората чрез непрекъснато сменящи се техники. Фюрерът беше най-големият майстор в това. Почти никой не знае, че в първите дни на партията, той не е заемал друга длъжност, освен тази на ръководител на пропагандата и че благодарение на блестящото си майсторство в тази сфера той даде на партията сегашното и интелектуално, организационно и политическо ниво.

Той също така инстинктивно разбира как да говори, за да достигат думите му до народа, от който той идва и в който са корените му. Още от самото начало, цялата любов и огромно доверие на неговите последователи, а по-късно и на цялата на германската нация, неслучайно бяха съсредоточени върху него. И все пак до сега масите го възприемаха от разстояние само като политик и държавник. Неговата чисто човешка страна оставаше до голяма степен на заден план.

Днес целият свят познава Адолф Хитлер като основател на националсоциалистическа доктрина и създател на националсоциалистическа държава, пионер на новия европейски ред, както и пътеводител за мира и благосъстоянието на нациите. Но също така хората от цял свят виждат интересната и завладяваща личност на човека Адолф Хитлер. Както германците, така и негерманците, биват заплени от величието, което този човек излъчва. Той може да бъде определен като човека, който определя чувствата и мислите на днешните времена и следователно е в състояние, както никой друг да даде нова форма и насока на света като цяло.

За да го разбере напълно, човек трябва да го познава не само като политик и държавник, но и като човешко същество. Точно затова бе направена тази книга. Това е свидетелство за неговата личност, съставено с обич и възхищение от най-близките му колеги и най-старите му бойци. Всеки от тях хвана писалката и хартията, за да може обществеността да опознае всяко едно човешко качество на този велик човек. Те всички познават Фюрера благодарение на тясно им сътрудничество с него в продължение на много години и ясно очертаха възхитителната му личност. Това прави тази книга ценна.

В тази книга Фюрера е представен в естествената непосредствена връзка с всички въпроси засягащи нашето време. Германският народ ще има възможност да види Фюрера отблизо и да го опознае по-добре.

Радостно е да се отбележи, че книгата може да бъде закупена на ниски цени, факт, който ще я направи достъпна за масата германски читатели. Дано да успее да добие необходимата популярност сред германската нация!

д-р Йозеф Гьобелс

*Пътуванията на Фюрера
от SS бригаденфюрер Юлиус Шрек*

*Чрез своя пример Фюрерът насърчава развитието
на въздушния транспорт*

Никога преди това, водещ държавник не е познавал страната и народа си толкова добре, както Адолф Хитлер. Дали с кола, самолет или влак, неговите пътувания постигаха целта си, която беше да се запознае отблизо със своя народ.

Още в началото на неговото Движение, той бе добре запознат с важността на бързите транспортни средства, особено на автомобила и ги използваше, въпреки че

тогава разполагаше със съвсем скромни средства. Дори днес, Водачът все още предпочита автомобилите, защото счита, че трябва да остане в постоянен контакт със сънародниците си и своите стари бойци.

По времето на големите политически борби за власт, беше видно, че Водачът бе доста по-напред от своите опоненти що се отнася до моторизацията на силите. Не винаги около Водача имаше тълпи от поздравяващи го ентусиазирани хора. През тези годни преживяхме много пътувания, където беше много трудно и можеше да осигурим пътя си само чрез присъствие на духа и чрез сила.

Никакви опасности не можеха да спрат Фюрерът да преминава през крепостите на червените и черните му опоненти, през пустите и разпръснати села с болшевишки организации, причакващи го с демонстрация. Понякога нашата кола беше напълно обградена от хиляди враждебно настроени съотечественици. Въпреки, че често, отново и отново при вида на Водача, тези хора изведнъж сваляха юмруците си. Те поглеждаха и виждаха, че този Хитлер изглежда напълно различен от онзи, който винаги им е бил представян. Колко заблудени работници по това време за първи път поглеждат в очите на човек, който се предполага, че е техен противник само, за да станат незабавно фанатични последователи на неговото Движение? Никаква вестникарска пропаганда,

никакви книги не биха могли да извършат това чудо. И така три години след като взе властта, той може да каже: Къде е държавникът, който след три години управление, няма страх да излезе сред народа си, както го правя аз?

Водачът във Франкония. Пред военния мемориал в Хилтполтщайн (Франконска Швейцария)

Пътешествие през едно малко градче във Франкония

Винаги когато работата и служебните му задължения позволяват, ще откриете Фюрера не само да седи в кабинета си, но и да обикаля страната, за да се види отблизо с народа си. Седейки в своя Мерцедес отново и отново, той не спира да обикаля навсякъде, понякога в Рур, след това в Баден, Саксония, Източна Прусия, по крайбрежието, няма област, в която да не е пътувал поне веднъж. Карайки зад волана на колата често чувам ентусиазирани викове: „Хитлер” или: „Фюрерът е тук”. Често хората дори не разбират, кой току-що е минал през града. Не и докато конвоя не премине и докато хората не разпознаят трите черни коли. Децата първи разпознават Фюрера. След това те тичат с колата и след малко, докато хората се събират около нея, всички съседни улици биват предупредени и накрая ние трябва да спрем на няколко пъти, за да може Фюрера да се ръкува с ентусиастите, да получи цветя и да даде автографи.

Който, като мен, е имал щастието да бъде неотлъчно до Фюрера и е преживял многобройните му пътувания, неизменно има хиляди незабравими спомени, натрупани в течение на годините. Такива пътувания ви изпълват с огромна вяра в германския народ, а преживяното през всички тези дни, топли мъжкото сърце.

Фюрерът тръгва на големи пътувания само в открита кола, той забранява тя да се покрива, дори и ако вали по време на официалното посещение. Той прави това от едно единствено съображение: Докато SA и другите групи трябва да стоят в дъжда и за нас не е проблем да се намокрим. Хиляди са били свидетели, когато той инспектираше облечените само в кафява риза SA по време на присъединяването на Саар и когато той държеше речи пред тълпите в проливния дъжд, след като преди това бе имал нощен полет и бе пристигнал в три часа сутринта за предизборните кампании в Щралзунд или караше в дъжда през Холщайн, без да се щади, защото и SA също стоеше под дъжда.

По време на пътуване през Германия в първия си автомобил, на мястото до шофьора

Докато пътува през Германия, Фюрера предпочита открит автомобил

Юлиус Шрек – поминал на 15.5.1936 г.

***Германската националсоциалистическа работническа партия се
сбогува с Юлиус Шрек***

от Рудолф Хес

Националсоциалистическото движение днес казва последно сбогом на Юлиус Шрек. Тя се сбогува с един от най-старите и най-верни свои членове. Тя се разделя с един от най-добрите си и най-незаменими хора. Тя се сбогува с един от най-скромните, който никога не искал нищо за себе си и които в същото време даде всичко от себе за Германия и за Фюрера.

По време на борбата за Германия, той винаги беше на първа линия, точно както по време на Световна война.

Безгранично бе възхищението и любовта му към Фюрера, както и всички усилия свързани с него.

Той бе верен на дълга си до последно. Неговото присъствие излъчваше усещането за сигурност сред членовете на партията по време на най-трудните дни на борба.

Той бе безпогрешен в преценката си за хората, не криеше своята симпатия или антипатия. Той бе закоравял войник с горещо сърце. Винаги е карал опонентите си да се страхуват, бе обичан от всички, като се започне от роднините и се стигне до приятели и подчинени.

Той се радваше на такова доверие от страна на Фюрера както малцина други. Движението сваля своите знамена за последен поздрав към Юлиус Шрек. Така то му се заклева, че неговият характер и дух ще бъдат образ на подражание за младежта и че той винаги ще бъде част от движението в многото години, които ни предстоят до крайния триумф на нашата националсоциалистическа Германия.

РУДОЛФ ХЕС

Пътуване през Харц. И Фюрерът може да бъде весел

На почивка в гората

На път

**В германската провинция.
Хилтполтщайн**

Фюрерът определя маршрута

Днес петнадесет години по-късно, вече като канцлер на Райха, Фюрера не се е променил в това отношение. Той все още определя маршрута си, защото обича да използва страничните улици и да опознава по-добре провинцията на Германия, далеч от големите магистрали.

Фюрерът по време на полет

Преди, когато Фюрера не бе толкова популярен както днес, ситуацията с пътуванията бе по-лесна. Имаше повече свободни моменти, когато можехме да прекараме нощта в някое малко градче. Днес всичко е доста по-различно. Новината за пристигането на Фюрера се разпространява като горски пожар в селата и градовете, през които минаваме. Много хора въодушевени от радост телефонира на съседното село, за да предадат новината по-нататък и тогава хората, които все още не са виждали техният Фюрер, го чакат на входа на града, за да го поздравят, когато той пристигне. Има множество такива моменти, че понякога направо е необходимо да си поет, за да можеш да намериш думи да опишеш всички тези въздействащи събития около него, на които аз съм бил свидетел.

Веднъж пристигнахме в някакъв град. Всички хора там ни очакваха; стари, млади, майки с малки деца в ръце си. Главната улица бързо се превърна в море от знамена. Момичетата от BDM се опитваха да спрат колата, но времето притискаше Фюрера и той трябваше да стигне дестинацията си в определено време, защото стотици хиляди го очакваха. Тогава едрият ковач на селото, изведнъж скочи върху капака на колата и ни принуди да спрем и вече колата бе заобиколена от хората. Всеки искаше да стисне ръката на Фюрера. Жените с деца на ръце не можеха да се приближат. Те държаха децата си, бъдещето на Германия, над главите на ентузиазирани тълпи, сякаш казваха: Те принадлежат на Фюрера!

На връх Вартбург

Ако някой иска да се опише велик човек, преди това трябва да познава неговите черти, които са останали на заден план. На ум ми идва една от сто подобни случки. Беше около десет часа през нощта, когато Фюрера пътуваше към Вюрцбург след инспекция в Майнинген. Малко след това, пред фаровете, видяхме двама мъже от СА, които вървяха заедно. Фюрера спря колата. Той ги попита къде отиват; ”Отиваме до най-близката гара. Моят другар не може да върви още много. Все още имаме три часа път”.

„Тогава се качвайте”! Те все още нямаха представа, при кого са се качили. Ние им зададохме няколко тривиални въпроси. Питаме ги дали някога са виждали Фюрера на живо. Те отговориха „Да, днес по време на инспекцията”. Колата спря, ние стигнахме до гарата. Фюрерът, който седеше в предната част, се обърна към тях и им подаде сума пари в ръцете им, за да си купят билети за влака. Тогава, в тъмнината, малък лъч светлина освети лицето на Фюрера. Двамата бяха като парализирани. Нима току-що бяха говорили с Фюрера? Да, това е той! Никакви думи не можеха да излезнат от устните им, те изпаднаха в неистова радост. След това натиснах педала на газта и продължих да карам тъмната нощ. Докато минавахме покрай тях те все още стояха неподвижно отстриани на пътя, втрещени от това, което току-що са преживели.

D-2600 над Нюрнберг. Пристигане на Държавния партиен конгрес

Предизборна обиколка из Германия

Предизборните кампании по онова време изискваха Фюрера максимално да оползотворява времето си на и затова често му се налагаше да лети. Благодарение на летенето той спестяваше много време. В продължение на седмици той летеше от град на град, без значение дали имаше лоши метеорологични условия.

Поглеждайки назад в тези моменти потръпвам, когато си спомня многобройните полети през бури, мъгла и тъмни нощи. Така или иначе полетите изиграха неимоверно голяма роля за предизборната кампания на Фюрера, като всички те се извършваха по строго определен график. Имало е случаи когато за един ден трябваше да бъдат посетени 4 или 5 конференции в различни градове в Германия далеч един от друг, това бе възможно само благодарение на самолетите.

Често Фюрера е бил съветван да пропусне определени полети. Въпреки това, неговият отговор винаги беше: Щом се налага, ще летя и през буря. Колко ли щеше да се радва опозицията по това време, ако редовен полет не бе извършен или планирана среща бе отменена. Но Хитлер не им направи тази услуга.

От тези полети, един ще запомня завинаги. Това е полета от Фюрт до Франкфурт. Старата Рорбах, първата машина, която Фюрера използваше по това време, беше закотвена с бензинови варели. Над цялата територия на Германия имаше интензивна буря. Целия въздушен трафик беше блокиран. Само с много усилия бихме могли да излетим. Всички бяха шокирани, когато Фюрера се качи в самолета. И след няколко минути, всичко бе готово за излитане. Самолета трудно си проправи път през гръмотевичните бури, измежду поривите на дъжд и сняг. Той често друсаше и главите

на много от пътниците удряха тавана, но полетът продължи успешно. После самолетът бе принуден да направи аварийно непредвидено междинно кацане, доста преди да бъде достигната крайната дестинация. Срещата в Кил трябваше да започне в 8 часа. В 5 часа бях информиран, че Фюрера е трябвало да кацне в Травемюнде, поради ниски облаци, мъгла и силни бури. Веднага бе мобилизиран конвой от Любек и близо до Ойтин, за да вземе Фюрера и да го заведе в Кил навреме.

Дори ако днес, под натиска на времето, Фюрера се възползва от влак и отново има нощни пътуванията, все пак голямата му любов са моторните превозни средства, за които самият той неведнъж е казал, че открили Германия за него. По същия начин той обича своя Ju 52 под командването на капитан, SS Оберфюрер Баур, които задължително трябва да бъде отличен за усилията си. Най-приятно нещо за Фюрера е, когато след многобройните напрегнати седмици, му се отвори възможност да пътува през немската провинция в колата си. Най-щастливите дни за мен до днес си остават тези, когато седя зад волана и както през времената на борби и лишения, карам Фюрера през щастливата и спокойна страна.

Бюкенберг, Честването на урожая, 1934 г.

**Жените от Бюкенберг в празничните си костюми
по време на Честването на урожая, 1934 г.**

Фюрерът и германския народ

от д-р Ото Дитрих

**По време на пътуване в Източна Прусия,
Фюрерът посещава селско семейство**

Връзката между германския народ и Фюрера е постоянен източник на радостна гордост за германците, и дава повод за учудване и удивление по цял свят. Никъде другаде по света няма да намерите такава фанатична любов на милиони спрямо един човек, която е резултат от безмерна и дълбока вяра, огромно доверие, такова каквото имат понякога децата към добрия баща.

Този неистов ентузиазъм трае едва от няколко години, но тази любов от дъното на душата, очевидно е неразрушима и ще продължи с векове. Тя е като голям, силен пламък, характерен със своето постоянство. Това не е любов, която избухва изведнъж или се е появила чрез неочаквани и вълнуващи събития, а такава, която бе изградена бавно и настойчиво. Тя не е започнала случайно, с необуздан порив, а винаги е налице, по всяко време, в сърцето на всеки германец, независимо дали е породена от нещо, което в частност изпълва сърцето му с гордост, или дали той е бил пред Фюрера заедно със стотици хиляди съотечественици, или се е появила без наличието на някакъв външен повод докато е бил на работното си място. Винаги когато някой мисли за Фюрера, той е изпълнен с дълбока любов, която потвърждава лозунга: Хитлер е

Германия и Германия е Хитлер. Никой преди не е бил по-близо и в сърцата на всички германци както този човек, който дойде из тяхната среда. Той не дойде отвън, беше роден в люлката на нацията, усетил негодите в живота и затова ако някой днес бъде попитан за името на незнайния германски войник от фронта, тогава цялата германска нация, всеки би отговорил: Адолф Хитлер.

По време на присъединяването на Саар

Ентусиазирана тълпа при посещението на Фюрера в пристанището на Хамбург

Делегация от Саар пред Райхсканцлерството

Фюрерът беше съвестта на нацията; той поведе народа, който надаваше вик на страдание срещу несправедливостта; неговата воля за живот вдигна на борба цяла Германия в часа на нейното най-дълбоко унижение, на думи и на дело. Адолф Хитлер никога не каза нищо освен това, които всички германци мислеха в дълбините на душата си, нито веднъж не извърши нищо освен това, което е в интерес на цялата страна. Той никога не е бил, не е и никога няма да бъде диктатор, който налага личното си мнение и желанието си за власт на народа. Той просто е призван водач. Ето защо той е толкова обичан от народа, затова всички му имат доверие, затова народа му сега е неизразимо щастлив. Ето защо за първи път в историята си германският народ се обедини.

Тя иска да се ръкува с Фюрера

Всички искат да се ръкуват с Фюрера

Също и селяните вярват във Фюрера

Тайната на успеха Адолф Хитлер и на неговата борба и усилия, ялната посока на пътя, който той очерта, който той възприе, се крие не в самия него, нито в неговите усилия, а в германския народ, който изразява себе си чрез него. Чрез него германците обичат себе си, чрез него те следват своите най-съкровени желания, чрез него техните най-смели мисли стават реалност. Всеки човек усеща това, и поради тази причина

всички са свързани с Адолф Хитлер и съответно той е свързан с всички. Работници и селяни, нобелови лауреати и артисти, войници и идеалисти, щастливи и отчаяни – всички го обичат и всеки чува собствения си глас и желания чрез неговите действия, така всеки се чувства разбран. Всичко това бе изградено по напълно естествен път, като никой не изпитва боязън към Великия човек. Всичко бе на доброволни начала, на никой не му бе нареждано, на никой не са давани празни обещания, всеки се водеше от своята собствена съвест, като имаше напълно свободен избор. Това, което трябва да се случи се случва заради самата необходимост и общата воля и затова сега никой народ на земята не е по-свободен от германския.

Германците не се уморяват да слушат думите на Фюрера и ако Партийният конгрес в Нюрнберг трябва да продължи два пъти по-дълго, хората винаги ще стоят там до последната минута както правеха до сега и както винаги ще правят. Дори когато Фюрера пътува през Германия продължително, хората винаги ще чакат ден след ден до пътя както винаги, за да го посрещнат, носейки децата си, за да може той да съзре бъдещето на Германия. Ако трябва, те щяха да му дадат и живота си, както стотиците членове на Партията направиха през Годините на борба.

Имало е императори и крале, монарси и народни герои, завоеватели и тирани, умни и велики владетели, но никога досега не е имало човек като Фюрера. Това, което се случва на германския народ, е щастие единствено по рода си на света. Който не разбира това, не би могъл да оцени нищо друго, няма да може да разбере защо очите на хората сияят, няма да разбере защо гласовете им са весели, няма да разбере защо махат щастливо с ръце, няма да разбере защо сърцата им бият по-бързо когато Адолф Хитлер се появи пред очите им. И от тези външни знаци, които показват постоянната привързаност между народ и Водач, Хитлер отново черпи сили да продължи своята работа, точно както Народа получава сили, когато го види.

Когато младежи от цяла Германия и Фюрера се срещнат лице в лице и когато някой от тях е способен да прекара повече време с него и ако му се отвори възможност да го придружи за няколко дни, седмици или месец, ще има богат набор от незабравими моменти.

Между Щетин и Пазевалк, на разстояние десет километра от някое населено място, германски младежи бяха заели позиция по средата на пътя докато валеше и вилнееше буря, защото знаеха, че днес Фюрера щеше да мине по този път. Мръкваше се и когато колата на Водачът и двете коли от неговия ескорт минаха по пътя, много напред в далечината между дърветата, тълпата се виждаше ясно. Докато колите се приближаваха, се появи множество от деца веещи знамена. Те бяха запалили червени, сини и зелени бенгалски клечки и доста от тях стояха пред основната група махайки, искаха да накарат конвоят да спре. Въпреки че времето не достигаше и го притискаше, Фюрера нареди да спрат и в този момент колите бяха обградени от десетки деца, които

скачаха не само на стъпалата, но дори пълзяха по радиаторите и капаците в опит през прозореца да зърнат Фюрера вътре колата.

Старите се довериха на Фюрера

Снимка от предизборната кампания в Хасен през 1932 г.

След като трите коли от конвоя бяха забелязани, един особено дързък младеж се добра до Фюрера. Извика, колкото му глас държи: „Той е тук, всички насам!“ - и след това настана еуфория. Командирите на ескорта трябваше да се намесят, защото доста момчета дори опитваха да се качат на подвижния покрив на колата. Водачът на младата група, същото младо момче, което се докосна до Фюрера, държа къса реч, млада, свежа

и непринудена и тогава всички направиха път на младо момиче облечено в бяло. Момичето се поклони дълбоко и след това каза поема, която тя бе написана, за радостта на младежта от факта, че са се докоснали до Фюрера. Когато приключи, детето подаде на Адолф Хитлер малка кошница с червени ябълки.

Дълбоко трогнат, Водачът погали русата ѝ коса, от което детето изведнъж избухна в сълзи от преливаща радост и щастие. След това конвойт тръгна бавно и се отдалечи от множеството деца, като доста време младежи, тичайки развяваха флагове след колата, за сбогуване.

На всяко пътуване винаги децата, са тези, които стоят на предните редове. Послушните и скромни стоят точно там където техният учител или водач на групата ги постави, стоящи мирно и без да помръдват. По-смелите от тях, висят на дърветата, сядат на паметници и первазите на сгради или стоят като живи статуи върху високи стени на фабрики и независимо къде водачът преминава, изпълват въздухът с безкрайните си радостни викове. Любимите места, където децата изчакваха Фюрера винаги бяха острите извивки на пътя. Чрез тяхното хитро позициониране те правеха тези извивки още по-остри и принуждаваха колите да се движат, колкото се може по-бавно. Имаше дори моменти, в които Фюрера бе принуден да спре докато се отвори път през тълпата, за да премине. А не бе никак леко усилие да се освободиш от подобно задръстване. Когато накрая се отвори път пред колите, децата тичаха зад колата, за да блокират отново пътят с веселите си поздрави.

Веднъж в градче в южната част на Германия, по време на едно вечерно пътуване на Фюрера, десетки хиляди от Хитлеровата младеж оформиха строй по улиците. Колкото по-далече стигаше този строй, толкова повече двете страни на строя се затягаха, докато накрая стана невъзможно колата да се промуши. Отначало всичко вървеше добре. Изведнъж, обаче имаше много тичащи, бутащи се и блъскащи се и докато първоначално факлоносците стояха пред тълпата, за да я удържат, те неочаквано бяха притиснати напред и се бутнаха в колите. Техните факли приближиха опасно колите и ги опушиха. За щастие до инцидент не се стигна, колите не се запалиха. Само след четвърт час Фюрера успя да се освободи отново от тази ентусиазирана тълпа младежи.

Чудесно е да се вижда сериозността и страстта, с която младите хора се опитват да снимат Фюрера. Те стоят там със своите мънички фотоапарати, треперещи от нерви и вълнение, с пръст на бутона. При вида на тази картинка всеки би си помислил, че щеше да бъде цяло чудо ако бе направена качествена снимка. И все пак точно сред тези снимки, се намериха изненадващо голямо количество добри снимки. Тук също късметът изглежда е на страната на младите хора, защото, от друга страна, опитните фотографи често се оплакват, че е невъзможно да се доберат до удобна възможност в общото вълнение и масивни тълпи от хора.

При едно пътуване през горна Силезия, Фюрера бе поздравен от младо момиче имащо честта да му връчи букет цветя. Тя също каза късо стихотворение докато му подава цветята. Тя рецитира първия ред без запъване, но след това се притесни поради вълнението си. След като се поогледа безпомощно няколко пъти, тя неочаквано хвана цветята и, стоейки на върховете на пръстите си, се отправи към Фюрера, подаде цветята към ръцете му и каза „Хер Хитлер, заповядайте, аз забравих всичко!“ - и веднага след това избяга.

Имаше улица. Тя бе блокирана и хората стояха плътно един до друг. Те чакаха и чакаха. Може би с часове. Чакаха Фюрера. Те искаха да го видят. Всеки искаше да го види - мъже, жени, момчета и момичета. „Днес е като празник“, казваше стара жена и тя бе права, защото Фюрера идваше в това малко градче за първи път.

От покривите и ъглите на къщите се развяваха флагове, а венците бяха разположени над улиците. Цялото градче бе готово за празника. И когато пристигна Фюрера..... неповторима еуфория обзе тълпата. Стегнатите редици започнаха да се огъват, хората се бутаха и блъскаха един друг, хиляди ръце се протягаха към Фюрера, смях и ридания се чуваха, всички изразяваха радост и ентузиазъм. Жените вдигаха децата на ръцете си, и малките им ръчички стърчаха над главите на тълпата. Очите им блестяха и устни им описваха незабравими усмивки, те прибавяха техните гласове към ехтящото от тълпата „Хайл Хитлер!“

Жените и майките сезираха във Фюрера, вяра и непоклатимо доверие се виждаше в техните очи. Те знаеха, че той е този на когото те трябва да благодарят за това, че техните безработни мъже отново намериха работа, за да могат да хранят семействата си. Животът още веднъж има цел и те отново могат да погледнат към бъдещето без страх и безпокойство.

Ето едно писмо, което младо момиче, което прекарва 8-месечната си повинност в провинцията, пише на родителите си: .....Ще се наложи да напиша много страници. Сигурна съм, че това, което ще ви напиша сега ще ви направи много щастливи. Можете ли да ми повярвате, мои скъпи родители, видях Фюрера! Просто си представете, Фюрера!!.....

С какво чувството само бяха предадени тези думи „Просто си представете, Водачът!“. Радостта от нейното преживяване и необятната на любов на това дете от германския народ, са гордост за Фюрера! Това е резултат от цялостната работа на Адолф Хитлер и грижите му за младежта. То е искрен подарък от съдбата, защото какво по-вълнуващо от такова преживяване. Просто си представете, какво значи това.....!

Посещение на жертвите от Райнсдорф

Навсякъде е така, в Бавария, в източна Прусия, в Силезия и в Рейнската област. По едно шосе в Пфалц, двама мъже от Трудовия фронт вървяха към близко градче. Лагерът за трудовите служители бе далеч и от града, и от гарата. Но и двамата мъже бяха въодушевени и се радваха, защото си отиваха вкъщи за празниците след месеци на здрава и усърдна работа. Те пееха: „В Родината, в Родината...”, точно тогава групата коли профуча покрай тях. „Късметлии”, каза единия. „Ще стигнат преди нас”, казва другия. Те махнаха! Дватама викнаха заедно. И тогава, групата от коли спря и зачака докато двамата мъже ги настигат. От къде? За къде? Качвайте се! Дватама мъже ококориха очи от изумление, защото по средата на провинциалния път и ги покани да се качат не друг, а Фюрера. Той ги накара да му опишат живота си и ги разпита подробно за трудовия лагер. През това време те пристигнаха в малкото градче. Колите спряха. Докато слизаха, Фюрера пита един от мъжете „Ще вали. Имате ли палто с вас?”

„Нямаме цивилно палто, мой Фюрер. Бяхме безработни доста време.” Когато чу това, Фюрера свали сивото си палто за пътуване и го закачи на рамената на неговия съотечественик. И преди последния, да може да промълви и дума за благодарност, групата от коли изчезна в далечината.

Някъде в провинцията група млади работници в голяма фабрика се подредиха на опашка за проверка. Фюрера инспектира редовете и гледаше дълбоко в очите на всеки от младите мъже. Той се обърна към един от младите работници : „Вие член на

партията ли сте?” – „Не!” – „От СА ли сте?” – „Не, от Трудовия фронт съм”. – „Къде бяхте преди?” Запита Фюрера след кратка пауза. Русият млад човек наведе глава, след това я повдига и каза плахо: „Аз бях комунист, мой Фюрер!” Очевидно му бе трудно да говори. Всички погледи бяха вперени в него. Конфузна ситуация. Тогава Фюрера взе ръката на младия мъж, стисна я и каза с усмивка: „Но днес сте в моите редици, млади човече”. И, изчервявайки се дълбоко, младият мъж отговори: „В Божието име, Вие можете да бъдете сигурен в това, мой Фюрер!”

Натрупаха се голямо количество доказателства за солидарността на всеки човек от германския народ с Адолф Хитлер.

В Хамбург по повод на пътуване на Фюрера, в навечерието на решително проучване на общественото мнение, сериозно осакатен ветеран си проправи път със своя син през веригите за сигурност, които блокираха достъпа до квартирата на Фюрера с думите: „Искам да изнеса серенада на Фюрера.” Мъжете от SS позволиха на човека да премине и той зае позицията си на улицата под прозореца на Фюрера. С треперещите пръсти той извади инструмента си от сивото си наметало и засвири песен. Многохилядната тълпа се смълча. Тъжната мелодия на уличният музикант трогна ухото на Фюрера. И той чу музиката. Хитлер накара човекът да дойде при него и го разпита за историята на неговия живот. „Безработен съм от четири години”, бяха думите на инвалида. „Мой Фюрер, можете ли да ми помогнете да си намеря поминък отново?” Фюрера махна на един от адютантите си. След два бързи телефонни разговора Фюрера каза: „Явете се утре на това място. Ще започнете работа там незабавно.” Новините се разпространиха мигновено сред насъбралата се тълпа. Избухнаха нескончаеми, бурни овации за салюти към Фюрера.

Незабравим е също денят, когато Фюрерът се появи на погребението на жертвите от катастрофалната експлозия в Райнсдорф. Ковчезите на падналите работници стояха в дълги редове. Флаговете бяха свалени на половина и бяха окичени с черна лента. Опечалените стояха мълчаливи. На едно място се бяха събрали най-близките роднини на мъртвите мъже. Беше печална картина да видиш оплакващите майки, сестри, братя и бащи. Тогава Фюрерът се появи и изнесе надгробно слово. Страданието на роднините беше покъртително. Оратори и министри също изнесоха реч, прозвуча и песента „Имах един другар” и почетните салюти проехтяха над полето. Тогава Фюрера тръгна към роднините. Стотици ръце бяха протегнати към него, търсейки успокоение, тези, които присъстваха винаги ще си спомнят изтормозеното изражение на лицето на Фюрера докато седеше сред дълбоко скърбящите хора. Тогава той започна да говори и да се здрависва подред с всеки мъж и жена. Кръгът около него стана по-голям и по-голям. Сълзите спряха и хората, които се бяха изпълнили с печал се изправиха отново. Първо Фюрера пое в своите ръце главата на неутешима стара жена, изгубила сина си, след това с няколко добри думи повдигна духа на смъртно бледен член на Хитлеровата младеж, чийто баща също беше един от загиналите. Толкова силна беше утехата, която водачът даде на опечалените, защото те не бяха сами в своята скръб. Когато роднините вдигнаха ръце за сбогуване и още веднъж мълчаливо благодариха на Адолф Хитлер.

Фюрера и неговия Народ бяха толкова безкрайно близки, дори в този час на най-дълбока скръб.

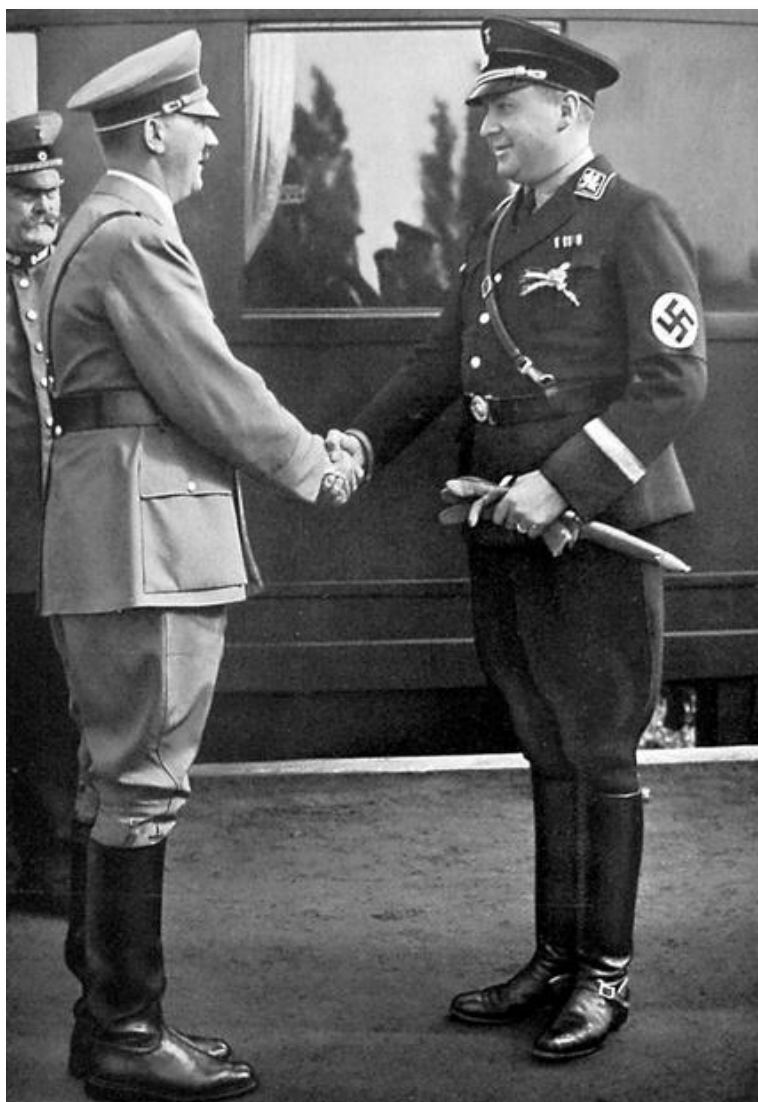

Манифестация в Саар, Еренбрайтщайн - август 1934 г.

Фюрера и германския Народ... Веднъж имаше митинг във Франкфуртската тържествена зала и докато Фюрера държеше реч пред тълпата, една жена се прокрадна до него му и даде мъничък букет Момина сълза, а беше средата на зима. Когато групата от коли тръгна след края на събирането, ясен, пронизителен глас се чу измежду бурните поздрави „Момина сълза е от мен!”

Още стотици и хиляди такива трогателни и шеговити, вълнуващи и забавни истории могат да бъдат разказани. Всички те, обаче, показват само едно единствено нещо, а именно, че всичко това е чудо, такова чудо, което се случва на един народ само веднъж в историята му, защото Фюрера и неговия народ са едно цяло, а любовта, която свързва народа с техния водач е толкова голяма, така спонтанна, така очевидна и сияйна, че тя се увеличава с всяка минута в нова форма и със същата интензивност.

Каква безкрайна сила, каква нескончаема благодат разцъфтява от това и за двете страни, за народ и Водач, за Фюрера и за германския народ.

**Министър Даре поздравява Фюрера
по повод на Честването на урожая**

Фюрерът като оратор
от д-р Йозеф Гьобелс

9-ти Ноември 1934 Мюнхен. Пред Фелдхерихале, Фюрера говори на Хитлеровата младеж и Съюза на германските девойки, които току що са били приети в партията

Има два вида оратори, които се различават фундаментално по същество: тези, които говорят чрез разума и тези, които говорят от сърцето. Според това те също принадлежат към два вида хора: тези, които възприемат с разума и тези, които възприемат чрез сърцата си. Ораторите на разума обикновено са създадени от парламента; ораторите на сърцето са родени от народа.

Фюрерът и държавния ръководител на трудовата повинност Хирл, пред 47 000 трудоваци на Държавния партиен конгрес през 1935 г.

За оратора на разума е задължение да има на разположение богатство от статистики и познания. За да говори ефективно той трябва да овладее диалектика, както пианистът овладява клавишите на пианото. С ледената студенина на безпощадно развита логика, той контролира веригата на мислите си и тегли от тях своите изводи. Той е ефективен главно с хора, които са адаптирани към работа принципно или изключително само от интелектуално естество. Такъв човек е малко вероятно да разпали масите. Той е неспособен да развълнува хората, защото не може да достигне до дълбочините на техните души и съответно той не може да ги пробуди, за да постигне велики и значителни цели. Той остава ограничен до чисто прагматичното.

Тъй като самият той е студен, не може да въздейства на хората около себе си. В най-добрия случай той е способен да въздейства на хората, но никога не може да събуди масите и да ги мобилизира, въпреки тяхната очевидна изгода, ако му гласуват доверие.

По друг начин стоят нещата с оратора, който говори от сърцето. Това че говори от сърцето не означава, че няма контрол върху уменията, на които ораторът на разума е господар. Често те му служат само като инструмент, който той, като истински виртуоз на реториката ползва в преценката си. В допълнение към това обаче, той има други способности, които разумният оратор никога не може да се надява да постигне: яснотата на неговата дикция се комбинира с естествено изглеждаща достъпност на неговия ред на мисли; той предчувства инстинктивно какво трябва да бъде казано и как трябва да бъде казано. Той обединява величието на поетичния спектакъл с природата на идеите, която той контролира. Той познава най-тайните положения на душата на масите и знае как да ги разкрие и развълнува с гениален ход. Неговите речи са шедьоври на езика. В трудно постижима епична форма, той изобразява хората и обстоятелствата; с остротата на писалката той гравира своите теории на плочите на времето; с възвишено и благородно чувство, стълбовете на неговата философия се извисяват над веригата на мислите му. Точно, когато неговият глас говори от дълбините на душата му, тогава думите му проникват дълбоко в душата на слушателя. Те карат най-тихите и беззвучни струни на човешката душа да ехтят. Те развълнуват ленивите и мързеливите, те събуждат апатичните и несигурните; страхливците превръщат в мъже и слабаците в герои.

Такива думи са рядко чути и срещани в историята. Когато те проникнат в душите на хората със своето всемогъщество, тогава хората и обстоятелствата добиват нови стойности.

Тези гении на реторика са барабанчиците на съдбата и времето. Те идват като самотници в упадъчни моменти от историята и изведнъж неочаквано стоят в средата на сцената огрявани от най-ярките прожектори на нова еволюция. Това са оратори, които оформят историята на народа.

Реч пред персонала на „Блом и Фос“

Пред Държавната школа за Водачи в Бернау, 1933 г.

Като всеки велик мъж, известния оратор има собствен стил. Той може говори само чрез чувствата. Думите му са неделима част от него. Независимо дали чрез апел на плакат, писмо, или в есе по време на обръщение или по време на реч, той говори чрез езика, който кореспондира с природата и маниера му.

**Фюрерът в предизборната кампания за свободата
на Германия, март 1936 г.**

Има многобройни примери в историята, които демонстрират съвършено, че изтъкнати оратори си приличат един на друг само по величието на техния ефект. Начинът на тяхното обръщение към народа и призива към сърцата са всъщност винаги различни и варират според времето, нацията и характера на епохата. Цезар говореше на своите легиони по един начин, Фридрих Велики към своите пехотинци по друг и Наполеон говореше по трети на неговата свита и Бисмарк към представителите на парламента на Прусия по още по-различен. Всеки от тях използва езикът на съответната епоха, чрез който хората разбираха такива думи и мисли, които винаги са запалвали ентузиазъм в умовете им и са срещнали отговор в сърцата им. Те дадоха ясен израз на най-дълбокия смисъл в историята и сътвориха големите идеи на времето, творещи историята и оформящи смисъла на живота на народа.

**Фюрерът открива Партийният конгрес на Свободата - 1935 г.
в историческата зала на кметството в Нюрнберг**

Също изглежда, като че ли различните раси варират в тяхната склонност и умение за боравене със силите на реториката, има хора, чиито таланти за това изкуство се забелязват трудно, също така има други, които изглеждат предопределени за него. Не е случайна поговорката за латинско красноречие. Изобилието от таланти в изкуството на реториката при римляните потвърждава този етикет. Основателно би било да добавя, че тези таланти на реторика са винаги насочени към публика, която ги разбира, която ги поощрява и дава на ораторите най-добрите възможности, за да реализират своите таланти.

Що се отнася до ораторството, германския народ не може да се похвали с много от миналото. Той е родил изобилие от държавници и войници, музиканти и поети, архитекти, инженери и организатори. Но винаги е имало недостиг на таланти на реториката. От момента, в който Фитч стана известен с неговите класически речи към германската нация, не е имало човек, който да раздвижи сърцата на народа, до идването на времето на Бисмарк. Когато Бисмарк, напусна трибуната, тя остана пуста в очакване на истинските таланти, докато дойде момента, в който нов предвестник на народното страдание се появи от трагедията след Великата война. Това, което просъществува между тези два момента бе в най-добрия случай посредствено обстоятелство на ежедневната работа на парламента и заседанията на съвещателната маса, но с подобна ледената съдържаност народа не би могъл да бъде пробуден.

Това може би е било продукт на самите времена. Нямаше големи идеи и никакви идеалистични проекти; времената бяха безплодни и преситени. Единственото илюзорно въстание в това време - марксизма, бе тайно приравнено с времето и неговите поддръжници бяха представители на материализма, който никога не би запалил искрата на истинския гений.

Революциите обаче, раждат истински оратори и истинските оратори предизвикват революции. По време на революция никои не трябва да надцени написаната или напечатаната дума; Устното слово е това, което буди сърцата и умовете на хора с тайната магия на своя незабравим ефект. Хората възприемат със своите очи и уши и заразителната сила на масите, които са завладени от великия оратор чрез силата на човешкия глас пренасят неустоймото очарование към онези части от тях, които все още се колебаят и се съмняват.

Какво щеше да бъде държавникът гений, който сее семената на съдбата, ако нямаше на разположение силата на речта и неописуемата власт на думите! Това му дава възможността да прави идеи от идеали, и действителност от идеи. С тази помощ той събира около себе си своите знаменосци, които са готови с цената на живота си да се борят за него; водени от него, мъже рискуват живота и прехраната си, за да водят новия свят към победата на въпросните идеи. Благодарение на пропагандата и силните думи се формират организациите, от организациите се разгръщат движенията и движението завоюва Държавата. Тук не е въпрос дали идеите са идеални; това, което е важно е, че те са правилно представени на масите и това, че самите маси стават техни

пропагандатори. Теориите винаги ще останат теории, ако хората не ги изложат. Във времената на безпорядък обаче, човек е подвластен само на един призив и той идва от сърцето.

Трудно е да класифицирам Фюрера в този аспект. Неговото умение да моделира масите е толкова учудващо и уникално, че никакъв модел или догма не могат да опишат неговия случай. Той никога не е посещавал училище за ораторство или реч; той е гений на реторика. Неговата реторика е уникална и никога не е била повлиявана от когото и да било друг. Никога Фюрера не е говорил нещо различно от това, което говори сега или, че той някога ще заговори друго. Той казва това, което излиза от сърцето му и думите му следователно отиват направо до сърцето на слушателите му. Той притежава инстинктивно усещане за самата атмосфера и въпросите, които вълнуват масите. Има способността да се изразява толкова ясно, логично и безусловно, така че слушателят вярва, че това, което е казано е било всъщност неговото собствено мнение. Това е истинската тайна на магическия ефект на Хитлеровата реч. Фюрера не е оратор само на интелекта или на сърцето. Той говори и от двете и според това какво изисква ситуацията. Съществени характеристики на речите му пред народа са яснотата на структура, безпощадно логично изложение на неговата концепция от мисли, ясното изразяване, диалектика остра като бръснач, чувствителен и винаги точен инстинкт за чувствата на масите, очарователна емоционалност, която той използва с пределна пестеливост, както и силата да докосне душата на хората.

Веднъж преди много години, когато Фюрера бе все още далеч от спечелването на властта, той заговори на събрание, което се състоеше предимно от политически опоненти. Поради тази причина в началото се натъкваше само на леден отзив. След двучасова среща с непокорната аудитория, той обори всички техните възражения и аргументи. Накрая той говореше на море от възторжени хора, чуваха се отзиви от сорта на „Хитлер е нашия Колумб“.

Това обобщава същността на Хитлеровата реч. Хитлер успява да вдъхнови народа. Времената и копнежите на народа бяха объркани и неясни, но той ги избистри и ги освободи от мъките. Показа отново на слушателите си ясно и просто как трябва да се изразяват мислите, които до сега всеки го е било страх да помисли и да изрази. Хитлер каза и показа това, което всички мислиха и чувстваха! Нещо повече: той притежава смелост, породена от непоклатимите му убеждения против опозицията, чрез която чете морал и прави критика с желязна логика, която се обосновава от потребностите на времето.

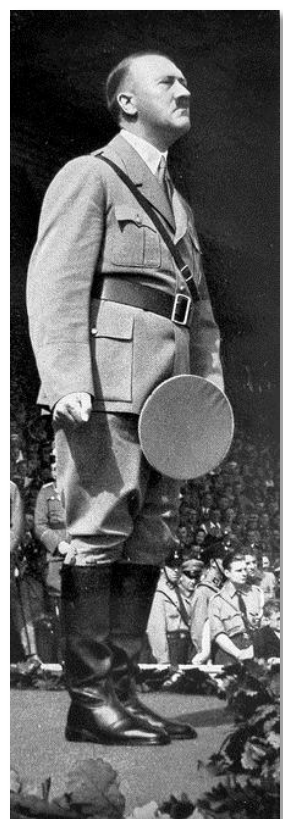
Ораторът

Адолф Хитлер

пред младежта

**Държавният партиен
конгрес, 1935 г.**

Фюрерът е първият човек в историята на Германия, който използва езика като инструмент на модерното изкуство. Той е пионер в това отношение. В началото той имаше само силата на голямото си сърце и на искрените си думи. С тези две неща той достигна дълбоко в душата на народа. Той поетапно усещаше потребностите и безпокойствата, които касаеха обикновения човек и говореше за тях; за него те бяха важна част, но въпреки това той не бе тенденциозен разказвач като другите. Той поставя проблемите на деня в тяхното основно национално значение и им даде значение, което преминава рамките на всичко познато до момента. Той се стреми да развие не лошия, а добрия инстинкт на масите. Неговата реч накара кръвта на народа да кипи, а твърдостта му да се калява също както стоманата.

Глупави и високомерни буржоазни дървени глави, възхитени на първо време от неговите качества казваха, че той просто си говори. Правеха си смях, без самите те да си дават сметка за нещата. Тъй като на тях напълно им липсваше властта на красноречието, те мислеха, че то е от второстепенно значение за управление на държавата. Те бяха загубили властта, без да осъзнават, че марксизмът беше завзел властта им със сила и ще им я върне само ако и те покажат такава. Те правеха събрания, в които хората бяха принудени насила да участват. Проявиха твърдост само където условията за революция бяха слаби или изобщо липсваха. Показаха неуважение към масите, защото бяха неспособни да ги управляват. Масите биха обикнали само, мъж, който може да ги вземе под неговата непоколебима сила и власт. Те се подчиняват само когато някой знае как да ги ръководи. Инстинктите им са твърде остри, за да не могат да различат дали дадена дума има истинско значение или е казана просто така.

Това е може би идеалното доказателство за вътрешната чистота на германския народ. Той подаде ухо на речите на мъж, който има само чрез думите си може да предизвика държавата и обществото, пресата и общественото мнение. От друга страна още едно добро доказателство за невероятните езикови умения на Фюрера, който спечели славата за вечни времена. Неговите думи направиха така, че цяла ера се разклати, за да дойде нова такава.

Исторически оратор, който предизвиква такъв ефект трябва да има на разположение всичките сили на словото. Такъв е примерът с Фюрера. Говори с работници еднакво добре както с учените. Думите му проникват толкова дълбоко в сърцата на селяните както и в тези на градските жители. Когато говори с деца, те се чувстват дълбоко докоснати от неговите думи. Когато говори с мъже, магията на гласа му събужда техните най-скрити чувства. Речите му са философия на историята преведена на езика на народа. Има дарбата да изважда за дълго забравени големи исторически епохи от миналото и да ги представя по такъв начин, че те да изглеждат живи и познати дори за онези, които никога не са ги знаели или чували за тях. Речите му са напълно лишени от провокативния тон на чувството за превъзходство, което обичайно характеризира така наречените речи на интелектуалците.

Винаги неговите думи се въртят около основната мисъл за народа и за развитието на нацията и нашата раса. Начина, по който Фюрерът говори за това е ясен. Слушателят винаги усеща че чува нещо уникално. Хората се впечатляват постоянно от различните аспекти, които той засяга, изпълнени с огромната фундаменталната мисъл за нашето национално възраждане. В същото време този тип реторика е лишен от сложна терминология. Ако факта първоначално звучи както твърдение, той после бива потвърден по време на неговото изложение от неизчерпаемите изобилие примери. Тези примери трябва да са валидни за всички части на обществото, иначе отделни части от него може да останат неубедени в дадените примери. Това е необходимо, за да е ясно, че този оратор обратно на всичките парламентарни шарлатани, вярва в това, което казва.

В неговите речи обикновената страна на живота оживява и държи слушателя в плен. Така всекидневните болки са разнищени не само с богати философски умения, но и с ум и ирония. Така хуморът показва и сълзите и смеха. Така и проблемите от всекидневието се изясняват и изчистват.

Несъмнен признак, че речта среща най-високите стандарти е фактът, че не само звучи добре, но също така и се чете добре. Речите на Фюрера са стилистични шедеври, независимо дали са напълно импровизирани, или са развивани с по няколко кратки ключови думи, или са празнични по някакъв специален повод. Речите на Фюрера са толкова уникални, че понякога е трудно да се различи дали написаната реч е направена неспontанно и съответно да се направи разлика с принудена такава, тъй като и двете са еднакво добре шлифовани в най-добрия смисъл на думата. Освен това Фюрера е изтъкнат майстор на обществения дебат. Последния път, когато голяма част от широката публика имаше възможност да го види като такъв, бе по време на неговия конфликт със социалдемократите в Райхстага през 1933, когато той отговори на тромавото и дръзко възражение, направено от Велс, депутат на Райхстага по това време. Хората имаха чувството, че това бе игра на котка и мишка. Марксистът бе подмятан от един ъгъл към друг, докато накрая бе оборен. С почти поразителна точност реторичните критики на Фюрера посрещаха Велс. Без помощта на ръкопис или каквито и да е набързо нахвърлени ключови думи Фюрера направи дългоочакваното разчистване на сметките със социалдемократите, които бяха ветерани в парламента и който сега са окончателно сразени. В още много други случаи Фюрера ги притискаше в ъгъла по време на срещите си с тях.

По това време те все още имаха възможност за лъжливо изопачаване на унизително поражение, като победа в техните вестници. Сега пред очите на целия народ, те отстъпиха пред силата му и претърпяха пълното поражение.

Всички онези съдии и прокурори, които искаха да се подиграят с Хитлер, когато той бе обвиняем, с техните привидно наивни и безвредни въпроси или глупави и тъпи коментари, бяха сразени от безпощадния реторичен ум на Фюрера. Победата му бе пълна в залата на Народния Съд през 1924, който трябваше да вземе окончателно

решение относено опита за революция на 9-ти Ноември 1923, там Фюрера се пребори с планини от лъжи, злоба и липса на разбиране с лъчистата сила на своята правдивост и убедителния ефект на неговото решително красноречие. Жалкия опит на Републиката чрез процеса във Военния Съд в Лайпциг през 1930, да унищожи Фюрера и неговото Движение, в действителност послужи като трамплин за неговата реторична слава и се разпространи по света. Също е пресен споменът за еврейския комунистически юрист, който един път повика Фюрера като свидетел преди делото в Берлинския съд и в продължение на девет часа, без почивка, го бомбардира с въпроси, и точно тогава еврейският болшевизъм бе безпощадно съсечен със силата на красноречието на Фюрера.

Ние си спомняме Фюрера като блестящ оратор на партийния конгрес през 1935. Той говореше на масите петнадесет пъти за седем дена. Нито веднъж той не повтори една и съща мисъл или не използва една и съща фраза. Всеки път, когато казваше нещо то звучеше свежо, младо, жизнено и настойчиво. Той говори различно на работниците, на SA и SS, младежта и на жените. След това говорейки за културата, разнищи всичко около художествените творби във важните аспекти, после в обръщението си към Армията успя да докосне сърцето на всеки войник до последния батальон. Създаде дъга, под която събра животът на целия германски народ. Стана повелител на речта, която приближава своето разнообразно съществуване до божествената изящност.

Фюрера говори пред германския народ.

Изящството на ораторските умения на Фюрера личи най-добре, когато той говори в тесен кръг от хора. Тогава той се обръща отделно към всеки едни от своите

слушатели. Това дава на разговора му впечатлението на движещ се поток, който продължава без почивка и буди в слушателя интерес, който никога не угасва, тъй като слушателя непрестанно чувства целия този процес. Винаги, когато той говори по случайна тема, по която в последствие се изказва толкова експертно, всеки бива поразен, дори специалистите се чудят на познанията, които Фюрера има, възторг будят думите му и когато придават на ежедневна тема фундаментална универсалност.

По такива начини Фюрера се докосва до сърцето на хората и същината на нещата - с безпощадна логика. Само някой, който е говорил с него лице в лице, може да усети необятността на реторичния му гений.

От речите му към народа и към света, всеки може да каже, че това са думи, които поразяват аудиторията така както никога преди това в историята на човечеството. Това са думи, които се запалват в сърцето и които продължават да имат траен ефект за образуването на новата международна епоха. Едва ли има човек днес, в целият свят, който поне веднъж да не е чувал звука на неговия глас, независимо дали разбра думите му или не и чието сърце не е поразено от магията на неговия глас. Народа ни може да се счита късметлия, че има над себе си такъв глас, който се слуша от света, глас, който е благословен със способността да обръща думите и мислите и да гради новата ера от тях. Този мъж принадлежи към онези хора, които имат смелостта да казват „да” и „не” без да се колебаят с „дали” или „но”. Във всяка държава по света, където милиони хора са споходени от големите страдания, сериозните нещастия и ужасната скръб, блести една единствена звезда зад тъмните облаци, която свети над небето на Европа, която води хората и техните копнежи, копнежи, които те не могат да изразят свободно поради липсата на ораторска дарба, Фюрера бди над тях и над Германия като един от тях, защото Бог му е дал способността, да каже това, което всички искаме да чуем и кажем!

***Фюрерът в личния си живот
от СС групенфюрер Вилхелм Брукнер***

Разходка в Оберзалцберг.

За всички е ясно, че Фюрера като водач не само на Движението, но и на цялата нация, трябва да жертва голяма част от личния си живот заради своя дълг. И ако понякога се освободи от натиска на служебните си задължения, проблемите свързани с политиката от всякакво естество го преследват навсякъде, независимо дали той се намира в тихо село при дюните около Балтийско море или в Оберзалцберг. Те го преследват под всякаква форма - на телефонни обаждания и телеграми, писма и съобщения. Той никога не може да пропъди от сърцето си постоянната политическа

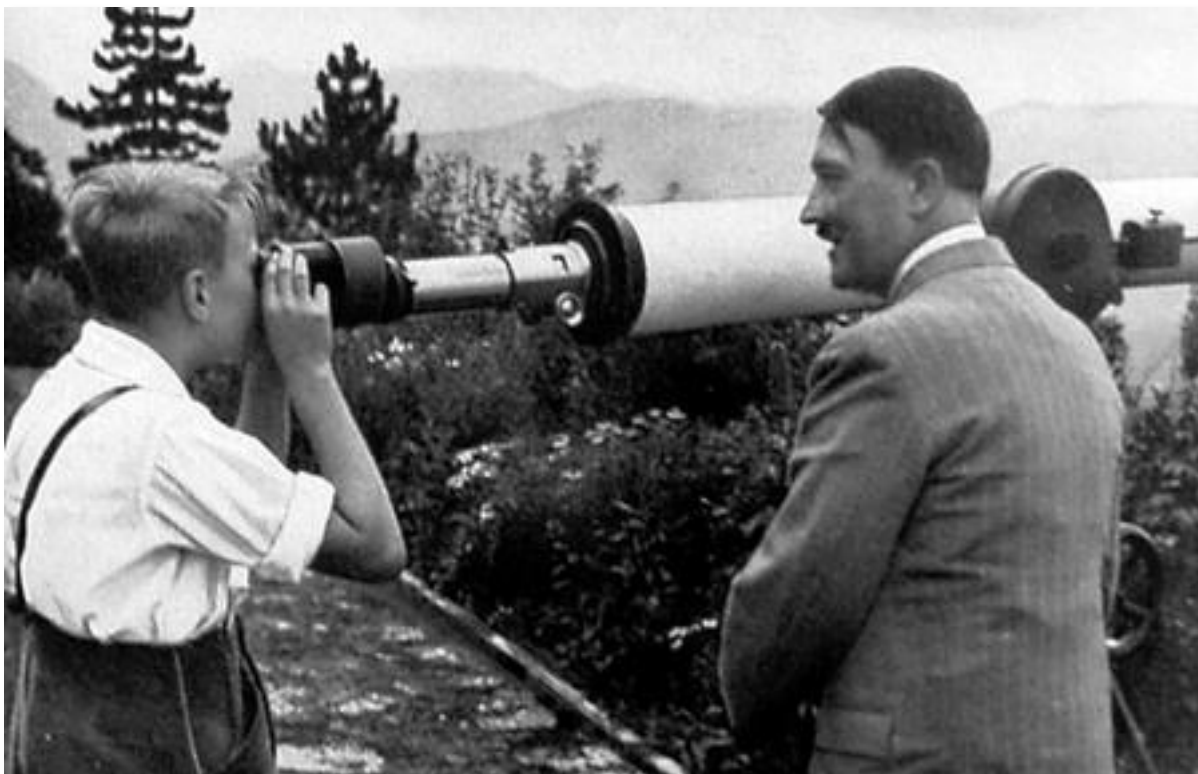
работа и загрижеността си за Германия. Същата тази загриженост винаги занимава умът му, с нея Фюрера си ляга късно нощем и се буди рано сутрин. Той постоянно мисли за трудностите касаещи външни работи, необходимостта от нови работни места, трудностите в областта на финансова политика, необходимостта от добро социално осигуряване за благополучието на германския народ, проблемите с образованието и младежта, въпросите относно немската култура, решения за възстановяването на военната структура, вътрешната сигурност и какво ли още не. Няма разговор, който да води до незабавното решаване на централните политически проблеми, без да изисква време, няма опит, който веднага да успее още от първия път и да бъде успешен без усилия. В края на краищата, всичко в Германия започва с този човек и завършва с него. И ако той почива за няколко дни в пълно уединение, той всъщност само се подготвя да се срещне с нови и тежки решения и изпитания, свързани с интензивната работа. Дори в самолета той често бива посрещнат от радио телеграми от неговите райхслайтери и министри.

Ето защо личният живот на Фюрера се слива с обществения му живот и неговата работа за Германия. Най-общо за личния му живот може да се каже, че той се състои главно от това да мести работното си място от кабинетите на Райхсканцлерството на по-малко официални места.

В Оберзалцберг. Съсед поздравява Фюрера

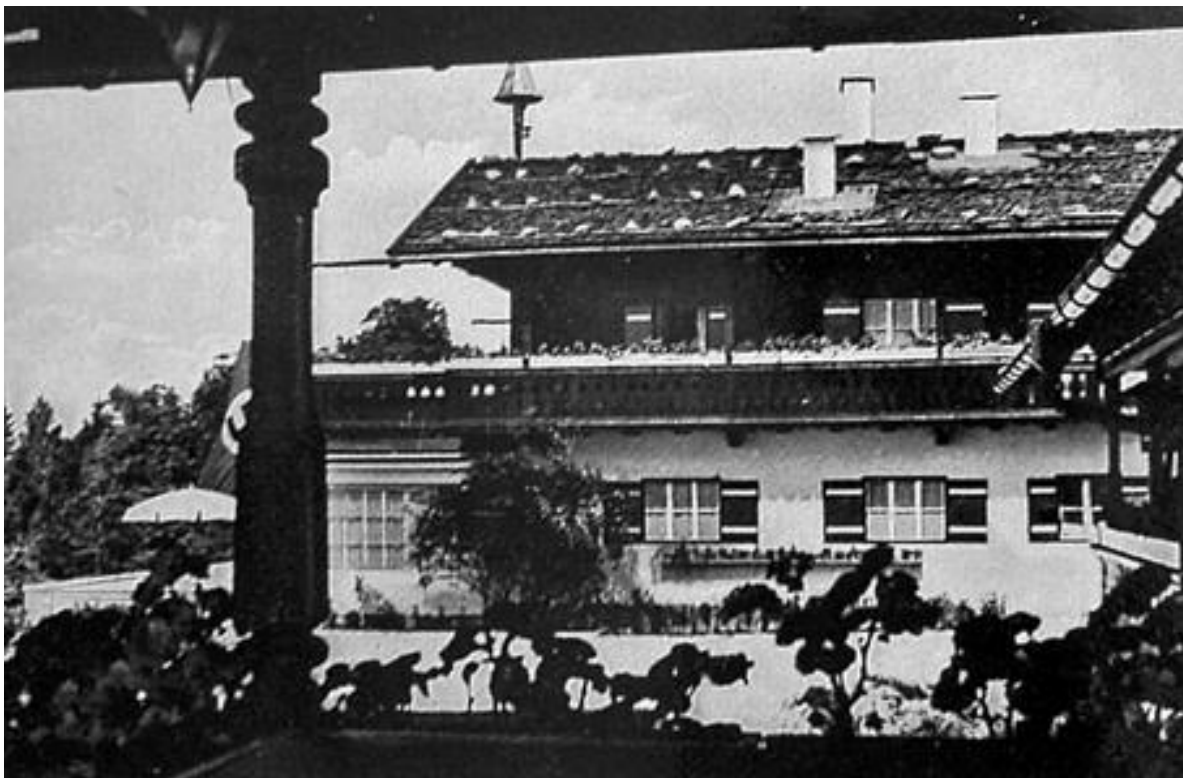
Разрешено му е да гледа през далекогледа

Пруският министър-председател Гьоринг на посещение в къщата на Фюрера в Оберзалцберг

Другар от фронта на посещение при Фюрера

Домът Вахенфелд в Оберзалицберг близо до Берхтесгаден

Спонтанна среща в Оберзалцберг

Въпреки всичко той намира време да се занимава с всички аспекти на изкуството и науката. Неговата любима почивка след напрегнатата дневна работа е да слуша опера или симфоничен концерт. Само тогава той напълно се откъсва от проблемите на деня, погълнат от могъществото на музиката.

Дори в стаите на официалната му резиденция в Райхсканцлерството, Фюрера посреща от време на време водещи германски художници, които му представят най-новите творби на нашето време. В много случаи след художествените изложби идва ред на музика и драма, поезия и романи, архитектура и философия, които продължават до късно през нощта. Някои хора дори остават при него до сутринта вдъхновени след една такава вечер.

Освен музиката, театъра и архитектурата, Фюрера е особено заинтересуван от филмите, които са най-модерната част от изкуството днес. Филмова зала в Райхсканцлерството позволява на Фюрера да види какво е произведено от германското филмово изкуство и от останалия свят, измежду потискащите проблеми на деня. Благодарение на изключителната си компетентност в областта, Фюрера многократно е вдъхновявал много филмови продуценти за техните проекти.

Често Фюрерът кани на обяд посетители, който са дошли за официални разговори, така че да има време да обсъди с тях в по-голям детайл въпроси, повдигнати по време на разговора. Поради тази причина на масата му за обяд присъстват хора от най-разнообразни професии и работни области, длъжностни лица и учени,

предприемачи и хора на изкуството, партийни представители и стари бойни другари от Великата войната и от ранните дни на Движението. Тези хора получават нова информация и вдъхновение не само от Фюрера, но също така един от друг, по време на техния разговор.

Фюрерът обича, да използва уикендите си, за да види моралното състояние на народа и да се осведоми относно напредъка в строителните работи, без да участва в официална обиколка. Тогава той кара през окръзите на Германия в автомобила, който си обича от времето на Борбата за властта и на почти всяко място оживява някакъв спомен от тези отминали времена. За придружаващите също изгряват спомени за уникалното изживяване, породено от невероятната любов на народа, с който се среща Фюрера по време на такива пътувания.

Има няколко места в Германия, в които Фюрера обича да се връща за кратки почивки. Най-вече в къщата край Оберзалцберг, която е известна на всички германци и която е много тясно свързана с историята на Движението. На Балтийско море и Северно море също има няколко места скрити между дюните, в които Фюрера обича да ходи за кратък отдих или да проведе важна дискусия.

На разходка из планините

Дни на отдих. Фюрерът с малката Хелга Гьобелс

Обща трапеза с Райхсканцлера

Добри новини

**Един пимпф връчва на Фюрера писмо
от болната си майка**

**Невръстна посетителка на Фюрера в
Оберзалицберг**

Разходките из буковите гори по залез слънце, по бреговете на някое езеро са чести и предпочитани места за отдых от него и в същото време водят до важни политически решения. По време на такива разходки, децата свободно си играят с Фюрера, държат го за ръката, разговарят с него и му разказват всичките им детски преживявания, които в техните очи са много важни за тях.

Ето защо може да се каже, че Фюрера понякога отлага най-важните си решения, за да се посвети изцяло на радостите и страданията на едно такова дете.

В по-големите морски пристанища персонала на военно-морските сили се събира около Фюрера и техните отчети от Войната и съобщенията за подводните набези и боевете в Скагерак придават искра на иначе спокойната вечер. Точно по същия начин е и в малките гарнизони в страната, където Фюрера често говори по вълнуващ и впечатляващ начин за своите преживявания по време на Войната на западния фронт.

Често когато пътешества, Фюрера спира до някое особено живописно място в страната за пикник, независимо дали е ярък слънчев ден през лятото или красива, топла осветена от луната нощ. Често се случва билкари и дървосекачи случайно да минат и да спрат изумени, когато осъзнаят, че виждат Фюрера на поляната белеш ябълка или ядещ

няколко сандвича. Тогава той помахва на колебливите зрители и ги подканва да сподели с тях яденето си.

Много хора се чудят защо Фюрера е избрал Оберзалцберг от всички места за свой дом. Обаче всеки, който някога е стъпил там разбира, че най-вероятно няма друго място в Германия, което въпреки всички планини наоколо, предлага толкова надалеч простиращ се и необятен изглед към красотата на света. При една извивка на планините на север, в подножието на Гайсберг, се е сгушил стария град Залцбург. В дни, когато духа алпийският вятър, замъкът и малкия град могат да бъдат видени с просто око. С помощта на далекоглед всичките детайли на сградите могат да се видят дори без алпийския вятър. От ляво на Оберзалцберг се мерзелее планинския масив на Унтерсберг, чийто сменящи се цветове създават уникална атмосфера всеки ден. Още по-наляво се вижда Вацман и гигантските планини, които го обкръжават и накрая погледа стига до Хоер Гол зад Оберзалцберг.

В Гешвандер Алм близо до Гармиш

Фюрера по време на лятна почивка пред Брукерлеен, близо до Берхтесгаден, където Дитрих Еркарт дълго живя до 1923 г.

Вечер в Оберзальцберг

Пимпфове при Фюрера

Радостта на майката

Мой Фюрер, мога ли да ви представя внучката си

Всеки ден тук е уникален. Понякога мъглите се издигат рано сутрин и водят отчаяна битка със слънцето високо горе, докато не бъдат победени и принудени да се издигнат от долините, след това се издигат като светли бели облаци срещу синьото небе около пладне. В други случаи денят започва със слънчево време и всеки детайл на пейзажа изпъква и се вижда съвсем ясно. Алпийският вятър се спуска топло от височините и запълва обкръжаващите долини със своята мека, нежна атмосфера. Друг път, дъжд и виелици вилнеят из планините и вятъра реве около малката, скромна провинциална къща.

Тук сред великолепието на природата, която е символ на човешката същност, Фюрера подготвя великите си речи, които дават нов импулс или нова насока не само на събитията в Германия, но също така на политическите събития в света. Тук се провеждат дискусии преди да се предложат законопроектите и постановленията, които ще формират обликът на идните векове.

Американец от немски произход от „Обществото Щойбен“ разбра значението на тази малка провинциална къща по време на визитата си в родината и по-късно го изрази чрез следните думи: „Ние германците от Америка не можахме да познаем новата Германия. Ние познавахме само старата Германия и сега, когато се завърнахме не можахме да познаем нашата Германия. Дори сега вече знаем за тази къща и в нея ние виждаме очевиден пример за контраста между новата Германия създадена от Адолф Хитлер и старата Германия. Ние също така сега знаем от какъв неизчерпаем кладенец той извлича вдъхновение за речите си.”

Истина е, че тук, далеч от суетата на ежедневиия живот, неразрушимото великолепие на пейзажа вдъхновява Фюрера за правилните решения за неговия народ и отечеството. Но Фюрера не може да се наслади на великолепната красота на природа както летовник, който е оставил зад себе си всички грижи за работата си. В момента, в който се появи в Оберзалцберг, той бива посрещнат от внушителен брой писма и съобщения, телеграми и телефонни обаждания и с всяка доставка в пощата пристига нова купчина с писма. Почти ежедневно неговите министри и райхслайтери звънят по телефона, да чуят мнението на му за някои важни и неотложни въпроси. Често те пристигат направо в Берхтесгаден, за да говорят с Фюрера по време на кратката му почивка. Проблеми относно партийни дела, които не могат да бъдат отлагани поради важните политически решения в Берлин, се решаваха тук, както и много книги с естетическа и политическа литература, както немска, така и световна, за която не е имало време да бъде изчетена в канцеларията, Фюрера чете тук, след като неговото обкръжение отдавна е заспало. На пълна и дълбока тишина Фюрера чете - това са неговите най-приятни часове. На следващата сутрин обаче, телефона съобщава за дузини срещи, които са уговорени, съобщенията го очакват и пощата се трупа. В действителност това е картината: Когато Фюрера е в Оберзалцберг с цел почивка, пощата и телефонната станция в Берхтесгаден имат страшно много работа докато той е там. И дори обкръжението на Фюрера е заето в най-голяма степен, тъй като идеите пристигат често и бързо и решенията трябва да се взимат за кратко време.

Фюрера сред сънародниците си в Оберзалцберг

Преди общата закуска Фюрера вече е прочел вестниците. Той ги препрочита сам вместо да му бъдат представени с подготвени извлечения. Тогава неговите адютанти, прес-секретари и останалите хора от неговото обкръжение му съобщават какво предстои през деня. След това всички сядат и закусват и после незабавно той се заема със срещите си - посетители, райхслайтери, министри, близки сътрудници и партийни членове. Междувременно пощата е подготвена и след това представена на Фюрера, който пише кратки отговори продиктувани на момента. И така сутринта минава бързо.

Важните гости в Оберзалцберг са винаги стари бойни другари: Партийният другар Гьоринг, партийния другар д-р Гьобелс, райхсковчежника Шварц, министър Адолф Вагнер, също така райхсминистър на Войната и много други.

Отрупаната с работа сутрин е последвана обикновено от кратка, или не толкова кратка обедна разходка или екскурзия в околността. Фюрера несъмнено се възхищава на туризма, както летен и зимен, до Гол-Хойсл, където живееше Дитрих Еркарт, докато смъртта не го раздели с Фюрера.

Ако времето не достига за дълга разходка и трябва да се върши работа следобед, се намира поне един час по време на следобедната почивка за кафе, за да посети малката планинска странноприемница в Хохленцер, или да посети къщата на Гьоринг, ако домакинът е там. Тогава партийния другар Гьоринг обича да организира състезания по стрелбата с лък, на която той е майстор.

Оберзее близо до Берхтесгаден

Често обаче Фюрерът има само няколко кратки мига през деня, които той прекарва в градината на къщата си с верните си елзаски кучета или потънал в мисли през зимата, наблюдавайки птиците, стоящи в многото хранилки, кълвящи семената, които Фюрера им е дал сутринта. Има само едно нещо, което се случва редовно всеки ден. Стотици че дори и хиляди партийни другари се събират долу до пътя, за да зърнат Фюрера по обед. Фюрера знае много добре, че те всички са дошли до Берхтесгаден не само, за да го зърнат, но и да му демонстрират любовта на целия народ и затова нищо не му попречи всякога да приеме техните най-горещи пожелания и поздравя. Всеки път картината е еднакво поразителна при вида на цялата радост, която избухва сред хората, когато Фюрера слиза при тях. Всякакви работници са се събрали тук от цяла Германия и от всички поколения. Всеки един от тях и младите, и старите поздравяват Фюрера. Техните очи светят, изпъват ръце за поздрав и всички са обхванати от чувства, които пълнят очите им със сълзи. От всяка редица наоколо може да се чуят викове, които подсказват от коя част от Германия идват те: от Източна Прусия, от Шлезвиг, от Олденбург, от Саксония, от Хамбург и т.н. Малките пимпфове и момичетата от BDM (Организацията германските девойки) не могат да бъдат удържани от бариерата. Пъргави като невестулки те се втурват към Фюрера, подават му внимателно подготвените букети с цветя и са безкрайно радостни, когато той размени няколко думи с тях. Те са още по-щастливи, когато той покани няколко от тях на обяд или на следобедно кафе.

Във времето за хранене всички му гости и сътрудници сядат заедно и в стаята винаги ечи смях. Тези моменти са един прекрасен начин за прекарване на почивката. Често архитекти и хора на изкуството посещават и представят техните нови планове на Фюрера. Той е удовлетворен от всички аспекти на възраждането на културата и не на последно място обсъжда подробно плановете представени му от д-р Тодт, главен инспектор на аутобаните на Райха, Фюрера винаги разглежда внимателно плановете и снимките, които той му носи. Старите бойни другари на Фюрера от времето на Световната война и Борбата за властта са също скъпи гости в Оберзалцберг.

Ако изглежда, че работата в Оберзалцберг никога няма да свърши, Фюрера всъщност върши голяма част от нея за отрицателно време, винаги ще намери време за ободрителна разходка, за да му даде сили без значение дали има слънце и е горещото лято, или има пухкав сняг, или вали дъжд, или има мъгла. Тези разходки винаги са удоволствие не само за него, но и за неговото обкръжение особено от градовете, което е отвикнало от изкачването на планини. Фюрера ходи много бързо и дори тренирани хора се затрудняват да вървят с него. Ето защо много от адютантите му имат проблеми да подържат темпото. Докато те вече са изтощени и запъхтени, Фюрера продължава пъргаво и без усилие напред.

Кратки са тези дни на почивка и повечето през повечето време биват съкратени от неочаквани задължения и проблеми. Но едно е сигурно - никъде другаде Фюрера не намира по-подходящ за себе си начин на живот, както по време на няколкото дни, които прекарва тук в планината.

Както в течение на хилядолетия планините остават вечни, същото важи и за работата, която Фюрера върши тук, резултатите, от нея ще продължат да живеят хилядолетия наред чрез народа.

По време на лятна почивка в Оберзалцберг

Фюрерът като държавник

от д-р Йозеф Гьобелс

Новогодишният прием на дипломатическия корпус, 1934 г.

Всяко човешко величие произлиза от кръвта. Инстинктът е неговия водач, а интуицията е неговата повелителка. Интелекта пък винаги подпомага работата на истинския гений, за да може после да се провери насоката и значението на тази работа от наблюдателя, да бъдат те достъпни за него. Този закон важи, както за изкуството, така и за всяко друго благородно действие на човека, което го приближава до божественото. Поради това тези порядки важат и в политиката, която не случайно наричаме държавно изкуство, защото в действителност политиката е изкуство, понеже има всички основни характеристики на особен вид артистична дейност. Скулптора поставя чука и длетото си на тежкия камък, за да го насити с божествен дъх: грубия мрамор става артистична форма. Художника използва цветовете, за да пресъздаде божествената картина на природата и да я възпроизвежда такава, каквато е била или каквато е. Поета подрежда думите от безформен език, в поема, пиеса или епична роля, в която обрисова човешката страст към добро и зло.

Опитния държавник има на разположение грубия материал на масите. Със силата на думите и усърдна работа той ги оформя в живо и дишащо тяло наречено народ; неговите брилянтни планове показват на народа главната цел на нацията. Те всички са създадени от нещо божествено, което в крайна сметка вдъхновява хората. Ето защо съществуват във всички тези сфери на изкуството и чираци, които трябва да имат своето място и чиито задължения и отговорности са ясно очертани. Те се учат прилежно и усърдно и ако принадлежат към по-талантливите, придобиват широки и

заслужени познания в сферата на тяхната професия, за да ги използват в бъдеще, когато се наложи; ето това се нарича професия, а не назначение. Те са талантливи в някое артистично начинание, защото истинския човек на изкуството все пак е и гений.

Ето я и разликата между таланта и гения - таланта се крепи на опита от знания и може би също така от въображението и интелекта; гения, от друга страна, от божествена благодат. Гения преобръща света с главата надолу и създава нови светове. Водачите от народа поставят курса, по който поема историята.

Поговорката, която гласи, че във всеки живее по едно дете, се отнася особено за гениите, защото гения действа от ранна възраст и се захваща с неща с голяма самоувереност, с която обикновено действат децата.

Брилянтния държавник предизвиква невъзможното, за да го направи възможно. Неговата истинска сила лежи в простотата на привидно сложната същност. Преди средния интелект дори да е разпознал задачите и проблемите, за да ги реши, големия водач вече ги е предвидил и решил.

Посещение в Райхсканцлерството (премиерът Гьомбьош)

Проблемът, пред който бе изправена Германия след Световната война, се състоеше в това, от конгломерата от партии, организации и индивиди да се оформи еднакво мислеща, чувстваща и действаща нация. Този проблем не възникна чак по време на Войната, но факта, че не беше разрешен ни коства самата война. От много векове Германия бе изключена от световната политика, поради нейните вътрешни разделения. Ние германците се отдадохме на вътрешните си разногласия, било то религиозни, икономически или от социално естество и страдахме ужасно, докато други нации, които разбраха по-рано от нас, че сами коват съдбата си, започнаха да завземат света.

На тази абсурдна ситуация не се обърна достатъчно внимание по време на световната война. И без да си дадем сметка за ужасния урок на историята, ние германците направихме точно обратното на това, което ни предупреждаваше историята. Ето защо след като си взехме поука Германия вече има наистина силно вътрешно обединение.

В годините след Войната, понякога изглеждаше, че Германия е на път да напусне световната политика и да се оттегли в пасивна изолация. Всички условия за стандартизация на всеобщия национален начин на мислене бяха напразни; всъщност, така наречената Ваймарска конституция, чиито наследници бяха парламентарните партии, изобразяваше в голяма степен обезсмъртяването на това вътрешно разделение. За обединението на националната воля липсваха вътрешнополитическа адекватност и външнополитически суверенитет. Неговата цел се състоеше в това да запази и закриля малките остатъци от вътрешна свобода и суверенитет, които ни бяха останали.

За щастие един брилянтен държавник се появи по това време, неговата първа и най-трудна задача следователно беше да обърне внимание на факта, че правителството нехаеше за международното положение на Германия, което бе безнадеждно от самото начало. Когато държавата, чрез подписа на своите представители, върху Версайския договор го направи валиден пред целия свят и дори стигна по-далеч, ревностно съблюдавайки спазването на този документ, като потъпкваше националните интереси.

Историческа среща. Идън и Саймън с Фюрера

Кабинета на райха при прокламирането на закона за въоръжените сили

По тази причина истинския държавник по това време не би могло да се намери в редиците на политическите партии или правителството, а извън него. Правителството не можа да направи възможен процеса на морална, социална и икономическа реформация на германския народ и не можа да докаже, че ще защитава интересите и идеалите му. В битката срещу правителството се появи въпрос за образуване на правителство в правителството, в което всички закони да могат да бъдат изпитани на практическа и организационна основа. По този начин тези закони ще могат по-късно да станат основните закони на държавата. Въпросът бе не само да се замени Ваймарската република с нещо ново, въпреки че като се замислим и това беше добре дошло. Маса хора трябваше да бъдат събрани около нова доктрина, за да дадат на една нова теория живот, цвят и истинска същина. Идеята против Ваймарската псевдо-държава имаше в центъра си нуждата от държава, която да е в опозиция с псевдо-държавата. Само така можеше да се задвижи процеса по възстановяването на германската нация.

Най-напред трябва да изясним няколко основни решения, които бяха основата на общите политически действия на Фюрера. Започвайки като обикновен ефрейтор от световната война, говорейки за революция в баварския гарнизон, Фюрерът направи серия от решения, които показаха, че той е брилянтен държавник, въпреки че по това време изявите му не бяха разбрани почти от никого; едва по-късно те станаха причина за неговия феноменален и фантастичен възход. Те също така доказаха правилността на светогледната система, която се оформи в главата му. По онова време би било лесно за него да се присъедини, към някоя съществуваща партия. Така той можеше да си осигури охотен живот. Можеше да се утешава, че някои друг трябваше да спаси това, което можеше все още да бъде спасено. Той не направи нито едно от изброените. Той отказа да го направи, защото нито една от съществуващите партии не предлагаше

сигурност и не оставяше надежди за победата на духа вътре в името на обединението на Германия и разрешаването на нейните проблеми. Това е явното доказателство за инстинктивното чувство на гениалния човек, който пое върху себе си привидната безнадеждност на отчаяната борба, започваща с едно нищо против правителството, разполагащо с пресата и партиите.

След Новогодишния дипломатически прием през 1936 г.

Фюрерът и Външния министър на Райха фон Нойрат

Адолф Хитлер на среща с Мусолини във Венеция през 1934 г.

В Райхсканцлерството. Фюрерът с ръководителя на СА, Лютце

По това време беше модно човек да се навърта около управлението. Имаше две причини за това: едната е да се отъждествяваш с правителството за дребни ползи, другата е да реформиращ управлението отвътре. Фюрера не прибягна към нито едно от двете, защото знаеше, че това правителство е с грешна концепция за проблемите и поради тази причина не може да бъде реформирано, а трябва да се свали от власт, за да стане възможно формирането на истинско правителство защитаващо интересите на хората. По-късно се появиха хора и партии, които след като разбираха невъзможността да се реформира Ваймарската система отвътре, започнаха да и се противопоставят отвън; но те бяха обременени от самото начало. Единствено Фюрерът може да претендира, че от първия до последния ден на борбата, е бил в опозиция, защото никога не се е сключвал пакт с парламентарния режим и поради това се яви като единствения предопределен да нанесе смъртоносния удар на системата в сетния ѝ час.

Партиите и политиките от това време никога не са говорили на народа като на нацията, те само се обръщаха към отделни части от нацията. Работническите партии говореха на работниците, буржоазните партии на средната класа, религиозните партии се обръщаха само към определени вероизповедания, а земеделските партии само към земеделците. За обикновения наблюдател първата среща с Националсоциалистическата Германска Работническа Партия в Мюнхен, където Фюрера се обърна към стотици хора, някои, от които изглеждаше странно, че неговата реч, въпреки всичко бе отправена към нацията. Той не говореше нито на образованите, нито на пролетариата и не се стремеше да купи одобрението на масите с евтини ласкателства. Днес трябва да отдадем почит на това начало на националсоциалистическото Движение и по-точно към водачеството на Адолф Хитлер, за да разберем чудото на неговото държавническо представяне, което в момента се основава на това начало. Защото не времето промени Фюрера, а Фюрера промени времето. Това, което все още изглеждаше като парадокс тогава, не след дълго време стана очевидно и естествено. И то стана, естествено не от само себе си, но поради ясното и безкомпромисното решение на един мъж и неговата трудна и безжалостната борба, докато то бъде установено.

Щеше да бъде евтина спекулация, ако по това време Фюрерът и неговото Движение поставяха социални искания, които след това биха били реално неизпълними за тях самите. Също така можеше да се допусне, че в първите няколко години, може би щеше да е по-лесно по този начин да се привличат последователи. Но Фюрера отказа да направи това. Той състави за движението си философска платформа, която до голяма степен стана главна основа за неговата партия. Съществената характеристика на тази философия бе комбинирането на национални, расови и социални принципи, които по особен начин се свързаха на по-висше ниво, оформяйки действителната движеща сила на времето и Движението. Факта, че нищо не трябваше да се промени от програмата, философията, знамето и името на националсоциалистическото Движение в момента на идването му на власт, показва ясно колко дългосрочно и държавнически са били поставени основите на националсоциалистическото Движение от самото начало на съществуването му. Фюрера не направи никакви компромиси. Той комбинира, принципите с голямата гъвкавост чрез методи и действия. От първия ден на съществуването на Движението, той води борба на живот и смърт срещу продажния парламентаризъм, докато не го разруши. Той не се подаде на терора на марксистките партии с предпазливи и страхливи речи, а им се противопостави открито. Неговия пръв смел опит, опит за въстание, с което да завземе властта от 8 - 9 Ноември 1923 се провали, по-късно историците ще трябва да изследват не само какво бе постигнато от това въстание, но и какво бе възпрепятствано от него. И днес вече можем да кажем, че

тяхното заключение напълно ще оправдае действията на Фюрера. Как буржоазните политици действат след неуспешен опит? Те или напускат внезапно или твърдят, че не са участвали в това. Но Фюрера не направи така! Той застана пред хората си, той бе първия сред обвинените, отказа да използва почтения път на отстъпление даден му от съда, не се извини, откровено призна, че е искал да свали правителството и че ще го направи винаги, когато има възможност. По този начин той направи това, което очевидно беше най-опасното и унищожително нещо, което можеше да направи по това време, но с тази героична постъпка, той всъщност спаси Движението и всичките положени усилия. Поведението му на процеса пред Държавния съд в Мюнхен е в огромна степен брилянтна държавническа постъпка. Той показва всички елементи на политическо действие в най-добрата им светлина. Смелостта му бе съчетана с логика, искреността с кураж, опасността бе елиминирана чрез смели действия. Това беше последно рисковано начинание, където всичко беше спечелено, защото нямаше какво повече да се губи. Неговата защита срещу обвинителите предизвика голяма вълна от ентузиазизирано възхищение сред милиони хора, които до сега само са си мечтали за нещо подобно. Фюрера не може да бъде обвиняван за пътя, по който поведе Движението по време на неговия престой в затвора. До голяма степен той разбираше задачите си на държавник, които очакваха него и последователите му след освобождаването му. Това е ясно поради факта, че той не се замеси в нито един от опитите за обединение подети от парламента и партиите в него, които привидно имаха подобни на неговите идеи. Вместо това той се зае да отново създаде старото Движение по принципите, които бяха положени в самото начало. По този начин започна здрава битка пълна с жертви и лишения, за да се поднови престижа на Партията. Години наред изглеждаше, че задачата е безнадеждна. По това време Националсоциалистическата Германска Работническа Партия дори не бе удостоена с внимание и естествена омраза от опонентите си. Докато спрямо външните изяви промените бяха формални, то вътрешните и органични развития на Движението постепенно оформяха основите му и отделните му организации. Ако някой трябва да оцени държавника според способността му да събере на едно място хора с интелект, силен характер и енергия - Фюрера изпълни това по блестящ начин. В историята няма друг такъв пример. Сега е лесно да се установят постигнатите успехи през онези времена. Тогава обаче беше трудно да се изберат правилните хора от голямата маса от неговите последователи, да се улови техния инстинктивен талант и да им се възложи позицията, която да кореспондира на способностите на отделния човек в борбата на Движението и по-късно в правителството.

Докато през 1928 в парламента все още имаше 12 представителя на националсоциалистическото Движение, тази бройка се повиши почти десеторно в следващите две години. Движението още веднъж се появи пред публиката и се изправи пред решителното изпитание. Можеше като всяка друга партия до сега, да позволи да му бъдат пробутани няколко маловажни министерски постове и да вземе участие в режима; но Движението продължи да се бори за това, което бе започнало и да го докара до края под мотото „Всичко или нищо!“

След това отново държавническият инстинкт на Фюрера го доведе до правилното решение. Борбата продължи и той използва съвсем правилно своя коз по време на процеса в централния съд на Лайпциг. Вероятно никой от тогавашния режим не е подозирал в началото на този процес това, че дори демократичния вестник в Берлин неохотно публикува, че именно, истинския победител след всичко това беше Адолф Хитлер, след като най-висшестоящия германски съд му даде възможността да потвърди

своите законни принципи чрез клетва пред съда и да се изправи сам пред целия свят. Това не му се бе случвало преди и чрез победата си тук той укрепил своя авторитет в продължаващата борба срещу републиката. Това беше решаващият фактор и нещото, което различавало Фюрера от неговите противници. С този държавнически похват той пресметнал възможностите по предстоящия процес още в неговото начало, а не като опонентите си, накрая на процеса. Той беше наясно, че ще трябва да се сблъска с всички трудности, които биха се изпречили пред неговата Партия, но също знаеше, че това беше абсолютно нужно, за да спечели безусловно.

**Райхсканцлерът по време на Новогодишния прием с
френския дипломат Фрасоа-Понсе**

**Новогодишния прием, 1935. Фюрера разговаря с доайена
на дипломатическия корпус**

Фюрера и полския външен министър - полковник Бек

Постепенното разделяне и систематичното унищожаване на буржоазните партии беше следващата цел. Две години по-късно, след неуморни опити той успя да събори кабинета на Брунинг. Видимата толерантност на управляващите към Папен доведе до 13 Август 1932 и тук настъпи върховния момент. За последен път нещата се решаваха от това дали ще се вземат половинчати мерки или ще се вземат решения със замах. Всеки обикновен политик би взел половинчатото решение. Дузина примери от миналото на Германия са показали това. Като велик държавник обаче Фюрера избра второто. Той бе възнаграден за великото си и смело решение по време на изборите през ноември 1932 с два милиона гласа. В невиджана до сега концентрация на цялата си сила, той направи една последна яростна атака срещу режима в изборите в началото на януари 1933 и три седмици по-късно взе властта.

Съюза между Хинденбург и Хитлер беше първият символ на Възраждането. Тук традицията и революцията си стиснаха ръце. Брилянтното държавническо изкуство на Фюрера постигна невероятна революция в най-големи измерения, предотвратявайки евентуални кръвопролития чрез помиряване с истинските традиционни сили. Това е доказателство за един проникателен и инстинктивен човек, действащ основно чрез естествените закони до очаквания им завършек. Тук въпреки привидно празни фрази, се получи грандиозна промяна, светът се обърна нагоре с главата и от хаоса се сътвори нов ред.

Резултатът от всичко това беше германското обединение. Вече обединил традиционните сили в правителството на 21 Март 1933, Хитлер също вкара германските работници в правителството на 1 Май 1933. Окупацията на щабове на профсъюзите бяха единственият стратегически възможен начин, за да се постигне това като неизбежно последствие от този процес на реформиране на нацията беше и поставянето на четиригодишен план за решаване на въпросите с по-нисък приоритет, докато спешните въпроси от германския живот предстоеше да се решават в дългосрочен и обширен проект, който даде време те да бъдат обсъдени спокойно и без напрежение. През времето, което дойде след това, Фюрера бе избрал да разреши малко,

но наболели въпроси, сблъсквайки се с трудностите и чрез разгръщане на всякакви средства, за тяхното решение, това бяха действия на неповторим държавник. Никога не имало политик като него, който да твори история така ясно и целеустремено, без припряност и много шум. Къде другаде в историята бе постигнато такова чудо както тук!

Решителност и смелост изискваше решението на Фюрера да оттегли Германия от участието ѝ в Обществото на народите. Това изпълни малодушните с безнадеждност, трябваше да бъде направено с абсолютна сигурност, тъй като бе необходимо и нужно да се рискува. Акт на истински държавник, беше да се вземе това велико решение в първата година след идването му на власт. Това беше актът провъзгласяващ свобода във въоръжаването за Германия - обявен на света като неоспорим факт с убеждението, че времето е назряло и това следователно е необходимо. Тук виждаме неговата истинска мисия. Тук виждаме мъж да действа по върховните закони. Тук виждаме човек с вдъхновение, което не произхожда от интелекта, а от кръвта.

**Ръководителят на пресата в Райха, д-р Дитрих,
показва на Фюрера обзора на пресата**

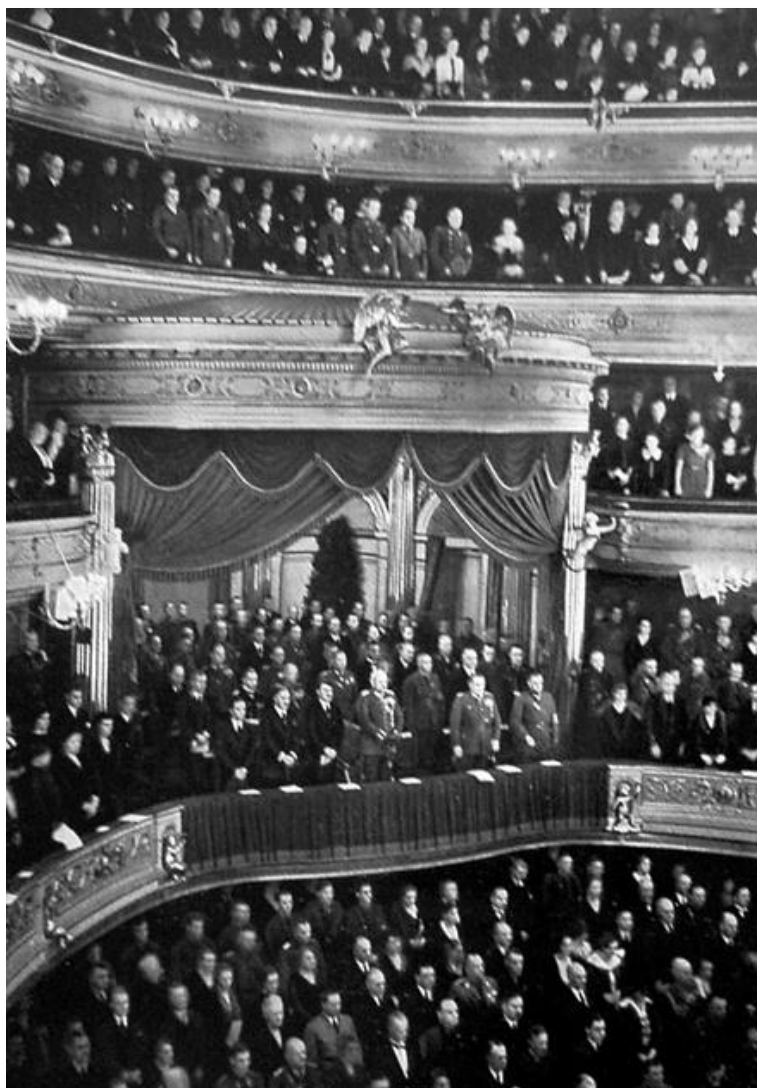

В Райхсканцлерството

Английски фронтовици-ветерани при Фюрера

**Честване на Деня на националния траур
в Берлинската държавна опера, 1934 г.**

Германският народ отново беше в състояние да защити със собствени средства, като си извоюва трайното признание за развитието на своите военноморски сили в честно споразумение с Англия и така днес още веднъж взема мястото си като велика сила сред другите нации като с нарастващи размери буди възхищение и завист из целия свят. Нация, която се показва все повече и повече като един от важните елементи на световния мир и ред - това са резултатите от държавническите действия на Фюрера и неговото Движение. Всичко това показва картината на фантастичното и стремглаво възкресение, което несъмнено ще бъде помнено като най-голямото политическо чудо на двадесетото столетие от по-късните историци. Тук виждаме резултатите на безпогрешно чувство на Фюрера за това, което е възможно и това, което е невъзможно. Тук яснотата на посоката бе комбинирана с целенасочени действия. Видяхме резултатите от работата на невероятно чист политически инстинкт, който постигна чудеса, тъй като той върва в чудеса.

Днес германската нация е различна от тази преди десет години. Тя дължи силата си и вярата си на увереното и непоколебимото ръководство на своя велик държавник, който не само знае какво иска, но също така иска това, което знае. Той е избран от провидението, защото е твърде велик и в същото време твърде обикновен.

**Фюрерът, пред Императорския дворец в Гослар,
при честванията на урожая през 1934 г.**

Чуждестранни военни аташета на Държавния партиен конгрес в Нюрнберг

**Заседание на райхслайтерите в Райхсканцлерството
под председателството на Фюрера**

Фюрерът приветства японска военноморска делегация през 1934 г.

Денят на националния труд, 1934. Манифестация на младежите в Берлинер Лустгартен на 1^{ви} май. Фюрерът държи реч пред младежта

На 1^{-ви} май при Темпелхоф

Фюрерът и германският работник
от д-р Роберт Лай

Фюрерът полага основите на Обществената зала в полдера „Адолф Хитлер“

Промяната, която настъпи в германската нация след стъпването на власт на националсоциализма може да се обрисова най-ясно в отношението, което има в момента обикновения работник към германското правителство, както и уважението на правителството спрямо работника и неговия труд.

На посещение при работниците в градчето на Сименс

Работниците възникнаха като социална класа по времето, когато либерализмът беше преобладаваща идеология в Европа. Либерализмът винаги е гледал на работа и труда като нещо неприятно и непочтено. Неговата най-висша цел е да се живее от работата на другите. Той цели да прекърши възможностите на обикновения човек да изгради бъдещето на нацията чрез неговия собствен труд и радостта от това действие, като се опитва да направи така, че работата да му е неприятно занимание и да го накара час по-скоро да заживее като пенсионер, или пък да се ръководи само от личните си интереси, като трупа пари от нечестни деяния. Очевидно е, че такова отношение към живота, непременно ще доведе до понижаване на трудовата етика и ако трябва да пресъздадем скълата, според която се оценява труда и достойнството на работника според либералната доктрина, тя би изглеждала така: Най-високо стои безработицата, под нея търговията, под нея интелектуалния труд и на дъното ръчния труд.

Това бе едно от най-мръсните и неприятни неща, които можеха да сполетят обикновения човек, на който му се налагаше да работи със собствените си ръце, за да изкарва прехраната си, по тази схема той деградира и отпадна от по-добрите кръгове на обществото. Ситуацията беше безнадеждна. За бедите от това либерално отношение тровещо народното съзнание говори и самият факт, че работникът, който ден след ден става роб на работата си и живее почти като бездомник, заделя всичките си пари, за да даде на сина си по-добро бъдеще, може би на занаятчия. Синът пък от своя страна използва всяка стотинка на оскъдните си доходи, за да изпрати своя син в гимназия или поне в някое по-добро училище, като в същото време е трудно да му намери паралелка с латински и математика. Бащата се бореше въпреки трудностите, синът му един ден да има по-лесен живот или да бъде по-добре осигурен в живота.

Младежи-работници при Фюрера в Райхсканцлерството на 1^{-ви} май 1934 г.

Кой би приел безумието на този начин на живот и мислене? Безумие, което беше систематично поддържано от марксизма, който използва цялото си старание, за да засили високомерието на либерализма спрямо германския творещ човек. Да задълбочи възможно най-много чувството за малоценност у работника, да му насади завинаги чувството, че той е „лишеният от наследство”, прост „пролетарии” и че е длъжен завинаги да ненавижда „по-добрите”.

Това беше ужасното престъпление, извършено от либерализма, марксизма и духа на класовата омраза! Заради марксистката съблазън, работникът си мислеше, че подобрява условията си на труд, като отказва да работи; при либералното окарикатуряване, голям брой образовани хора предпочитаха да стоят гладни, отколкото да си цапат ръцете със сериозна работа. Германската поговорка „Работата

облагородява” бе обърната на „Работата е за глупаците”. Марксистите обърнаха нещата по такъв начин, че работодателя започна да смята работникът за смирен роб без достойнство. Работникът пък от своя започна да мисли работодателите за пиявици и паразити и започна да ги третира като такива. Въпреки това, нито една от двете групи не разбра, че отношението им ще доведе до последици, които скоро ще унищожат нацията и расата, към която и двамата принадлежат.

Това е мястото, където започва заветната борба на Адолф Хитлер. Той знаеше, че не става въпрос просто за работодателя или за работника и знаеше, че марксизмът не може да бъде унищожен без ликвидиране на арогантния и реакционен либерализъм и за тази цел той създаде една напълно нова ценностна система, която в същото време съдържаше и стар набор от традиционни ценности на нацията. Неговите кратки и ясни изречения накараха нацията да спре и да се замисли. На първо място, само няколко човека, след това все повече и повече, и накрая всички разбраха, че за цял един век те са се скитали в най-дълбоките бездни, в най-страшната тъмнина. Това образно казано беше махане на превръзката от очите на хората и те изведнъж видяха нещата с нов поглед. В светлината на това ново прозрение, тези които до сега бяха враждебно настроени по между си, се обединиха срещу истинските си врагове. Тогава Фюрера ни научи на нещо друго: Ти си нищо, твоят народ е всичко! Когато работите, вие работите за нацията, затова работата е чест. Няма никаква разлика в работата. Работата на Генералния директор не е по-важна, отколкото работа на уличния чистач. Няма значение какво работите, а как си вършите работата. Всеки, който не работи, губи честта си в националната общност. Никоя работа не е срамна, независимо от това дали тя се постига с ума или с пот на челото ви. Позорно е само паразитното съществуване и презрението към трудещия се сънародник.

И тези мерки не останаха просто на теоретично ниво. Ако през 1933 г. на германския работник, подведен от марксизма и либерализма бе скептично настроен, че националсоциализмът не е бил напълно сериозен с тази формулировка и философия на живота, това отношение се промени за отрицателно време. Днес немският работник е най-гордият последовател на Фюрера, който го спаси от пролетарския бич, който възстанови неговата чест, която бе отнета и унищожена от либерализма и марксизма, като така работника получи това за което винаги се бори, а именно да бъде уважаван човек сред колегите си, трудът му да се уважава точно толкова колкото и на останалите хора и да се отличава само от постижението си в ефективността на неговата работа.

Когато германските работници следваха Фюрера с ентузиазъм, всеки един от тях единодушно застана зад водещите дела на Райха и дори либералите от горната класа пренасочиха начина си на мислене към националсоциалистическата идея. В третата година от управлението на националсоциализма, тази нова работна етика намери външен израз в окончателното стабилизиране на германския фронт на труда, като организация, която включва всички работещи хора в Германия, от генералния директор до последния чирак. От този ден нататък има само работници и фирми. Благородството на работа отново властва в Германия.

Корабостроителниците на „Блом и Фос” през 1934 г.

Партиен конгрес 1935 г. Фюрерът и д-р Лай извършват проверка на група работници

Фюрерът на Автомобилното изложение в Берлин, 1935 г.

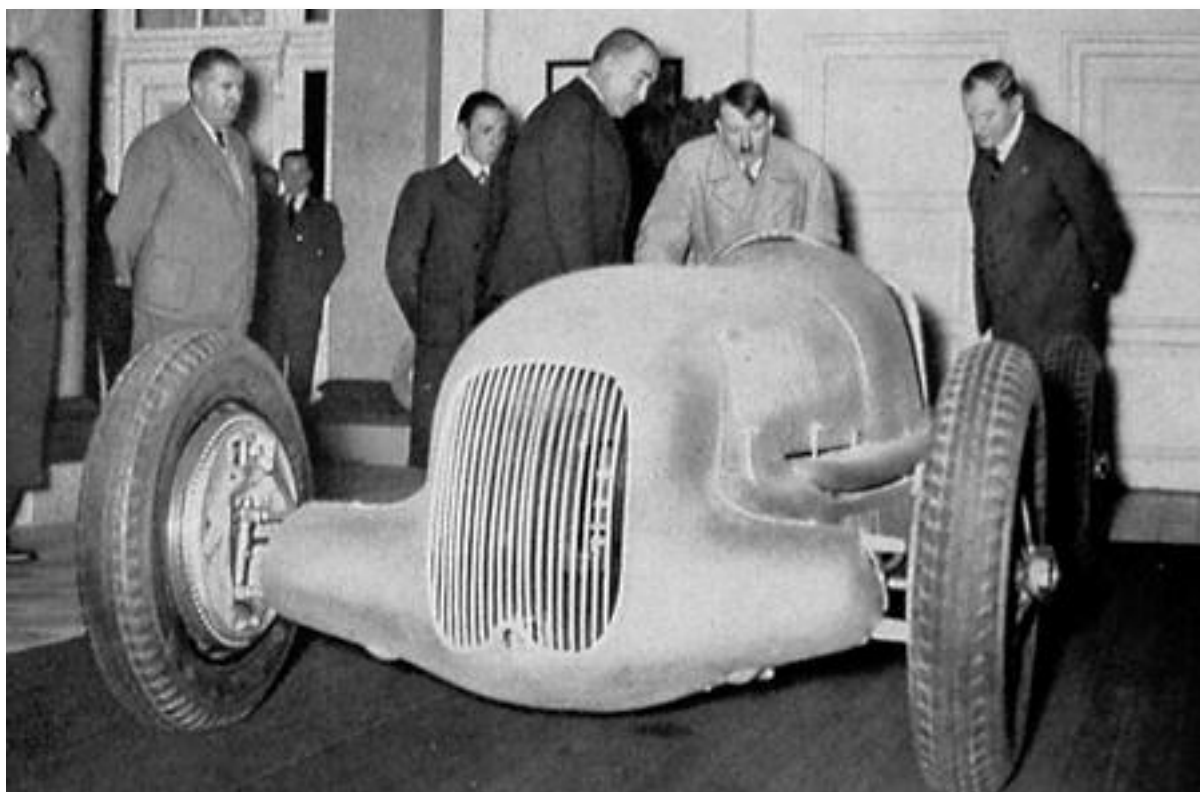

Полагане на основния камък на новата сграда на Райхсбанк, 5^{ти} май 1934 г.

Посещение при Баварските моторни заводи (BMW)

Състезателен автомобил Мерцедес-Бенц, създаден по инициатива на Фюрера

Пример за отношение между държавник и работници

Това бе постигнато само защото всеки един човек в немската нация възприе новия начин на мислене и започна да гледа на света от гледна точка на националсоциалистическата идеология. Фюрера веднъж каза: „Който иска да бъде истински социалист трябва да е усетил неволята на собствения си гръб”. Германският работник знае, че самият Фюрер в продължение на много години е бил работник и е изпитал на собствен гръб трудностите, които са свързани с това да работиш, при слънце, дъжд и вятър, в студ и жегата. Само човекът преминал през такива трудности може да мисли и разбира напълно националсоциализма. Фюрера знаеше същността на проблема, когато той говореше за честта на работа и съответно масите го разбраха точно. Така бе създадена връзката между германския работник и Фюрера. Той освободи работника от робско съществуване и му върна честта на свободен човек. Така днес на зад националсоциализма твърдо стои работната сила. На националния празник на германската нация на 1-ви май, Фюрера ще посрещне в канцлерството делегациите на германските работници, след което предстои да се разискват всички въпроси свързани с германската работна сила. Те идват от всички области на Райха, със самолети и с влакове и ще останат в големите хотели на столицата. Те носят на Фюрера даровете на германската индустрия, поздравите на другарите си в знак на свидетелство на тяхната вяроност, тяхната любов и тяхната вяра. Те идват да се видят лично с него, преди да обиколят заедно манифестациите по случай националният ден на труда.

Въпреки че се полагат много усилия, все още има много неща, над които трябва да се работи, за да се подобрят. Понякога се случват грешки в различни сфери, все още има области, в които духа на разочарованието и несправедливостта имат превес. На

тези места материалното положение на работната сила все още не е подобро, защото там все още играе роля личния интерес и подлостта на определени лица. Същите тези хора не могат или не желаят да приемат новата етика на честта в работата, но въпреки това тези неща са незначителни в цялата ситуация. Работникът не е засегнат от това, защото нашата дума тежи на мястото си и ние няма да допуснем отново благородството на работата да бъде покварено. Само с такова мислене може да се разбира същностната дейност на германския фронт на труда. Следва да се запита кой се занимаваше до сега със състоянието на условията на труд, в които германския работник се труди за народа си? Днес Министерството на труда гарантира и носи отговорността, че германския работник се труди на достойно за него място, а не в паянтовите навеси. Благодарение на „Сила чрез радост“, немския работник има време за почивка, мнозина работници за първи път обикалят красивото си Отечество. Днес той пътува в собствени кораби сред очарованието на южните морета и земи, из възвишените красоти на Севера.

Днес германският работник се радва на великолепните постижения на немската музика, драма, най-добрите немски оркестри, най-добрите немски оперни и театрални представления и най-добрите немски филми. Чрез народните радиоприемници той може да се забавлява с програмите на радиото. Може ежедневно да се занимава с всеки вид спорт. Въпреки това, съдържанието на новия начин на живот не се характеризира с жажда за удоволствия, разсейване или необузданост, а от благородното и истинско удоволствие, произлизащо от неговия труд, от природата и културата. Който работи усилено, също трябва да може да се забавлява добре, така приносът му към нацията се увеличава. Безработицата, която е Бича на нацията е сведена до минимум. Милиони са се завърнали вече на работното си място и тези, които все още чакат, са под грижите и опеката на цялата нация. Ние гарантираме, че правата на работника и неговата чест не са и никога няма да бъдат засегнати и управителите ще отговарят стриктно за благосъстоянието на техните служители както и работодателите, които работят с него, ще са отговорни за процъфтяващия бизнес, в който те работят заедно. Тук фундаментална разлика между националсоциализма и миналото е ясно изразена: навсякъде в миналото имаше само президенти и председатели и след това общото стадо. Имаше председателите на съставите, на администрацията, на синдикатите, на работодателните групи, на комитетите за социални ползи и протестни комитети. Днес имаме Фюрер на цялата нация и зад него стоят всички ръководители, като всеки от тях отговаря за определена област или група от хора. Преди това заради множеството председателства не е имало цел или определена идея. Днес има посока, и всички маршируваме към нея зад Фюрера.

Всеки знае, че има само един човек, на когото трябва да благодарим за всичко това и този човек е Адолф Хитлер, който е създаде националсоциализма, издигна общото благо пред личния интерес, сложи край на класова борба отгоре и отдолу, между лявото и дясното, така Фюрера възхвалява честта и достойнството на всяка работа в името на нацията. Ето защо тази доктрина, която направи от немския работник верен сподвижник на правителството, наложи необходимостта от създаването на

Националсоциалистическата Трудова Служба. Тук всеки германец, преди да може да работи за лична изгода, трябва да допринесе със собствения си труд в полза на нацията.

Фюрера премахна от Германия арогантността и презрението, завистта и омразата, които властваха между работниците и работодателите. Той оказа на всички трудещи се честта да бъдат такива, в името на цялата нация. Германският работник днес е щастлив да бъде свободен човек в свободна страна. Той е водещ работник в света. Векове наред ще му завиждат за тази позиция. Той обаче дължи цялата си благодарност от дъното на сърцето си на човека, който му даде всичко това - Фюрера.

Посещение в индустриалните райони на Райнланд-Вестфалия

Посещение на фабрика. Представител на работния колектив посреща Фюрерът

Трудовата служба на работен терен

**Международна автомобилна изложба в Берлин, 1935 г.:
Закрилникът на автомобилната индустрия**

Така германските фермери поздравят своят Водач Адолф Хитлер.
Бюкенберг, 1935 г.

Фюрерът и изкуствата
от д-р Йозеф Гьобелс

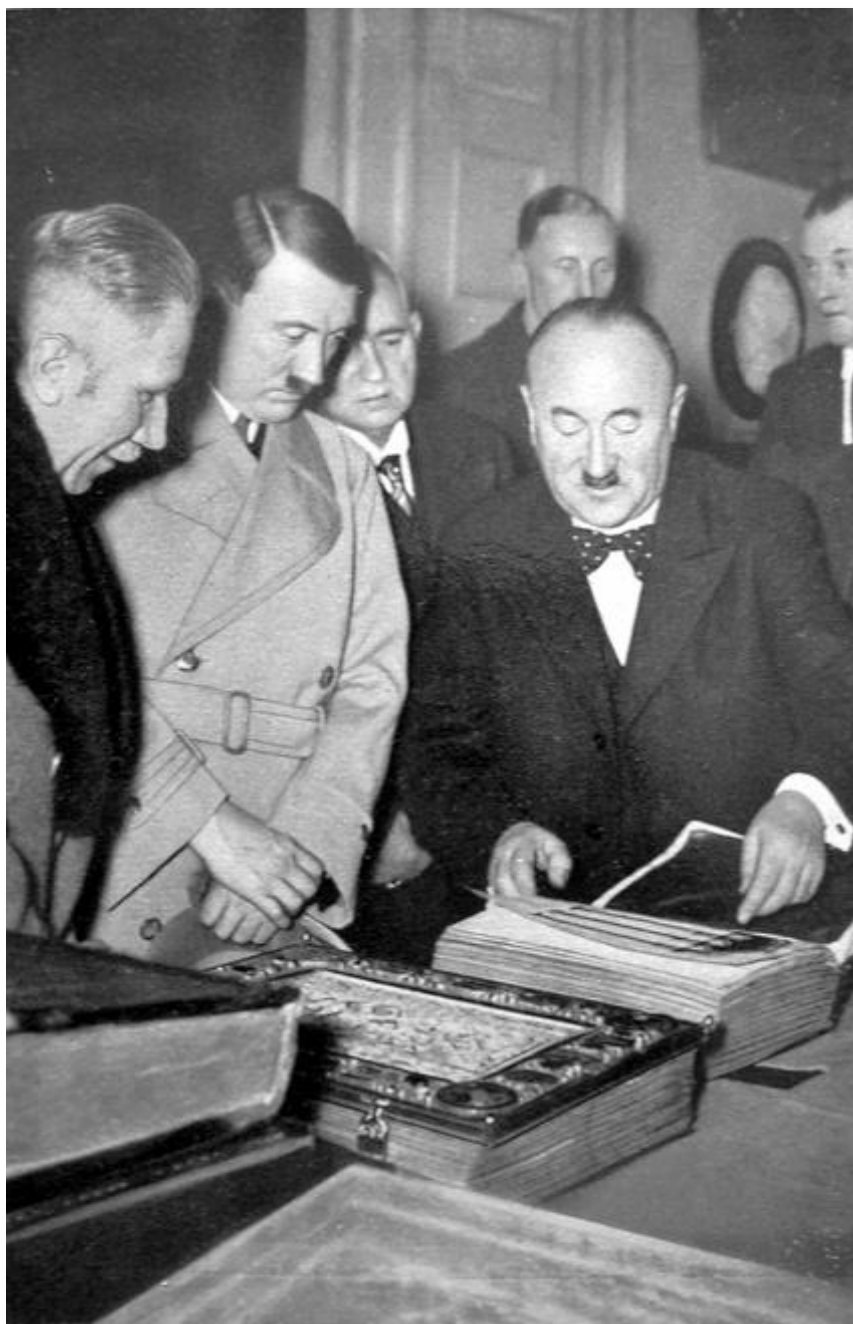
В Берлинската филхармония. Фюрерът на концерт на филхармонията, под диригентството на генералния музикален директор Вилхелм Фуртвенглер

Изкуството е най-благородната дейност на човешката душа и въображение. Това е един вид конкретизиране на чувствата. Това, което творецът таи в сърцето си, той изразява чрез изкуството. Възвишените чувства изискват възвишени форми на изразяване. Затова творецът е в състояние да изобразява вътрешния дух чрез силата на творението. Единствено така той отправя послания към масите, които изпитват копнеж към такова творчество, или пък той се изразява чрез музиката си или чрез обработката на камък или мрамор. През цялата човешка история изкуството е извисявало човечеството. То пренася човека от всекидневието в един по-добър свят. Като цяло, цели епохи в историята са били преобразени чрез силата на изкуството. Поради това творците са признати като благословени от Бог тълкуватели на най-дълбоките тайни на човешкия живот, те винаги са по-близо до Всевишния, отколкото представителите на всички други сфери. Ето защо повелята „певецът да крачи редом с краля“ винаги е била най-благородна предпоставка за разцвета на човешката култура и история.

Всичко това не означава, че извисяването на дадени исторически епохи, трябва задължително да включва големи културни събития. Точно обратното - обикновено те следват поетапно в някаква строга последователност. Тук става дума за две основни закономерности: Или разцвета на изкуствата и науките води до голяма историческа промяна, или голяма историческа промяна води до разцвет на изкуствата и науките. Това вероятно се дължи на факта, че едното или другото положение привличат по

някакъв начин изключителните хора, стимулирайки тяхното творчество по съответния начин. В резултат на такива събития се разкрива истинския потенциал, който тези хора никога преди това не са предполагали, че имат.

Фюрера разглежда ценни ръкописи, които са част от съкровищата на Баварската държавна библиотека

Въпреки това, е изключително трудно да се направи цялостно обобщение за тази сфера. Не са малко държавниците, на които са липсвали всякакви художествени стремежи, които са били напълно обладани единствено от интерес спрямо технически и научни въпроси, които са имали едва съвсем бегли интереси към изкуството. Те нямат необходимата способност да вникнат в самото естество на изкуството, която е нужна, за да му служат с жар и страст и де не го доведат до упадък.

Има и много войници, които не са били нищо повече от това, да бъдат такива и които не са имали никакво желание да бъдат нещо повече. Тук ние имаме предвид първокласни организатори, инструктори, преподаватели, чиито компании са разтърсили света. Такива държавници и войници, от исторически план, които не са пряко вдъхновени от културни начинания, са докоснали съвсем бегло сферата на изкуството.

**Посещение в мюнхенските художествени ателиета.
Проф. Вакерле и вдовицата на проф. Троост**

Нещата стоят по различен начин с тези държавници и бойци, чийто характер и чиято работа се основава по-малко на разума, а повече на чувствата и емоциите и които са по-вдъхновени от въображението си, отколкото на рационалното възприятие. Това са истинските велики хора в света на историческото творчество. Ето защо те са най-близо до художествения характер. За поколения наред, те обуславят своето съществуване като предвестници на съдбата по съвсем интуитивен начин, като резултатът от това оставя следа за векове напред.

Към тази категория на велики исторически личности принадлежат и мъже от нашата собствена история, като Фридрих Първи и фелдмаршал фон Молтке. По природа и светоусещане, те са чувствителни и артистични натури, които стоят като божии чираци във вечния кръговрат на времето. Чрез своята неотменима, демонична повеля те оставили ярък отпечатък в развитието. Няма да кажем нищо против другите видове държавническа или военна дейност, които се изчерпват във владеещото до съвършенство на знания, прилежание, енергия и упоритост. Ако го нямаше войникът и бюрократа Фридрих Вилхелм I като предшественик, то появата на Фридрих Велики би била немислима. Единият трябваше да създаде държавата, на която другият придаде форма. Единият е бил длъжен да основе и обучи армията, докато другият чрез тежки и дръзки походи я е водеше към нейните историческите победи.

В тази връзка обаче, ние не трябва да пренебрегваме факта, че с дадените до тук примери двата елемента рядко са обединени в един човек, тоест интуитивна и чувствителна натура с афинитет към изкуството рядко съдържа в себе си и завоевателски характер ориентиран повече към бойните тактики, техниката и организация на хората. Фридрих от своя страна пишеше стихове и съзряваше мъдростта и философските положения, като това не му пречеше да стои в мръсната си овехтяла униформа сред своите гренадири под постоянен артилерийски огън при Лойтен и да свири на своята флейта също толкова добре, колкото е въртял шпагата си, смело и решително.

Пруско-германската армия е имала много такива войници. Карикатурите на пруския милитаризъм, който се рисуват из цял свят са доста далеч от истината. Всички войници, които са преминали през школата на военната академия, или на генералния щаб, често са не само военни, но също така и философи. Никъде не е имало хора с ясно изразени артистични интереси, отколкото тези, които са били на обучените в институциите на армията.

Германската политика обаче, винаги е била бедна на такива очарователни личности. Тя е имала добри майстори, които бяха просветени в политическите и военните дела, но чиито възможности се ограничаваха единствено в това. Фридрих Велики, в качеството си на войник, е един от многото такива примери. В качеството си на държавник обаче, той е уникален пример.

Великото и неповторимото при него, че неговата личност стои извън кръга на едно чисто естетическо наслаждение от изкуството. За него изкуството не е бягство от ежедневието и живота, а преди всичко самия живот. Той съхрани интереса си към изкуството, дори в най-трудните моменти, за да има сила да се бори в другите области. Изкуството не е слабост и следователно то не възпитава хората в слабост. Дори напротив, то възпитава в добродетели и сила. Мъже, които имат дълбок усет към изкуството, имат изключително голям принос за нацията в разработката на теории за политиката и военната стратегия, просто защото за тях политиката е изкуство. Това е една форма на изкуството сред много други, която ги кара да се чувстват още по-силно свързани с него.

Фюрера като държавник принадлежи към тези необикновено редки фигури в пруско-германската история. Неговите най-същностни характеристики възникват от творческата му природа. На младини той е бил майстор строител, строил множество къщи, без да предполага, че съдбата един ден ще го призове да изгради не къщи, а цяла държава. Реконструкциите, които той направи в Райха доказаха неговия уникален усет за истинската архитектура. Неговата организация на държавата се крепи на една разбираща се от само себе си действена логика. Тя се гради благодарение на предварително планиране без излишно бързане и напрежение, както при римския майстор строител, който знае, че Рим не е достигнал културното си величие за един ден и че е бил призован не, за да работи за ограничен период от време, а за десетилетия и векове напред. Точно това отличава новата основа на Райха, която Фюрера положи, от всички предходни опити. Тя се основава на постоянство и архитектурна красота, съчетаваща целеустременост и неповторимост в уникална хармония.

**На посещение на къщата на Шилер
във Ваймар през 1934 година**

Веднъж, много преди да дойде на власт, Фюрера каза в една от своите речи: „Ако германските творци знаят какво ще направя за тях по-късно, те всички ще застанат зад мен!“. Тези думи се изгубиха във времето, без да се налага да се му се напомня от нетърпеливите кредитори, Фюрера удържа на думата си, по-скоро отколкото те можеха да се надяват.

Представете си колко силна вътрешна потребност за изкуството има той, щом дори още преди идването си на власт, когато се сблъскваше с изключително трудни политически преговори или тактически битки, често намираше време привечер, самостоятелно или с няколко другари незабелязано да посети театъра. Там той слушаше героичните Вагнерови опери, като ги обединяваше в уникална художествена хармония с политическата си природа. Малцина са хора днес, които са слушали толкова много пъти, колкото него, „Нюрнбергските майстори певци“ или „Тристан“. Той е фанатичен последовател на изкуството. Това е и причината никога да не се подведе по буржоазното самодоволство, което изповядва схващането, че за да се

разбере даден гений, е достатъчно да го видиш или чуеш веднъж. Той винаги ще е изпълнен с дълбоко уважение към таланта и величието, които са въплътени в художествения гений.

Фюрерът в Байройт

Ето това е пример за отношението на човека към изкуството и неговата работа като едно цяло. Всеки, който е виждал Фюрера в компанията на художници, знае за неговия афинитет към техните произведения. Всеки знае за неуморната грижа за изкуството в ежедневието на Фюрера, с която той увековечава своята историческа работа. Уважението му към истинската художествена ценност се е превърнало в една безкрайна благодарност. Какво означава той, например за произведенията на Рихард Вагнер в общ план и особено за Байройт, като покровител и непосредствено участващ приятел и съветник, това знаят само тези, които са имали щастието да го подпомагат в това.

За малкия кръг хора, който обикновено заобикалят Фюрера през часовете, в които за малко отдъхва от водещото си положение в опозицията и с молив в ръка скицира грандиозните планове за архитектурното преустройство на Берлин и Мюнхен, това преживяване ще остане незабравимо. В тези планове всичко е на точното си място, модерни технологии, свързани с модерно планиране са съчетани с най-новите архитектурни тенденции. В тях възникна първообраза на един облик за тези градове, изчистен от всички погрешни архитектурни течения, носещи отпечатък на една епоха характеризираща се с липса на стил и с безвкусица.

Монументалните партийни сгради, новото оформление на Кьонигсплац, Домът на германското изкуство в Мюнхен, широкомащабните реконструкции на имперската столица – всички изброени вече са отразени в предварителни проекти. За всеки чужденец изглежда невероятно, не само че вдъхновението и инициативата за тези

монументални проекти, идват от самия Фюрер, но и че отново той е този, който контролира и следи за изпълнението на плановите в детайл. Фюрерът винаги успява да отдели време за строителните планове. Често всички ние можем да го видим в студиото на професор Троост, който за жалост почина наскоро и да видим как черпи вдъхновение за плановите и моделите, които стъпка по стъпка превръща в реалност. Отделно от това, безброй пъти сме го виждали, да инспектира новите строителни обекти, изпълнен с радост от изпълнението и на най-малките детайли.

**Фюрера на излизане от изложбата в
Художествената академия в Мюнхен**

Дори рисунките от младежките му години излъчват същия този дух. Те са педантично направени до последното замахване с четката, разкривайки неговата точност и прецизност. Знае се, че има множество имитатори, които са несравними в нивото си на фалшификация и правят копия на малки художествени произведения, но те не са в състояние да заблудят истинския познавач. Фюрерът може да разпознае от пръв поглед истинска от фалшивата картина, тъй като всяка от тях има своя уникален белег и в същото време съдържа в зародишна форма всички художествени закони, които се проявяват в пълния им блясък и монументален характер във възстановяването на държавата, с което той се е захванал.

Посетителите на фестивала в Байройт поздравяват Фюрера

Човекът, който по време на младостта си във Виена, се лиши от безброй обеда и вечери, за да може да си купи място за правостоящи във Виенската опера, за да чуе Вагнер или Моцарт, днес със същата художествена страст посещава изложби на картини или скулптури. Наскоро по една щастлива случайност, той се сдобил с картина на Бьоклин: „Битката на кентаврите”. Всеки от приближените му го е виждал да седи за дълго време неподвижно, изпълнен с вълнение и смирение, пред картините на същинския художествен гений излъчващи неповторимо величие.

Кой би могъл да се съмнява, че тези благородни страсти са неизбежните форми на изразяване на артистичните му чувства, които също са очевидни в историческата му работа? Не са ли речите му пример за неговото интуитивно светоусещане?! Не е ли въплътена в тях, яснотата на стила в монументалния характер на поредицата от мисли, както и тяхната точност и разнообразие на изразяване като някой класически паметник на архитектурата или като някоя от фугите на Бах? Човек, който се опитва да направи дискредитация на неговите индивидуални характеристики, в опит да опровергае неговата личност като цяло говори за слабост и лоши качества. Индивидуалните характеристики на Фюрера са обединени в една обща картина, в която се преплитат съвкупност от чувствата и интуицията на твореца, което дава отражение на всичко, което той върши или казва.

От самото начало Фюрерът въплъти в своето движение импулс, който по-късно му даде силата за неговите велики победи. Той не го подчини на технологията, а съзнателно постави технологията на негово разположение. Фюрерът винаги е имал положително отношение към нея. Той използва средствата и постиженията на технологията в услуга на своята воля и работа. Това е така, защото дори технологията има своята художествена страна. Дори и великолепно построения мост или модерен

автомобил е конструиран в съответствие с точни, почти класически линии, за да задоволи естетическото чувство в човека. Магистралите, които Фюрера проектира и които новото поколение инженери са изградили в съответствие с проектите му, са произведения на изкуството на двадесетия век. Когато през един слънчев неделен следобед Фюрерът беше в предната част на моста Мангфал, в лицето се отразяваха гордостта и удовлетворението на човек, който има способността да чувства творческото дори и в най-модерните технологии на днешното време.

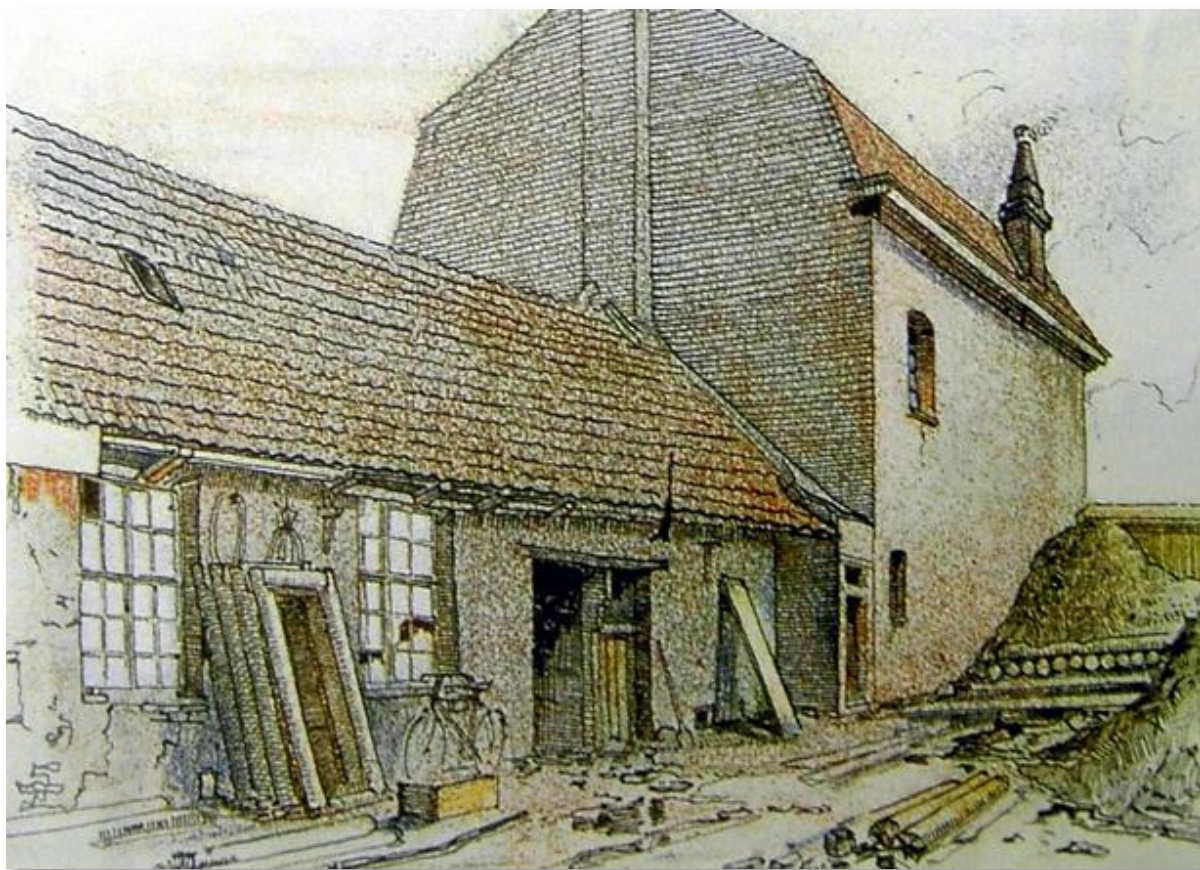

Рисунка на фронтовака Хитлер: Ардойе във Фландрия (лято на 1917 г.)

Фюрерът е заклет враг на дилетантството в изкуството, той е на мнение, че е полезно десет пъти да се обърне внимание на едно велико произведение, отколкото да се губи време с десет различни посредствени творби. Ако се прожектира филм, който представя художествено постижение, той ще поиска да го види за втори път, ако има тази възможност. Ако филмът е посредствен ще го прекъсне на петата или десетата минута.

Чудно ли е тогава, че всички истински творци го обичат и му се възхищават от дъното на сърцата си? Това е факт, защото той е техен приятел и когато е необходимо, техен защитник. Той не може да си представи живота без изкуство. Дори някой от царско потекло не е бил по-възприемчив към изкуствата от Фюрера. Когато той види обещаващ художествен проект, винаги е готов да предложи помощ от всякакви естество. Защото Фюрера помни много добре с колко трудности трябваше да се бори по пътя си към художествената реализация без пукната пара. Проекти като „Театър за народа“ се превърнаха в реалност с неговата подкрепа. Голямата германска културна организация „Сила чрез радост“, вижда в него незаменим приятел, съветник и покровител. Неговото естетическо чувство никога не е оставяло впечатление за егоистичен снобизъм. Вместо това то загатва за неговия усет за всичко универсално.

Рисунка на фронтовака Хитлер: Убежище във Форне

Неотдавна, държавници от различни страни го посетиха в Берлин и дни наред обсъждаха с него важните въпроси, свързани с преустройството на Европа. Те с удивление разбраха, че същият човек, който с вещината на експерт, от сутрин до вечер, защитава с неоторими аргументи германските интереси в икономически или военен аспект, може същата вечер в дома си, дълбоко трогнат и развълнуван, да слуша квинтетът от трето действие на „Нюрнбергските майстори певци“ или изпълнения на песни от Шуберт, Шуман или Волф. Може би мислят, че този човек в такива моменти се променя рязко, или че той внезапно слага някаква маска и все пак действителността показва, че той остава същият човек и държавник, чиито интереси винаги обхващат всички сфери на германската душа и творчество. Точно в такива моменти всички онези хора, бяха в състояние да се докоснат до същността на Фюрера след безбройните технически дискусии и конференции. Точно в тези моменти се появява тази очарователна сила на истинската му личност, носеща същите качества, които позволиха великите пруски крале, да се борят и да побеждават в техните решителни битки, не въпреки факта, а поради факта, че той също като тях пише стихове, харесва философията, интересува се от музикалното изкуство и е страстен почитател на най-видните творци в Европа. От това, което изглежда противоречиво и контрастно в характера му, се формира крайния синтез на уникалната му природа и труд, които ще се помнят в продължение на векове. Така той трансформира изкуството и неговата сила за решаването на военни и държавни въпроси. Ето защо Фюрера използва същите енергийни средства, с които стимулира изкуството: въображение, инстинкт, вдъхновение, грация и мотивация за абсолютно всички останали сфери.

Акварел на фронтака Хитлер: Руините на манастира в Месин (декември 1914 г.)

Акварел на фронтака Хитлер: Къща с бяла ограда

Вероятно едва след години ще се бъде точно разбрано какво означава всичко това за Германия и за нейната национална съдба. Ние от друга страна, сме имали щастието да виждаме и преживяваме работата и ефекта от неговия истински гений навсякъде около нас. Художественото усещане на един велик човек вече не е само някаква потребност в чистия смисъл на думата, а едно безусловно изискване за това да бъдеш, да живееш действено.

Може би Фюрера знае това по-добре от всички ни. За него изкуството е онази тайнствена мистична сила, която „сред всички тези сиви часове, преплетени в дивия кръговрат на живота”, разпалва сърцето на човек за нова любов.

Привързаността на Фюрера към изкуството и творците и неговата неуморна грижа, свидетелстват за неговото отношение към изкуството, което може да се опише накратко с думите на един известен поет: „Благословено бѣди изкуство мое, благодарен съм, че те има!“

Акварел на Фюрера от 1914 година: Дворът на старата резиденция в Мюнхен.

Сградите на Фюрера
от архитект Алберт Шпеер

*Фюрера си тръгва от строителната площадка
на Дома на германското изкуство*

Често в историята има случаи, когато държавният глава подкрепя с всички средства изкуствата, особено архитектурата. Затова свидетелстват дворците и градините в стил Рококо от 18 век, построени от архитектите през онази епоха, за да радват очите на тогавашните князе.

Като държавен глава, Фюрерът също строи, но не в духа на онази традиция, защото великолепните сгради, които започват да се строят в днешно време ще са свързани Движението и ще изразяват неговата сила и единство за хиляди години. Фюрерът създаде това движение, дойде на власт чрез силата си и дори и днес все още не е престанал да изпитва нещата до най-малкия детайл във всяко едно отношение. Поради това той не строи като държавен глава, както е било в предишните векове, нито като предприемач, още по-малко пък като меценат - той строи като националсоциалист. Като такъв той определя, очертанията на линиите на сградата, външния ѝ вид, качеството на материалите и вътрешното съдържание на конструкциите, точно както определя волята и единството на Движението.

Строителството не е някакво забавление за Фюрера. За него това е важно дело, с което той иска да даде на волята на националсоциалистическото Движение едно висше изражение от камък.

Това ще бъде уникална повратна точка в историята на германския народ, защото неговият Водач започна не само най-голяма философска и политическа реорганизация на нашата култура, но най-вече на архитектурата. Тези сгради трябва да свидетелстват за политическата воля, както и културното величие на националсоциализма за хилядолетия напред.

След дълги векове на културен застои, волята на един човек чрез яснота и посредством изразителната сила на сградата, ще доведе до един напълно нов стил в архитектурата.

За силното си влечение към архитектурата Фюрерът, пише следното в „Моята борба“:

„Веднага след като се пробуди моят интерес към социалните въпроси, аз започнах да ги изучавам с голяма задълбоченост. Това бе нова и досега неизвестна страна на моите интереси. В същото време на дневен ред беше и любовта ми към архитектурата. За мен архитектурата, заедно с музиката, бе кралицата на изкуствата: заниманията ми свързани с нея не можеха да се считат за работа, а за най-голямата радост и удоволствие. Често си рисувах и правех чертежи до късно през нощта, но това изобщо не ме изтощаваше. По този начин моето убеждение, че красивата ми мечта ще стане реалност, дори ако това отнеме много дълги години, се засили. Бях твърдо убеден, че един ден ще направя име като архитект.“

В първата глава на „Моята борба“, той самият казва, колко важни са били тези мисли и преживявания от годините му прекарани във Виена:

„По това време си изградих и известна представа за света и си изработих мироглед, който стана гранитния фундамент на сегашната ми борба. Към възгледите, които си изработих тогава, впоследствие ми се наложи да прибавя съвсем малко без да променям нищо от предишното. Напротив. Сега съм твърдо убеден, че всички творчески идеи се оформят в общи черти у човека още на младини, ако изобщо той е способен да мисли творчески.“

Тази любов на Фюрера към архитектурата, от младежките му години, никога не го е напуснала. През войната и последвалите я размирици, устоите на живота в Германия са разтърсени до такава степен, че Хитлер още като войник започва все повече да се занимава с политически въпроси и накрая решава да стане политик. Той беше напълно сериозен в своето убеждение, че трябва да стане политик и за него беше трудно решението да каже окончателно сбогом на архитектурата и изкуството, на които той винаги е бил верен, с които той винаги ще продължава да се занимава и които до ден днешен обича.

През първите бурни години на политическата си борба и по време на формирането на Движението, той даде ясна художествена форма на всичките символични средства на изразяване. Той проектира свастика на флага на Движението – което вече е националното знаме на германския народ, той определи орела като ключов символ на партията – който вече е и държавния герб на германския Райх, създаде и щандартите на SA и SS. Той създаде облика на новите, невиджани досега многобройни манифестации и по този начин дефинира идеята за основния образ,

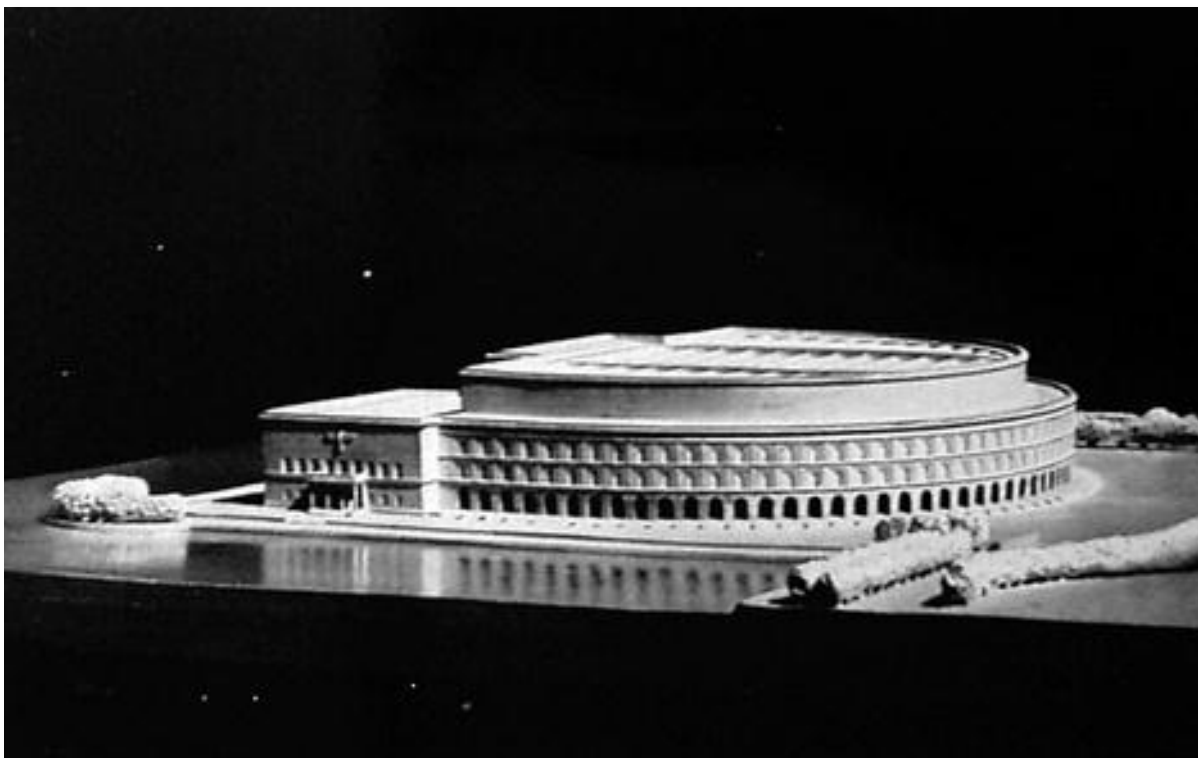
според който ще се издигат всички сгради в района на Държавните партийни конгреси в Нюрнберг.

**Кьонигсплац в Мюнхен, след преустройството му
по инициатива на Адолф Хитлер**

Колонадата на Дома на германското изкуство в Мюнхен

Проект за конгресната зала в района на Държавните партийни конгреси в Нюрнберг

В хода на много задълбочени дискусии той създаде до последния детайл проектът, как точно и по какъв начин ще бъдат проведени партийните конгреси в Нюрнберг, в това число не само програмата и събранията, но и поддръждането на отделните подразделения на партията, разполагането на знамената, украсата на различните зали. В Нюрнберг се пазят множество скици и чертежи на Фюрера от подобни начинания.

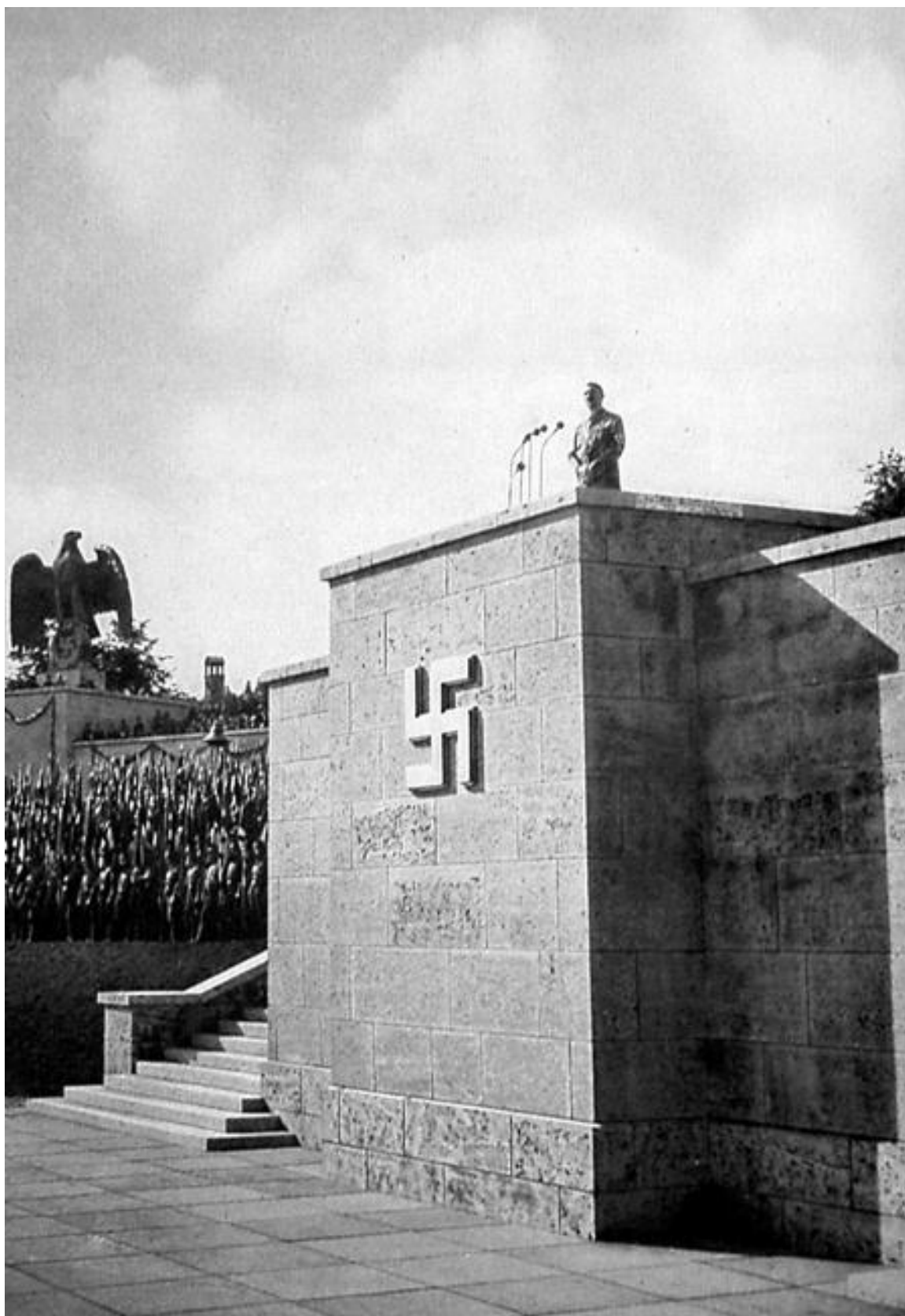
Във времена, когато той влага цялата си енергия за своите велики цели, заниманията му с изкуство за него не са работа, а най-голяма радост и облекчение.

В точното време съдбата го среща с неговия любим архитект Паул Лудвиг Троост, с когото създаде едно добро приятелство, основано на техните общи интереси. Както Дитрих Екарт беше за Фюрера човека, с когото той обменяше философски идеи, професор Троост стана за него човека, с когото разменяше идеи от архитектурно естество.

Първата сграда появила се от уникалната комбинация на идеите на тези двама мъже, а също и първата малка сграда на Движението, беше Кафявият дом на Брийнершрасе в Мюнхен. Това беше само преустройство, но за времето си, както Фюрерът отбелязваше по-късно, бе едно солидно начинание.

По тези места човек вече може да види много впечатляващ сгради, които бяха построени, след като той дойде на власт: огромни и величествени, но никога монотонни. Прости и ясни без фалшива украса. Украсите от своя страна се използват пестеливо, но на точното място, така че никога да не създават усет за кич. Съвкупността от всичко това създава впечатление за благородство.

**Трибуната на Луитполд арена, в района на
Държавните партийни конгреси в Нюрнберг**

Плановете за цялото преустройство бяха направени в обикновено студио, собственост на архитект Троост, в задната стая на къща на Терезиенщрасе в Мюнхен. Където по-късно бяха направени плановете за Кьонигсплац, за Дома на германското изкуство, както и за много на други сгради, които Фюрера искаше да направи. Тези планове сътвориха основата на един нов стил в архитектурата.

Фюрерът никога не е получавал плановете за тези важни сгради в служебните и административните си офиси. В продължение на години той винаги е ходил в студиото на проф. Троост в свободното си време, за да се разсее напълно от политическата си работа, концентриран в плановете за бъдещите строежи. Фюрерът не се занимава само с основните общи планове, той проучва всеки отделен детайл и всеки нов тип материали и така доразвива много от своите идеи. Тези часове посветени на съвместно планиране, както вече се спомена нееднократно са неговия любим начин за почивка, носещ му най-чистата радост и задоволство. Те са форма на отмора от най-благороден вид, в хода, на която отново и отново, той намира, подновява и стимулира развитието на други планове. Само така той има възможност в малкото свободни часове, да се отдаде на любовта си към архитектурата.

Много години преди да дойде на власт, Хитлер е обсъждал с Троост планове за сгради, които едва сега бяха реализирани и изпълнени. Още през зимата на 1931/1932 той говори с него за бъдещата визия на Кьонигсплац в Мюнхен, отделно и много други прекрасни проекти се реализираха благодарение на тези срещи. И още преди вземането на властта, в резултат на множеството дискусии, площада вече съществуваше, в сегашната си форма, върху планове и в модели.

Когато през 1932 г., изгоря Стъкления дворец в Мюнхен, един маловажен проект за реконструкцията му бе предложен от правителството. Сега Фюрерът имаше една допълнителна грижа, сред многото други, че този несъвършен проект може да започне още преди той дойде на власт. Ако някой сравнява моделът на по-ранния проект с модела на вече приключилия строеж на „Домът на германското изкуство“, изграден в съответствие с проекта на Троост, тогава човек може най-ясно да види, от колко различен идеен свят Фюрера черпи вдъхновение за проектите си.

В лицето на Троост, Фюрерът е намерил своя най-добър архитект. Троост винаги улавя намеренията на Фюрера и винаги успява да им даде архитектурен израз.

В голямата си реч пред Културния форум по време на партийния конгрес през 1935 г., Фюрера каза следните думи в прощалната си реч за проф. Троост:

„Ние трябва да сме щастливи и горди, че имаме шанса да се докоснем до най-великия архитект на Германия от времето на Шинкел, който да издигне в новия Райх и за Движението, своята първа и за съжаление единствена монументална творба от камък, като паметник на най-благородното и истинско германско строително изкуство.“

Винаги е удоволствие за Фюрера да прегледа плановете на сграда по време на нейния строеж, защото за него е голямо удоволствие да бъде в час с прогреса на строежа, също, както и да види нейното навременно завършване.

Често той се разхожда из своите строителни площадки, придружен само от няколко служителя. Неговите многобройни въпроси от технически характер, като

например за основите, издръжливостта на стените и други подобни детайли, са ясно поставени и обикновено непреднамерено засягат някой съществуващ, неразрешен проблем. Често след дълги консултации с всички експерти, той идва с предложение, което обикновено се оказва правилно, логично и лесно изпълнимо.

Фюрерът и Рудолф Хес инспектират строежа на Фюрербау в Мюнхен

„Вечната стража“ на Кьонигсплац в Мюнхен

Всяка стъпка в изграждането на всеки нов детайл в сградата е обект на задълбочено внимание. Въпреки това, всичката тази наслада от правилно поставените детайли, никога не замъглява трезвата му преценка.

Сградите на Фюрера са изградени в съответствие с технически обосновани принципи, а именно от естествен камък. Естественият камък и скандинавските тухли са най-трайните строителни материали. Това, което първоначално изглежда най-скъпо, всъщност, в дългосрочен план се оказва най-евтино. Във всички технически съображения, дълготрайността винаги е най-важният принцип, който се стремим да спазваме и следваме. Защото сградите на Фюрера са предназначени да бъдат свидетелство за нашето велико време в продължение на хиляди години. След като веднъж безсмъртните сгради на движението и на нашето правителство, бъдат построени във всички градове в Германия, те ще бъдат сгради, с които всеки човек ще се гордее и благодарение на които той ще знае, че те принадлежат към обществото като цяло и следователно и на него самия. Това не са складове и административни сгради на банки и големи компании, а сградите на Фюрера, проектирани от него и създадени от него за хората.

По въпроса за външния вид на нашите градове в миналото и в бъдещето, Фюрерът каза следното:

„През 19 век нашите градове започнаха да губят все повече и повече характера си на центрове на културата, като техния статус се сведе до обикновени жилищни комплекси. Когато Мюнхен наброяваше 60 000 жители, той изглеждаше като център на изкуството, докато днес почти всяко негово предградие е достигнало тази цифра, че дори и я е надминало. Тези предградия и градове са просто сбор от жилищни блокове и къщи и нищо повече. Как да има любов и интерес към такова място, при такива окаяни условия в този градски пъзел. Никой няма да се чувства особено привързан към един град, който не може да предложи нищо по-различно от всеки друг град, който няма никакви признаци на уникалност и който няма никакъв досег с културата. И това не е всичко. Големите градове в общ план стават все по-бедни и по-бедни на истински произведения на изкуството, защото броя на тяхното население нараства. Това, което в последно време сме добавили към културното съдържание на нашите градове все още е съвсем недостатъчно. Всички наши градове живеят на славата и съкровищата от миналото. Нашите градове днес нямат паметници, които да изпълват градския пейзаж и които да бъдат описани като символ на епохата. В древните градове всеки един паметник, е бил повод за гордост за всеки. Особеностите на античния град не са в обикновените сгради, а в обществените паметници, които не са били предназначени за тогавашните времена, а за вечността, защото те отразяват не богатството на един частен собственик, а величието и значението на всички граждани. Дори през Средновековието в Германия се утвърждава същия водещ принцип, въпреки че разбирането за изкуството, е било напълно различно. Впечатленията идващи от древността изразени чрез Акропола или Пантеона, могат да се сравняват с готическите катедрали. Сравнението между публичната и частната сграда днес е наистина плачевна. Ако съдбата на Берлин е да стане това, което бе Рим, ние трябва да завещаем нещо, достойно за възхищение на нашите потомци, нещо което да е символ на най-величествените произведения на нашето време и да изместим с тях магазините на евреите, които са окупирали улиците днес. Така нашите градове днес не разполагат със символ на националната общност и ние не трябва да допускаме това да продължава.“

Величествените сгради на Фюрера при Кьонигсплац, Домът на германското изкуство в Мюнхен и партийните сгради в Нюрнберг, трябва да бъдат разпознати в горепосочената насока. Те са едно начало, но не по-малко фундаментално е значението на жилищните сгради на Фюрера, чието развитие тепърва започва.

Факт е, че вече навсякъде се говори за архитектура и строителството на великите сгради на Фюрера. Това още по-силно засвидетелства неговите заслуги.

Би било грешка обаче да се мисли, че дейността на Фюрера се изчерпва само с проектирането и строежа на такива сгради.

Напротив.

От собствените му думи, ние знаем за неговата решаваща роля в социалната сфера, целяща да реформира германското общество по такъв начин, че всеки сънародник да може да се гордее от това, което Общността е постигнала. Голямото значение на въпросите свързани със социалните условия са многократно засегнати в „Моята Борба“.

През годините, които е прекарал във Виена, той се запозна от първа ръка с лошите условия на живот на работническите семейства. По този въпрос той пише:

„Онова, което по-рано не ми се явяваше и насън, по това време разбрах бързо и основателно. Въпросът за здравето национално съзнание на народа на първо място е свързан със създаване на здрави социални отношения като фундамента за правилното възпитание на индивидума.“.

Официална статистика за завършените жилища (нови или реконструирани сгради) от времето на Третия Райх сочи следното:

1932 г.	159 121
1933 г.	202 113
1934 г.	319 439

Тези цифри говорят по-силно от думите за степента на свършената работа. Този ръст ще продължи и ще се повишава още по-рязко, след като най-големите строителни проекти бъдат завършени. Те са по изрично желание на Фюрера и не могат да бъдат отложени.

Тогава монументалните сгради на националсоциализма ще се извисят над новите работнически къщи и фабрики в нашите градове, както през Средновековието готическите катедрали са се извисявали над къщите на гражданите.

Задачите, които тепърва предстоят да се решават са много, но Фюрерът ни е дал целият необходим стимул и сили да ги изпълним, след речта си на партийния конгрес, със следните думи:

„Хората се извисяват чрез изпълнението на тези новопоставените възвишени задачи и ние нямаме право да се съмняваме, че докато Всемогъщият ни дава сили да се справяме с тези задачи, ние ще създаваме безсмъртни творения.“

**Фоайето на Германската опера в Шарлотенбург,
в чието преустройство е участвал Фюрера**

**Фюрерът, професор Гал и архитект Шпеер инспектират прогреса на строежа на
Дома на германското изкуство**

Адолф Хитлер и новите пътища в Райха
от генералния инспектор и доктор на инженерните науки Фриц Тод

Среща на новото Алпийско шосе

Тези, които добре познават Фюрерът като държавник, като оратор, като Водач на националсоциалистическото движение и другите негови личностни характеристики, веднага, след като прочетат заглавието на тази статия ще си зададат следния въпрос: Дали същият този държавник и ръководител на

националсоциалистическото движение в Райха, в този съдбовен момент наистина би имал времето и силата, необходими, за да изпълни личните си ангажименти в такава важна и трудна за реализиране област като пътното строителство? Следващите параграфи ще покажат ясно, че Фюрера е запознат с тази сфера и напълно подкрепя проектите за завършването на новите пътища.

Идеята

Още в крепостта Ландсберг, Фюрера спомена за необходимостта от нови пътища и изрази намерението си един ден да построи такива, които да отговарят на техническите изисквания на модерните превозни средства и които да свързват отделните области на Германия. По време на 14-те години на политическата борба, Фюрерът е използвал автомобилът за всички свои пътувания и съответно е добре запознат със състоянието на немските пътища на страната на север и юг, на изток и запад. Повечето хора винаги се чудят на факта, че Фюрера знае добре цели участъци от пътя, техните особености, тяхната конструкция, подходящи места за почивка и други подобни детайли. Фюрера оценява стойността на моторните превозни средства, защото няма други транспортни средства, които да му дават възможност да поддържа такава близост с народа. Някой веднъж се опита да изчисли колко километра е изминал Фюрера по германските пътища за 14-те години на политическата си борба. Те със сигурност възлизат на между 500 000 и 700 000 км, а най-вероятно дори повече. Следователно разстоянието, изминато от Фюрера по немските пътища с моторни превозни средства е 12-15 пъти по-дълго от обиколката на Земята. Идеята за изграждане на свързваща мрежа от пътища само за моторни превозни средства възниква именно по време на тези пътувания и влиза в изпълнение веднага след като Фюрера пое властта.

Дванадесет дни след назначаването му за канцлер на Райха, Фюрера присъства на откриването на автомобилната изложба на 11 февруари 1933 г. В първата си официална реч като канцлер на Райха, той обяви мерките за насърчаване на моторизирането на транспортните средства, както и създаването на план за широкомащабно строителство на пътища и добави:

„Точно както коня и каруцата са си проправили път преди векове и както железопътната индустрия е построила необходимите линии, така и моторните превозни средства ще получават магистралите, които изискват. Ако в миналото стандарта на живот на една нация се е измервал по броя на километрите на нейните ЖП линии, то в бъдеще броят на километрите на пътищата предназначени за автомобилно движение ще се превърнат в основния индикатор.“

Дните се изнизаха бързо в трите месеца между 11-ти февруари, ден ознаменуващ консолидацията на властта, която Фюрера пое на 30-ти януари и 1-ви май, първия ден на труда в новата националсоциалистическа Германия. В този пролетен ден слънцето изгря още по-високо за германската нация. Фюрера говори за разделението и мъките от

старите времена, борбата за премахването на безработицата, за честта на работата, задружната работа, която ще е предпоставка и основа за укрепването на нацията. Към края на тази реч, Фюрера каза следното:

„Въвеждаме строителна програма, която идните поколения трябва да довършат, програмата за изграждане на нашите пътища е огромна задача, която изисква милиарди. Ние ще изчистим всички пречки, за да започне изпълнението на програмата в широк мащаб.“

През лятото на 1935 г. на моста Мангфал

С тези думи, 1 май да стана Ден на развитието на програмата за пътно строителство. Идеята на Фюрера се превърна в реалност.

В следващите седмици, Фюрера се консултира с експерти в пътното строителство от Германия и от страни извън нея. След това той поиска от кабинета закон за реализацията на плановете си. Пречките, за които той загатна в речта си на 1-ви май, бяха преодоляни за кратко време с поредица от срещи. На 28 юни кабинета прие закона за създаването на предприятието „Магистралите на Райха“. Няколко дни по-късно главния инспектор за германската пътна мрежа имаше среща с канцлера на Райха с продължителност едва три минути.

Встъпването на длъжност на главния инспектор

Вероятно най-горещия летен ден през 1933 г. в Берлин беше 5 юли. След седмици продължителни летни жеги, сградите на столицата запазиха толкова много топлина, че кратките нощи не носеха облекчение. Както винаги, Фюрера започна да приема хората в десет часа сутринта в канцеларията на Райха. Тези приеми продължаваха, ден след ден с кратка пауза по обяд и продължаваха до късно вечерта. Министрите, областните лидери, работни делегации, индустриалци, граждани и много други отиваха да говорят с Фюрера. Хората бяха толкова много, че се наложи да се ограничи тяхното време за обсъждане до не повече от десет минути, в които Фюрера да даде своето мнение, да се изкаже по въпросите които се разискват, като в последната дискусия, в края на вечерта е също толкова жизнен и оживен колкото в първата за деня.

Колоната, обозначаваща началото на строежа на аутобана Мюнхен – Ландесгринце. Надписът гласи – „Да се захващаме! 21.3.1934 г.“

Откриването на първата отсечка от аутобана Мюнхен - Ландесгренце

Фюрерът поиска да види новоназначения главен инспектор в един часа следобед за встъпването му в длъжност. Въпреки това, както често се случва, графика бе променен в хода дискусиите още сутринта, тъй като много дискусии, продължават повече от предвиденото време. Назначението беше променено за 19:00 часа с обяснението: канцлерът би искал да ви види последен, за да има време за вас.

Когато главния инспектор се представи след последния посетител малко преди девет часа вечерта, Фюрерът каза: *„Последвайте ме, отиваме в градината – имам нужда от свеж въздух.“* По време на разходката в градината на канцлерството, която продължи час и половина, Фюрера въведе генералния инспектор в своите идеи, говори му за предстоящите развития в системите за движение, за неадекватността на всички тези проекти, които са създадени да отговарят само на непосредствените нужди на трафика, говори му за необходимостта от широкомащабен строителен план, предупреди главния инспектор за евентуалните пречки и трудности, даде мнението си по някои технически въпроси, като например минималната ширина на пътното платно, спомена за качеството на строителството, което трябва да отговаря на най-високите изисквания, определи основните линии за създаване на пътна мрежа и най-накрая изпрати главния инспектор с категоричните думи: *„Аз вярвам в необходимостта от тази мярка и в правилността на това начало, също, както и Вие трябва да вярвате в него също толкова силно и да действате също толкова решително.“*

Интересът на Фюрера към пътното строителство. Инспекция на Алпийското шосе

Една магистрала на Фюрера

Първата копка, Франкфурт на Майн на 23 септември 1933 г.

След два месеца и половина интензивна работа, бяха изготвени планове и проекти. За началото на тази магистрала, която да се простира по цялата територия на Германия, само Франкфурт на Майн покриваше критериите. Предварително проучване посочи възможността да бъде създадено платно само за моторни превозни средства от Хамбург до Базел през Франкфурт. Приготовленията започнаха с експресна работата по чертежите. В началото на септември бяха завършени плановете за първия участък от Франкфурт до Дармщат. Първата копка ознаменува откриването на строежа на магистралата на 23 септември. След първите срещи с главния инспектор, Хитлер реши, че самият той ще открие строителството на магистралата. За една година броят на безработните във Франкфурт достигна до около 80 000 през 1932. Сега, благодарение на непосредствена близост до този град, това голямо строителство ликвидира безработицата. Хиляди работници получиха постоянни работни места и така хората си върнаха доверието и вярата в трудовия живот и сигурността в бъдещето на техните семейства. В седем часа сутринта, първите 700 работници напуснаха бюрата по труда. На централния областен площад Фюрера и главния инспектор връчиха инструментите за работа. От там работниците продължиха към Майн, новото им работно място с пеене и приветствия.

Пътищата на Адолф Хитлер го водят към неговия народ

Самолета на Фюрера се приземи в 10 часа. Пътуването му през Франкфурт бе изпълнено с огромни трудности: шурмоваците от SA, които формираха бариерата посрещнаха Фюрера, а жителите на Франкфурт, както стари, така и млади, отново и отново преминаваха през бариерата, затова пътуването от летището до строителния обект отне повече от час.

Мястото, където бе направена първата копка, не беше празнично, а беше строителен обект. В предната част на насипа, от която Фюрера говори, стояха работниците и техните семейства. Нямаше място дори за почетни гости. В крайна сметка тук работниците бяха почетни гости. Фюрера каза следното:

„Ние днес стоим в началото на една огромна задача. Нейната значимост важи не само за германския транспорт и комуникации, но и за германската икономика в най-широкия смисъл, резултатите от това начинание ще бъдат напълно оценени през идните десетилетия. Точно в тези идни десетилетия, зависимостта на транспортните средства от тези нови големи пътища, които ние ще изградим през цялата територия на Германия ще бъде очевидна. Знам, че днешния празничен ден ще отmine бързо и ще дойдат дъжда, студа и снега, които ще направят работата трудна за всеки един от вас. Но това е необходимост, работата трябва да бъде свършена на всяка цена. Никой няма да ни помогне, ако ние не си помогнем сами.”

Фюрера приключи речта си с думите:

„Сега започвайте работа! Строителството трябва да започне днес. Дано работата върви като по вода! След години, за големия положен труд ще свидетелстват нашата воля, нашата чест, нашите способности и нашата решимост. Германски работници, на работа!”

След тези думи и овациите на работниците, Фюрера хвана лопатата и пристъпи към изграждането платформа. Едно влакче премина напред и изсипа два кубически метра с пръст. Бавно и гръмовно вагоните минаваха през земята, където трябваше да се изгради шест метра висока стена насип. Фюрера изкопа с лопатата си няколко тежки парчета земята. Отново и отново той копаеше с лопатата си в земята. Това не беше символичен изкопаване, това бе истински труд, пример! На хората им стана ясно, че Фюрера вероятно няма да се спре, докато двата кубически метра пръст не са подравнени. Те скочиха напред с лопатите си, за да помогнат. Фюрера продължи да копае до тях купчината пръст, докато първите капки пот паднаха от челото му върху земята. Фюрера се засмя и спря да копае заедно с двамата му случайни колеги, защото двата кубични метра пръст бяха изкопани и подравнени, след това той огледа работните площадки, където останалите 700 работници бяха започнали работа.

„Видя ли как Фюрера изчисти земята от пясъка в края, така че вагоните да могат да се движат отново? Като истински работник. Той наистина може да се труди, аз едва насмогнах на темпото му” разказва очевидец.

През седмицата след тази първа копка, надзорен орган дойде на обекта и посети ръководителят, контролиращ работния процес на аутобана. „Хер Обербаурат, ние трябва да поставим ограда около мястото, където Фюрера копа. Работниците взимат шепи от земята, след работното време я носят у дома в торбите си. Дори жените и децата вкъщи идват да взимат от тази земя като сувенир.” По този начин примера на Фюрера промени отношението на работниците и възвърна благородството на труда, който до тогава се считаше за най-мръсната от всички работи. Много работнически семейства днес във Франкфурт имат този малък парцел от земята за по-голямо съкровище, отколкото всяко друго ценно притежание.

Участието на Фюрера в работния процес

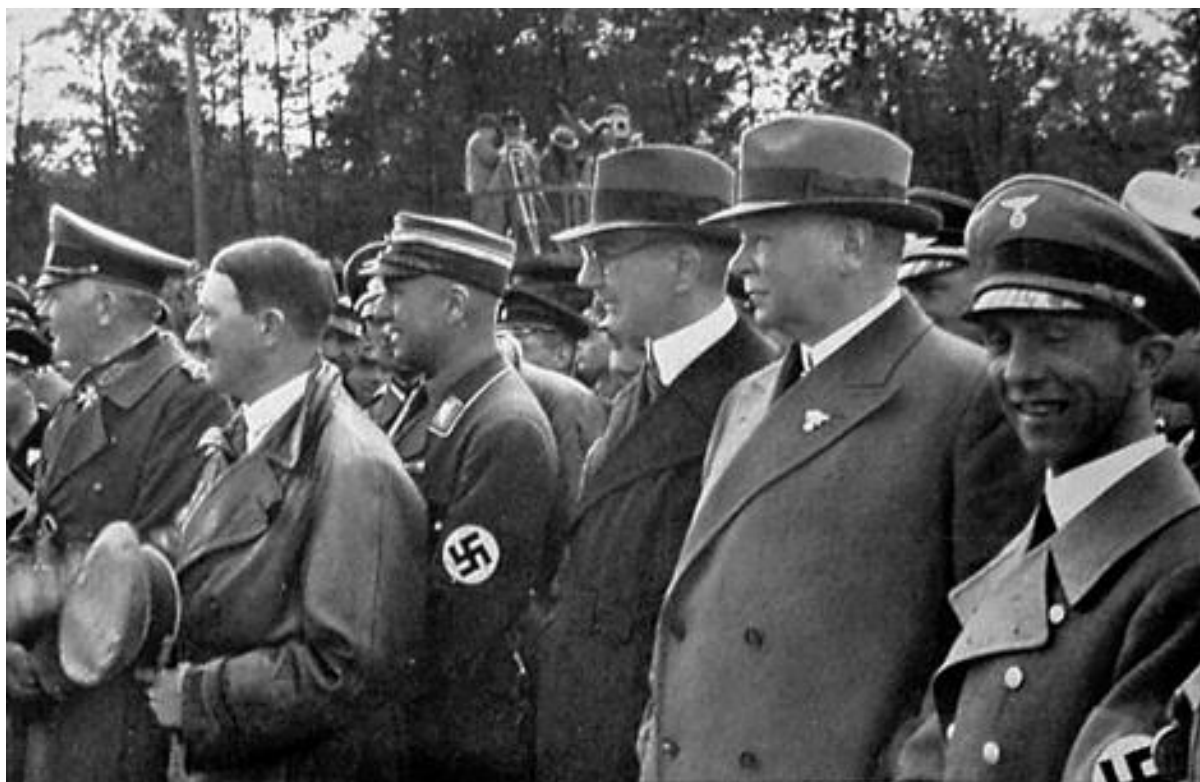
Фюрерът е редовно информиран за напредъка на работата, извършена от главния инспектор. В хода на тези съвещания Фюрера се намесва решително в много подробности, за да повлияе на основните аспекти от работата според волята си. В тези дискусии върху детайлите, се случваше отново и отново, решението взето от Фюрера да се окаже единствено възможното правилно решение. Пример за това е решението за линиите на секцията на южния бряг на Шимзее в Горна Бавария. Между това езеро и планините там има тресавище, което е широко няколко километра. Пресичането на това тресавище предизвика сериозни затруднения за линията. Първоначалният дизайн на линията за аутобана заобикаляше това тресавище в широка дъга на юг. Фюрера не се съгласи с това предложение, защото то не предлага нито гледка към езерото, нито изглед към планината. Той поиска да бъдат направени по-задълбочени разследвания, за да се определи дали е възможно все пак пътя да бъде прокаран близо до езерото. По негово настояване допълнително проучване бе извършено в близост до езерото. За голяма изненада на всички тези допълнителни разследвания разкриха, подобна на скала издатина в близост до езерото. Този перваз бе достатъчно широк, за да се даде възможност да бъде построен пътя в близост до едната страна на езерото в съответствие с желанията на Фюрера.

В изграждането на големите предмостия Фюрера многократно направи окончателния избор. Един от първите големи мостове, които трябваше да бъдат построени бе мостът Мангфал близо до Мюнхен, с дължина приблизително 300 метра и 60 метра височина. След конкурс с около 70 кандидати, Фюрера избра дизайн, който да използва и по този начин да определя вида на големите мостове, които впоследствие трябваше да бъдат изградени на различни места. Линиите и формите на конструкцията, които самият Фюрер определи бяха ясни и прости и в същото време амбициозни и дръзки. Освен за формата, решенията му бяха силно повлияни от въпроса за стабилността и сигурността на конструкцията. Евтини части за строителството, като кухи стълбове и пилони, бяха отхвърлени от Фюрера, тъй като те пораждаха съмнения за тяхната трайност. Неговите планове, както всичките му идеи инвестираха в бъдещето: „Това, което ние изграждаме, трябва да стои дълго след като сме си

отишли”. Фюрера, понякога взимаше и отхвърлящи решения. Но винаги аргументите за подобно решение са ясно очертани и оправдани. В един от случаите Фюрера прекъсна работата върху неуспешно строителство, с един телефонен разговор с генералния инспектор, което доведе до моментално пренасочване на всички ресурси по работата.

По въпроса за немския алпийски път, Фюрера определи маршрутите и многократно взе решения за различни детайли.

Откриване на аутобана Франкфурт - Дармщат през 1935 г. От ляво на дясно: райхсминистъра на войната фон Бломберг, Фюрера, главен инспектор д-р Тод, председателя на Райхсбанк д-р Шахт, генералния директор на железопътния транспорт на Райха д-р Дорпмюлер, райхсминистър д-р Гьобелс

Лагерите за работници на магистралите

Започването на строителните работи във всички части на Райха през 1934 г. породиха необходимостта работниците да се помещават в полеви колиби. Тези работнически лагери бяха изградени предварително за строителната и търговската индустрия. През лятото тези лагери вършеха добра работа. Но когато дойде зимата, се създаде кризисна ситуация и бе необходимо нейното своевременно преодоляване, тъй като тези лагери в такива условия бяха недостойни за работниците на пътища на Адолф Хитлер. Предварителните данни за такъв проблем не помагаха особено. Затова бе трудно да се намери алтернатива на тези колиби по бърз и ефективен начин, особено след като тази схема е била толерирана дълго време преди това. Накрая генералния

инспектор повдигна въпроса пред Фюрера с искане да му даде инструкции. Когато Фюрера научи, че живота в колибите на работниците на пътищата му е много труден и незадоволителен, за няколко часа с обичайната си безкомпромисна енергия, което сме наблюдавали често в подобни случаи, реши проблема. С помощта на Службата по Труда бяха построени десетки работни лагери в цяла Германия в рамките на няколко седмици. Работниците на пътища на Адолф Хитлер вече се помещаваха в чисти къщи и помещения. Ястията се сервираха в по-големи общи стаи. Всеки лагер има перални и душ с топла и студена вода и комунална стая за релаксация след работа. Самият Фюрер направи подробните скици за тези лагери. Благодарение на намесата на Фюрера през есента на 1934 г. жилищата на немския работник достигнаха стандарт, с какъвто никоя друга европейска страна не можеше да се похвали.

Те виждат Фюрера за първи път

Фюрера посещава строителните площадки и готовите отсечки

Проверка на строителния обект или участък от пътя, който току-що е завършен винаги радва Фюрера. Той има интерес във всички аспекти на работата: работниците, начина на строителство на жилища на работниците и дори позиционирането на пътя по отношение на ландшафта. Фюрера иска пътища му да бъдат красиви, надеждни и просторни и не на последно място в хармония с пейзажа. Работниците обикновено остават много изненадани, когато той внезапно идва сред тях. Мнозина от тях вече не се изненадват и са свикнали с това. Винаги обаче след едно такова посещение очите им светят с най-чистата радост защото знаят че Фюрера се интересува и е дошъл да види как върви тяхната работа. Чувство на щастие и радост, което преобладава на

строителната площадка личи по изпълнените с щастие лица на стотиците мъже също, както при децата отварящи подаръци пред коледната елха. По принцип работниците първоначално замръзват на място от изненада и след това продължават да работят. По този начин те показват волята за работа. Фюрера говори с отделни лица, особено с по-възрастните работници. 60-70 годишните не са изключения по тези места. На един 70 годишен старец близо до Дармшат, Фюрерът каза: „*Когато стана на вашата възраст, бих искал все още да бъда в състояние да работя като вас*”.

Първите пътувания до завършените участъци на пътя вдъхновиха Фюрера. Интересуваше го капацитета на трафика, които имаха пътищата, за да могат да задоволят интереса на частните и търговските моторни превозни средства. Участък от Хайделберг до Франкфурт на Майн бе открит с пикник организиран от Фюрера. Той дойде няколко дни преди тази точка да бъде отворена за движение по пътя от Мителбаден след Райнланд. След като главния инспектор повдигна въпроса, Фюрера реши, че почивно място на магистралата ще бъде направено там, където е най-подходящото за пикник. В прекрасна есенна букова гора, Фюрера излезе от магистралата и представи прекрасна трапеза в гората. След посещението на този участък от пътя, който току-що приключи, по-късно Фюрера говори за неговите пътища пред присъстващите.

Така пътищата на Адолф Хитлер бяха създадени в най-тясна връзка със своя създател. Тези пътища ще имат огромно значение за бъдещото развитие на транспорта, индустрията и съобщенията, както нееднократно е подчертавал самия Фюрер: „*След няколко години, тези пътища ще бъдат едно от най-мощните средства за насърчаване на увеличаване на моторизирания трафик, а заедно с това, ще се стимулира производителността до такава степен, каквато все още е немислима днес, но също така те ще бъдат атракция за хилядите чужденци, защото след завършване на аутобаните, Германия ще притежава най-модерната мрежа от магистрали в света.*” (15-ти февруари, 1935 г., при откриването на Автомобилното изложение).

По целия свят, страните следят пътното строителство на нашия Фюрер. Почти всяка седмица, официални и частни групи от чуждестранни гости идват на посещение на строителни обекти в целия Райх. Ентусиазмът и възхищението, с които те наблюдават успехите, усилията и труда на Фюрера са изразени в техните писма и публикации във вестници. От многото чуждестранни публикации, в една пишеше:

Точно както пирамидите разказват историята на фараоните и римските пътища свидетелстват за силата на римските императори, така великолепните магистрали ще послужат да напомнят на германската нация за най-ярката фигура в нейната история, за един сънародник, първоначално без име и длъжност, които без външна помощ създава нов Райх само чрез собствената си сила и наложи волята си върху съдбата на цялата нация.

**Водачът пътува по Рейн, за да присъства на проява в Еренбрайтщайн,
Саар, през 1934 г.**

Нашият Хитлер

*Радиопредаване - до германския народ по случай рожденият ден на Фюрера
от д-р Йозеф Гьобелс*

В града на партийните конгреси. Прозорецът на хотела „Дойчер Хоф“ в Нюрнберг

Често се налага Фюрерът да се появи пред хиляди хора на масови събирания, на приеми или в държавни учреждения, пред представители на партията и на германската нация и да разговаря с тях, и в същото време той се стреми да бъде скромен човек и избягва всички похвали, които са насочени към него по време на тези прояви. Ето защо той обича да празнува рожденият си ден в някое малко село или в малко градче в Германия, които са слабо познати. Доказателство за факта колко силно Фюрера впечатлява най-близките си хора с чисто човешките и съвсем лични

черти на своя характер са всички радио речи, които райхсминистър Гьобелс е изнесъл пред германската нация по повод рождениите дни на Фюрера. Текстът на третата реч от 20 април 1935 г. е специално изложен в следващите страници.

„Дами и господа, скъпи съпартийци! Вече изминаха две години от 20 април 1933 г., когато, само три месеца след идването на власт на Адолф Хитлер, отново направих обръщение към германската нация по радиото по повод неговия рожден ден. Също, както и тогава, днес аз нямам намерение да издекламирам някоя пламенна уводна статия. Оставям това на тези, които го правят по-добре. Нито пък ще коментирам обстойно историческите заслуги на Адолф Хитлер. Точно обратното - днес по повод на рождения ден на Фюрера, мисля, да представя Хитлер на цялата нация като човек, с всичките качества на неговата личност, неговата загадъчна магия и огромната сила, която той излъчва. Едва ли има човек на земята, който не го познава като държавник и като национален Водач. Само малцина от тях, обаче, са имали привилегията да го видят на живо, да го опознаят отблизо и съответно да го разбират. Тези неколцина сами са разбрали чудото на това как и по каква причина е възможно, човек, който само преди три години все още имаше противник в лицето на половината нация, днес е издигнат над всички съмнения и критики. Ако Германия сега се намира в едно неразривно единство, то това е, защото Адолф Хитлер е човек, призван от съдбата като обединител на нацията след най-ужасните и вътрешни разногласия и унижение.

Фактът, че този човек чрез работата си, която се гради на твърди и рисковани решения, завладя сърцата на цялата нация е може би най-прекрасната магия на нашето време. Тази магия не може да бъде обяснена само от силата на постиженията му, защото тя се уповава и на всички, които са близко до него, които се жертваха и на които предстои да правят жертви за каузата на националното Възраждане, защото тези хора са най-искрени и най-пламенни в любовта си към него като Водач и като човек. Това е резултат от огромното обаяние на неговата личност и магията на чистата и естествена човечност.

Неговите човешки качества ще бъдат предмет на тази реч.

Както при всеки истински човек, така и при Фюрера битието се определя от ясни действия. Това е ясно, както от най-малките, така и от най-великите неща. Простата яснотата, преди всичко в политическите отношения, също е водещ принцип на неговия живот. Немислимо е да си представим той да позъорства. Неговият народ не би могъл да го обикне, ако той позъорстваше. Неговото дневно меню е скромно и съвсем обикновено. Нито то, нито поведението му се променя, независимо дали той се намира в столова с няколко близки приятели, или с важни държавни посетители. Когато наскоро, на прием на Зимната взаимопомощ, един възрастен член на партията го помоли след обяда да подпише менюто като сувенир от посещението, той се поколеба за миг, а след това се засмя и каза: „Това е излишно. Тук менюто никога не се променя и винаги всеки може спокойно да го види.“

Адолф Хитлер е един от малкото държавници, който с изключение на един медал от войната, който е спечелил като обикновен войник за своята смелост, никога не носи медали и декорации. Това показва неговата сдържаност, но и неговата гордост. Няма никой на тази Земя, който може да бъде по-достоеен за уважение, отколкото той самият. Всеки знак на показност за него е неприятен, но в същото време, когато той трябва да представлява своето правителство и народ, той го прави с впечатляващо достойнство. И

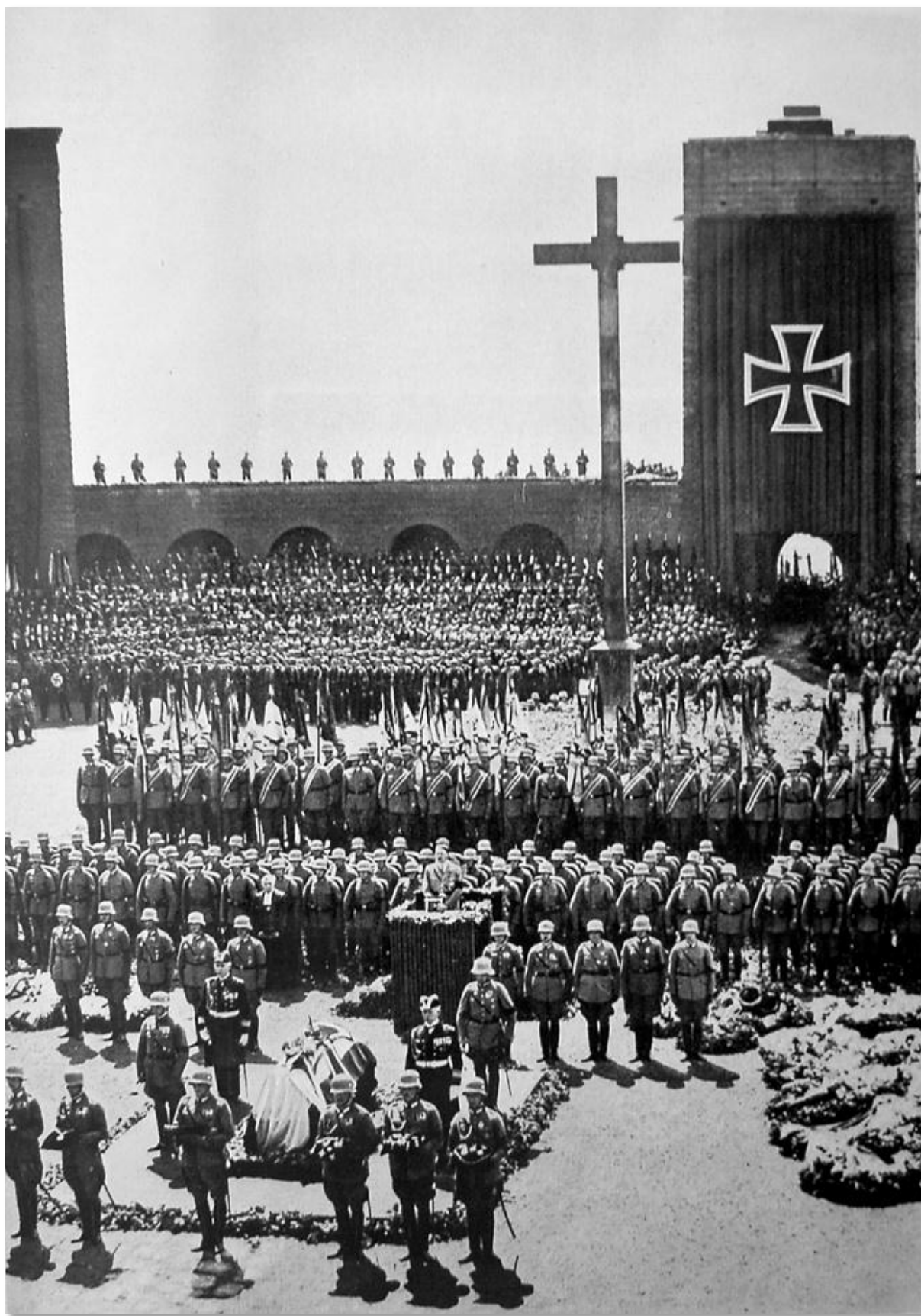

преди всичко винаги държи на думата си, точно както Шлифен пише в една книга: „Бъди повече, отколкото изглеждаш!“ В него има постоянно старание и неуморима упоритост, които достигат далеч извън нормалната човешка сила, в преследване на поставените цели. Преди няколко дни, когато кацна в Берлин, в един часа през нощта, той все още беше свеж и съсредоточен в работата си. Той трябваше да докладва близо два часа, за изграждането на автомагистралата на Райха, една тема, която изглеждаше напълно забравена поради проблемите на външната политика, с която той се занимаваше цял ден от рано сутринта до късно през нощта. Преди последния партийен конгрес в Нюрнберг, аз му гостувах за една седмица на Оберзалцберг. Всяка вечер до шест или седем часа сутринта, прозореца на Фюрера светеше: той диктуваше речи, които след няколко дни трябваше да изнесе пред хората, на проявите по време на партийния конгрес. Никой закон не се приема в кабинета, преди той да се е запознал до последния детайл с него. Той е най-задълбочения и добре информиран военен експерт, познава добре всяка част от артилерия и всяка картечница. Само най-запознатите до най-фините детайли, го информират по тези въпроси.

Неговият модел на работата е ясен и точен. Нищо не е по-отблъскващо за него, от нервната прибързаност и истерия. Той знае по-добре от всеки друг, че има стотици проблеми, които трябва да бъдат решени. От тях обаче, той избира два или три от належащите, които той е определил като общовалидни проблеми и не се разсейва от тежестта на останалите тъй като и тяхното време ще дойде. Той знае, че с решаването на няколко много големи проблема, тези от второстепенно значение, често са склонни да се решат сами след като са решени належащите.

**Последно посещение при Хинденбург
преди смъртта му през юли 1934 г.**

Траурна служба в чест на фелдмаршал фон Хинденбург в двора на мемориала Таненберг. Възпоменателно слово на Фюрера

Когато Фюрера се захваща да решава проблеми, той показва от една страна твърдост, която се изисква за правилното изпълнение според неговите принципи и гъвкавост, която е необходима при прилагането на методите.

Колкото и безусловно да следва своите принципи и догми, винаги преди това ги изпитва до каква степен могат да бъдат адаптивни към бързопроменящите се условия. В същото време неговите цели никога не са се променили. Това, което той прави днес е същото, което той искаше да направи през 1919 година. Въпреки това в съответствие със ситуацията той винаги е бил в състояние да промени методите, които е използвал в миналото за постигане на тези цели. Когато му бе предложено да стане канцлер през 1932 г., той отказа ясно и без заобикалки. Той знаеше, че ситуацията все още не бе узряла и че той не би могъл да бъде просто канцлер. Когато на 30 януари, 1933 г., вратата широко се отвори за него, той със сигурна стъпка пое кормилото на общата отговорност като Водач. Фюрера знаеше, че това е основата, която е достатъчна за него да започне от там борбата за пълната власт. Тези, които твърдяха, че знаят по-добре какво да се прави, по онова време разбраха че не са прави, днес се извиняват смирено, защото той се оказа по-добър от тях не само в тактиката, но също така и в стратегическото осъществяване на управленческите принципи.

Миналото лято две снимки се появиха в пресата, които показаха Фюрера в по най-изумителен начин. На едната го поздравяват по случай деня на Армията от прозореца на канцлерство ден след 30 юни, когато той бе принуден да усмири опит за бунт и кръвопролития. Лицето му бе почти парализирано от горчивината на трудните часове. Втората снимка го показва в президентството на Райха след последното посещение при Хинденбург. Лицето му бе засенчено от болка и тъга, заради нелепата смърт, която му отне приятел. С една почти пророческа предвидливост в навечерието на новата 1934 година, Фюрера каза пред няколко от неговите близки приятели, че една от най-големите опасности за идната 1934, е че през нея Хинденбург ще почине. И неизбежното наистина се случи.

Цялата нация, не само му се възхищава, но и го обича с цялото си сърце, тъй като тя чувства, че Фюрера принадлежи към народа, той е плът от плътта му и дух от неговия дух. Това се изразява дори и в най-малките и най-незначителните неща от ежедневието. Например в Райхсканцлерството царят едно почтително другарство, защото всички, до последния есесовец от личната му охрана са неразривно свързани с Фюрера. При пътуванията всеки спи в същия хотел и при същите условия. Точно затова всеки знае, че Фюрера е скромен и има в обкръжението си най-скромните хора, които са най-посветени на него. Всички те знаят, че всичките им взаимоотношения са естествени и няма никакво превземане.

Преди няколко седмици, около 50 млади германски момичета, родени извън Райха, който бяха дошли тук, за да прекарат една година в курсове и сега трябваше да се завърнат тъжни в родните си страни, дойдоха в канцлерството на посещение при Фюрера. Той покани всички тях да вечерят с него и в продължение на часове слушаше как те говорят за своите домове и скромния си живот. Преди да си тръгнат, внезапно те запяха песента *„Дори всички да изменят, нии верни ще останем“* и големи сълзи се стекоха по бузите им. Сред тях стоеше човекът, станал за тях олицетворение на една вечна Германия, които ги изпрати по техния нелек път с топли думи на утеха.

На сутринта на 15 януари 1935: Фюрера поздравява гаулайтер Бюркел по повод Саарската победа

Фюрера на 47^{-мия} си рожден ден

Фюрерът дойде от народа и остана един от него. Той, който прекара два дни в 15 часови конференции с държавници от цял свят, участва в диалози и се бори за съдбата на Европа, говори по съвсем същия естествен начин, както би говорил с човек от народа. С приятелски, неформалното „ти“, той възстановява веднага увереността на някой другар, който се приближава към него с трепет, който в продължение на дни преди това се е чудил как трябва да се обръща към него. Най-малките деца идват при него с приятелски и доверчив характер, защото те усещат, че той е техен приятел и техния покровител. В действителност, целия народ го обича, защото се чувства в безопасност в неговите ръце като дете в ръцете на майка си.

Този човек е фанатично обладан от своята кауза. Той жертва щастието си и личния си живот за него. Няма нищо друго за него, той е най-верният и скромен работник на Райха, служещ му с вътрешна смиреност.

Един човек на изкуството става държавник и в неговите исторически градежи отново проличава най-висшата артистичност. Той не работи, за да получи признание, неговото най-голямо признание е самата работа. Ние, които сме имали щастието да бъдем ежедневно около него, най-добре знаем всичко това и ще му служим винаги с цялото си сърце. Често той е казвал следното в най-приближения си кръг: „Ще бъде ужасно, когато някой от вас умре, защото тогава няма да има кой да застане на негово място“. Дано съдбата повели така, че неговото място да остане изпълнено възможно най-дълго и за още много десетилетия напред нацията под негово ръководство да бъде в състояние да продължи по пътя си към новата свобода, величие, и сила. Това е най-

искрено и ревностно желание на целия немския народ, който днес го поздравява в знак на благодарност. Всички ние, които стоим около него, както и всички обикновени хора можем заедно без съмнение да кажем следното:

**Каквото е бил той, това е той и какъвто е той,
такъв и ще остане:**

Нашия Хитлер!

Бюкеберг, 1934 г.

Трудовата пехота. Партиен конгрес, 1935 г.

**Райхспрезидент фон Хинденбург и
райхсканцлера Хитлер**

**Ден на падналите герои, 1935. Пред
берлинския паметник на загиналите
във войните**

Партиен конгрес, 1935 г.: Войниците на труда

Фюрерът и въоръжените сили *от старши-лейтенант Фьорч*

Настоящето на Германия

Адолф Хитлер е бил войник в германската армия. Той направи това доброволно и от все сърце, за да защитава родината си с всички сили в най-голямата война, която историята помни, характеризираща се в градушка от куршуми, в бушуващи битки, в мръсотия и кал и облаци от газ, които в продължение на четири дълги години доведоха до обезкървяването на Родината.

Той беше проникателен наблюдател. Той знаеше какво Ноемврийската революция не може и беше наясно, че нейната дейност всъщност не е нищо друго освен нечувано предателство: знаеше, че работника не може да работи пълноценно, ако не е в състояние да защити работното си място от врага, че не може да се култивира земята, ако мечът не пази ралото. Той също видя какво липсва на старата армия, какви грешки спрямо нея допусна Райхстага през либералната епоха преди 1914 г.

Така Фюрера си постави две основни цели: възстановяване на свободата на германския войник да служи и създаването на нови сили на германската отбрана, достатъчно силни, за да защитят германските граници от всяка атака, основавайки изграждането на въоръжените сили на старата идея за общата военна повинност и на

принципа, че военната служба е в името на честта на нацията. Следователно никакви недостойни или чужди на нацията елементи не могат да заемат постове там или да ползват каквито и да било привилегии.

Денят на Вермахта, 1935 г. в Нюрнберг: зенитни оръдия в готовност

Далекомери на зенитна батарея в Деня на Вермахта по време на Държавния партиен конгрес, 1935 г.

В защита на бреговете: морската артилерийска отбрана е в готовност

С искрена симпатия и много радост Фюрера видя, че Райхсвера успя да надвие пацифизма, пораженството, предателството и не на последно място Ноемврийската република, в съответствие с етикета на германските въоръжени сили, в рамките на съществуващите възможности.

Още от рано възникна връзката между Райхсвера и Водача на NSDAP. Предимно по-младите офицери скоро осъзнаха, че Фюрера е единственият способен да възстанови отново германската армия.

Няколко дни след 30 януари 1933 г., Фюрерът, който току-що бе станал канцлер, събра всички висши офицери в Министерството на отбраната на Райха. Той им обясни подробно основните характеристики и насоки на националсоциалистическата политика. След това им възложи задачи и им описа ясно ситуацията относно това, което той изисква от Вермахта и какви ще са техните задължения в националсоциалистическа Германия. Обществеността не разбра нищо за този разговор. Още не бе настъпило времето да насочват вниманието ѝ към тези въпроси. По-малко от две години след това новият германски Вермахт можеше да крачи на ярка дневна светлина.

Когато Адолф Хитлер написа своята книга „Моята борба“, той отдели доста място за старата армия, в която е служил в продължение на четири години като обикновен войник и след това като Ефрейтор, като с думите си подчертава, голямото значение и гордост на германските въоръжени сили: „Армията е най-могъщото училище на германската нация и не е случайно, че омразата на всички врагове бе насочена именно

срещу този щит на националната свобода. Ясният спомен, посветен на тази институция показва, че враговете я клеветяха, мразеха, но и се страхуваха от нея, както от нищо друго. Това, което немския войник дължи на армия може да бъде накратко обобщено в една дума: всичко. Армията учи на абсолютна отговорност в момент, когато това качество е рядкост, освен това тя учи и на смелост и готовност за саможертва, когато страхливостта заплашва да се превърне във всеобщо заболяване. По-умните, знаеха най-добре как да се предпазват сами и как да защитават собствените си интереси. Това училище учеше отделните хора да не съдят за благосъстоянието на нацията по лицемерните фрази на своите международни сътрудници а по силата и единството на своите собствени национални традиции. Армията учеше и на решителност, като се има предвид, че в останалата част на обществото нерешителността и съмненията започнаха да определят отношенията между хората. В епоха на подобен хаос, когато водещия тон е неясен, когато има много да се желае относно спазването на принципите, с дадените тогава команди все пак ситуацията бе по-добре, отколкото без тях. Така военните принципи все още се крепяха, благодарение на чистата сила, която трябваше отдавна да се изгуби в ежедневието от живота ни, ако армията и нейното обучение не подсигурияха продължаващо обновяване и подкрепа на тази сила. Армията учеше и на идеализъм и преданост към отечеството и неговото величие. Затова народа е единен, а не съвкупност от отделни социални класи и тук може би пролича един недостатък на доброволческа служба. Най-високото постижение, което може да бъде приписано на армията на Стария Райх, трябва да бъде, че в критичния момент постави водачите над мнозинството. Армията утвърди вярата в личността срещу еврейската демократична идея за сляпо поклонение пред бройката. По този начин тя също показва какво бе най-необходимо: мъже. В блатото на общото размекване и липса на мъжественост, в редиците на армията всяка година 350 000 енергични млади мъже, които след двете години обучение, бяха загубили мекотата на младостта и чиито тела бяха станали твърди като стомана. Младите, които през това време бяха свикнали само на подчинение, вече можеха да се научат и да командват. Войникът, който е минал през военната служба, може да бъде разпознат. Това бе най-висшето училище на германската нация и не беше случайно, че към него е концентрирана мрачната омраза на тези, които от завист и алчност, искаха да направят Райха безсилен, а неговите жители безпомощни. Това, което много германци не виждаха или отказваха да видят го виждаше останалата част от света - Германската армия е най-мощното оръжие в служба на свободата в германската нация и препитание за нейните деца.”

В едно отношение обаче, становището на Фюрера спрямо старата армия не можеше да се прилага по отношение на новите въоръжени сили, тъй като тя продължи съществуването си след Версайския договор. Това е така, защото тя не бе формира по волята на народа. Нейната форма бе наложена отвън. Едва на двама на хиляда от населението им е било позволено да преминат военна служба. Затова въоръжените сили вече не можеха да упражняват такъв обширен възпитателен ефект какъвто някога бяха имали.

Спускане във вода на бойния кораб „Адмирал Граф Шпее”

Фюрера сред своите „сини момци”

На посещение при флота

Затова Фюрера взе съответните мерки, за да се гарантира, че армията ще бъде отново реформирана, но този път според волята на народа. Всеки войник знаеше това добре и затова не бе изненада решението Хинденбург, който по това време заемаше поста на райхспрезидент, да възложи на Фюрера канцлерският пост, това решение беше посрещнато с ентузиазъм, особено от въоръжените сили, защото ако имаше човек с власт в Германия който може да освободи армията и флота от потисническите окови на Версай, то това бе този канцлер, зад които маршируваше най-силното политическо движение подкрепено от народа.

Въпреки това, дори в редиците на въоръжените сили бе ясно, че този акт на освобождение няма бъде детска игра и че най-големите трудности предстояха. Но в същото време бе факт неотменното убеждение, че само и единствено Фюрера ще бъде в позицията да реализира този акт.

Когато стана известно решението от 14-ти октомври 1933 г. да се обърне гръб на Обществото на народите, сърцето на всеки войник трепна от радост, защото всеки разбра, че сега възстановяването на германските въоръжени сили и съответно на свободата са постигнати.

Не е случайно, че след този паметен ден в Потсдам, германската армия маршируваше редом със СА и с формации на партията на всички германски празници. Тази нова армия, която е истинска народна армия, в която всички са национално обединени без значение от различията като богатство или социално положение, които

партията винаги е игнорирала. Армията принадлежи на народа и затова не счита за команда, а за въпрос на дълг и чест да бъде сред хората на тези празници, независимо дали това е 1^{-ви} май или фестивал на урожая, изобщо независимо дали поводът е празничен, или тъжен. Навсякъде въоръжените сили са рамо до рамо със своите сънародници.

**Държавният партиен конгрес, 1935 г.
Знамената на славната пехота в Деня на Вермахта**

Така дори и в знаменитата си реч пред Райхстага от 30 януари 1934 г., в деня на годишнината на националсоциалистическата революция, Фюрера каза следното за отношенията на отбранителните сили и партията:

„Това е едно уникално историческо формиране на отношенията и правомощията на управляващите и командващите въоръжените сили, такова топло и тясно сътрудничество е необходимо, както е между националсоциалистическата партия и мен като неин лидер, от една страна, така и между офицери и войници на армията и военноморския флот, от друга. Силата на въоръжените сили и тяхното ръководство се състои в пълна лоялност и вяност към новото правителство. Фактът, че те нямат обособена структура, а са като звено на националсоциалистическата партия е ясен, също, както и че всеки човек, който служи в нея от главнокомандващия до редника, е изпълнен с гордост и радост от това, че има държавния герб на националсоциалистическото движение върху своята униформа.”

Фюрерът многократно е подчертавал, че партията и въоръжените сили са двата стълба, на които се крепи основата на националсоциализма в Третия Райх. С голяма яснота той обясни, че партия е носител на политическата воля на нацията, а Вермахта е оръжието. Съзнателно и изцяло по собствената си свободна воля, въоръжените сили подкрепиха националсоциалистическата доктрина и новото правителство, като така подсилиха връзката си с него. Въвеждането на другарски поздрав между отделните подразделения на армията и NSDAP на всички празници и с въвеждането на свастиката като емблема на въоръжените сили и военноморския флот укрепи единството между изброените. И задълженията на германския войник бяха променени в националсоциалистически дух, нещо повече – те бяха клетва за вяност гласяща следното:

„С тази свещена клетва се кълна в Бог на абсолютно подчинение и лоялност към Водачът на германския Райх, германския народ и главнокомандващ на въоръжените сили. Аз се кълна като смел, честен и предан войник, че ще бъда готов по всяко време да дам живота си в името на тази клетва.”

Райхсминистърът на войната още от първия ден на встъпването си в длъжност не остави съмнения, че националсоциалистическият мироглед ще бъде неотменна част от живота на въоръжените сили. По време на своите речи към войските независимо по какви поводи, той винаги повтаряше отново и отново че обета за вяност към Фюрера е неприкосновен и е въпрос на чест. Вермахтът изигра и немалка роля в задачата на правителството да възроди Германия. Военният министър веднъж сподели следните думи във вестник „Фьолкишер беобахтер”: „Вермахтът беше организиран като вътрешно чисто, дисциплинирано подразделение на властта, в ръцете на нейното ръководство. Той служи на това правителство, черпейки сили предимно от силната си вяра в Германия и нейното право на живот. Днес войникът стои в средата между политическия живот и народа, като той е връзката и причината за тяхното единство. Така в момента военната служба отново защитава честта на германския народ.

Въоръжените сили са преживели много изпитания в най-тежките времена на Германия, и винаги са показвали способностите си, дори под напрежение и натиск. Доброволците от окопите на Световната война, бяха превърнати от Адолф Хитлер в пример и отправна точка за реформацията и традиция на новите въоръжени сили. Тези традиции имат значение и за цялостното обединение на народа в една ценностна система, гордо ознаменувана от националната емблема на възраждането на Германия изобразена със свастиката на стоманените каски и униформи, изразяваща се също така и във военна дисциплина и вярност към правителството и Водачът на Райха Адолф Хитлер, които дойде от нашите редици и завинаги ще остане един от нас.”

Прокламирането на възстановената военна повинност, 1935 г.

Първата клетва на новобранците на народната пехота пред Фелдхерихале в Мюнхен, на 7^{-ми} ноември, 1935 г.

Тук искам да дам малко светлина върху особените връзки между Фюрера и новата армия. Същото и за връзките между него и работниците, земеделските производители, политиците, всеки от изброените би казал уверено: „Той е един от нас”. Фюрерът произхожда от селячеството, той е работник както милиони свои сънародници и е войник като останалите войници, той лежеше в окопите по време на войната четири години в името на Германия, отново както милиони други германци. Той е войник като другарите си, който рискува живота си сред ада от баражи и когато днес старите войници от Световната война седят заедно с Фюрера и си говорят за това време и си спомнят как всички те са рискували живота си за отечеството, разбират, че тях ги обединява нещо повече от едно приятелство. Те всички са наясно за сплотяващата връзка на клетвата и знаят за връзката на тяхната клетва с всички техни другари от Световната война, дори и към падналите в нея. Това прави въоръжените сили част от тялото на националсоциализма, още повече че Фюрерът е техен водач. Той винаги ще остане войник, който е готов да отблъсне врага с цената на собствения си живот и затова той има право да поиска същото от другите. Той е наясно с нуждите и проблемите на войниците, знае какво е необходимо и го знае не от доклади, а от собствения си опит. Затова е ясно, че за Вермахта днес няма по-голяма гордост от това, че е свързан с този човек по описания начин и днес когато войските минават на парад пред него, очите им светят от радост, стъпките им стават все по-решителни и всеки мускул е напрегнат до предела на силите си. Командирите са наясно, че новите въоръжени сили дължат съществуването си главно и единствено на този човек, който чрез трудни политически преговори и със строго внимание към детайла създаде възможността за общ германски военен суверенитет и възстанови старото право на германците на военна служба.

В една своя реч Фюрера каза на младите войници, че гражданското право да служат на народа изисква огромна отговорност и лоялност, затова когато стане необходимо те трябва да бъдат готови да се жертват в името на цялата нация. Така, след великолепия военен спектакъл пред партията през 1935 г. в Нюрнберг, Фюрерът се обърна със следните думи към войниците: „Винаги когато трябва да правите лични жертви свързани със службата и изпълнението на задълженията си, изразяващи се в твърдост, издръжливост, ефективност и вяност, не забравяйте, че в същото време цялата нация също прави големи жертви за вас. Тя прави тези жертви в името на убеждението, че не е необходима война, за да се постигнат целите. Вие не трябва да извоювате име за германската армия – такова вече е извоювано, вие трябва да го защитавате. Германия не е загубила своята военна чест и това се видя в последната война. Само от вас зависи да оправдаете доверието на нацията и то винаги да бъде ваше, както беше с доскорошната армия, чиято каска днес носите вие. Тогава германският народ ще ви обича, ще повярва отново в своята армия и ще направи всяка необходима жертва с радост с убеждението, че по този начин ще се съхрани мира на нацията и духа на народа като цяло. Това е правното основание на нацията и нейните очаквания и изисквания към вас. И аз знам, че вие ще изпълните този дълг, защото вие сте новите войници на новия националсоциалистически германски Райх.”

Това бе ясното доказателство за факта, че Фюрера, въоръжените сили и народа са едно, обвързани не само от клетви и обещания, но и чрез общия стремеж и общата воля за по-свободен и обединен, силен националсоциалистически Райх.

Фюрерът, райхсминистъра на войната и командващия пехотата на военни маневри близо до Мюнстер, 1935 г.

Бомбардировачи над Нюрнберг

**Първа проверка на ескадрилата
Рихтхофен**

**Влизането на германските войски в
Майнц по моста на Рейн на 7 март 1936**

Новите танкови войски

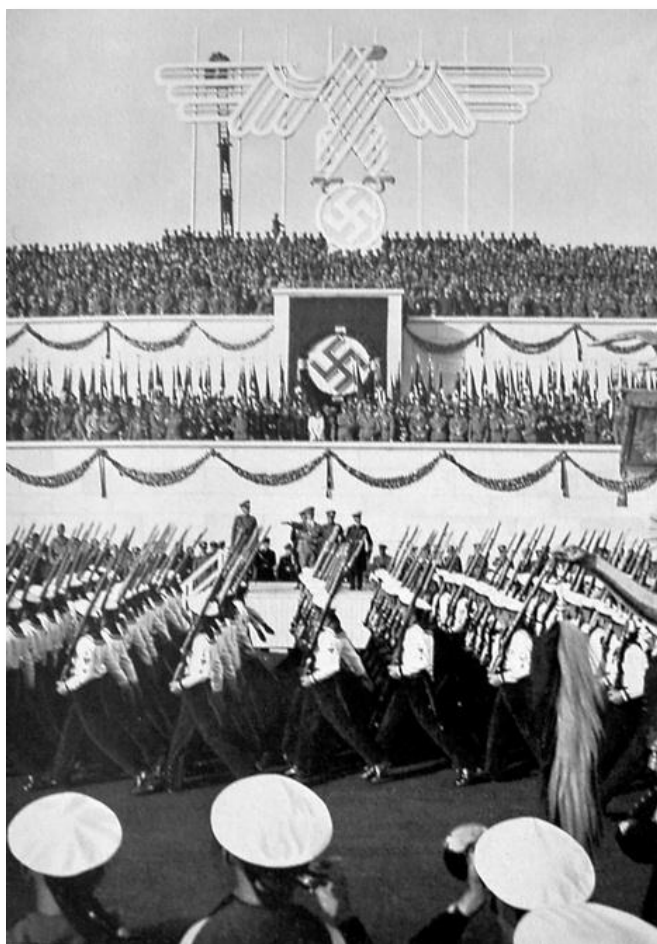

Кулата „Лютцов“ и мачтата на „Адмирал Шеер“, гледани от бака

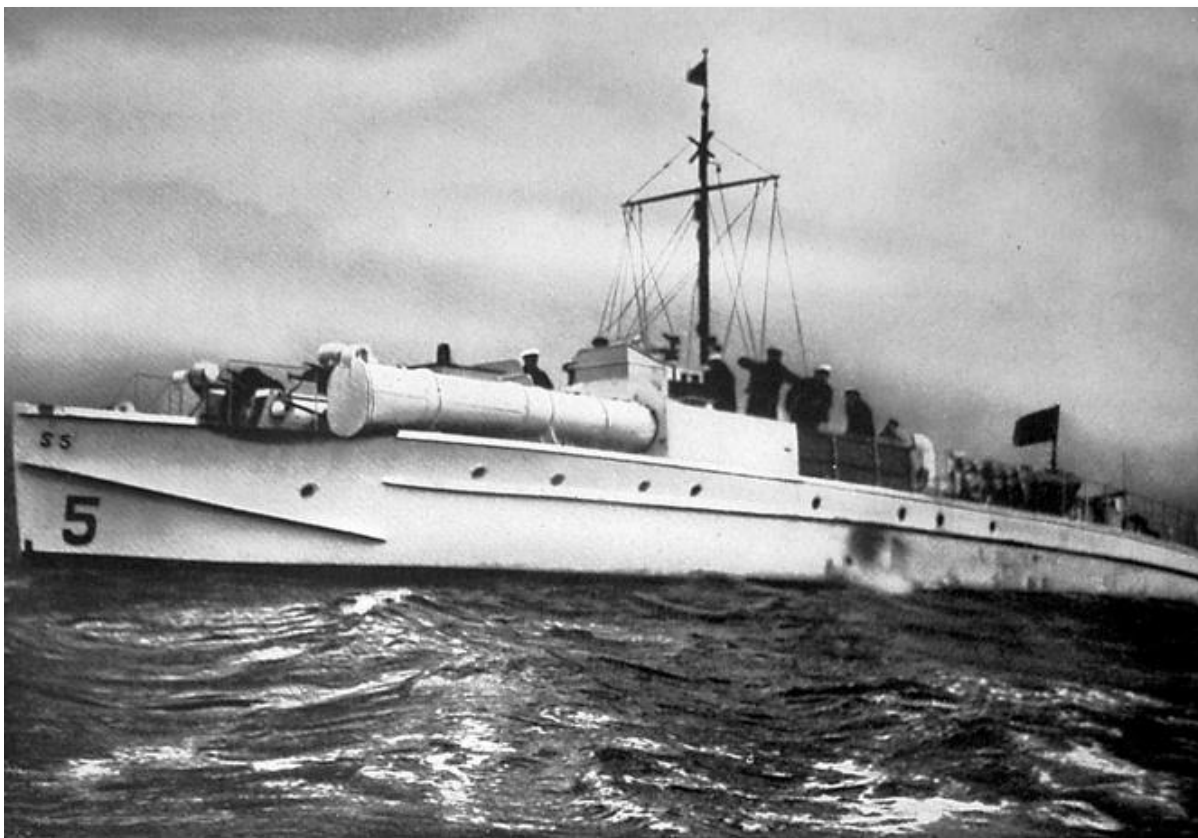
Нашите ВВС

Държавният партиен конгрес, 1935 г. Дните на Вермахта, марш на флота

Дните на Вермахта, 1935: Фюрерът със своите командири от Главния щаб: от ляво на дясно, главнокомандващите на: Луфтвафе, генерал-полковник Гьоринг; въоръжените сили, фелдмаршал на фон Бломберг; пехотата, генерал-полковник барон фон Фрич, военноморския флот, гросадмирал Редер

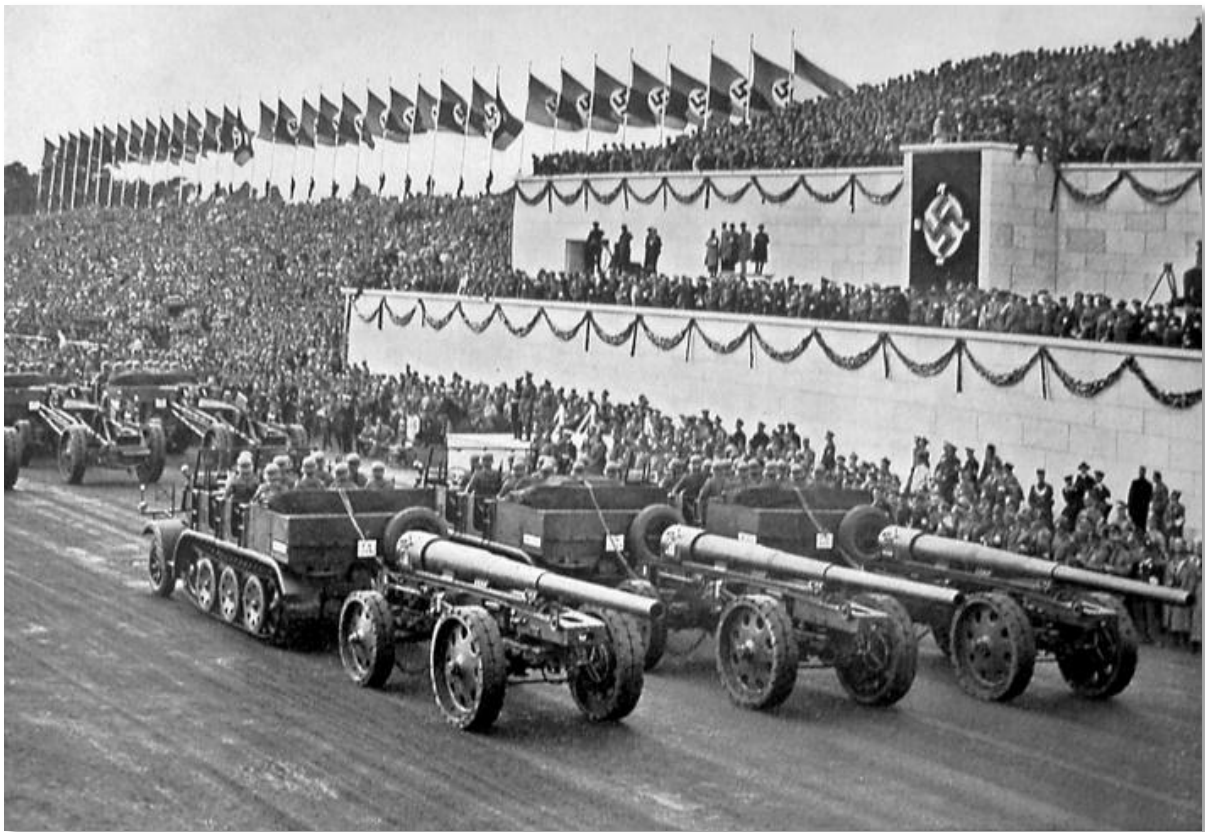

„Хрътките” на Балтийско море: германски торпеден катер

Посещение на флота в Кил, 1934 г.

Ден на Вермахта в Нюрнберг, 1935 г.: моторизирана тежка артилерия

Благодарение на енергичните действия на Хитлер, отново имаме танкове

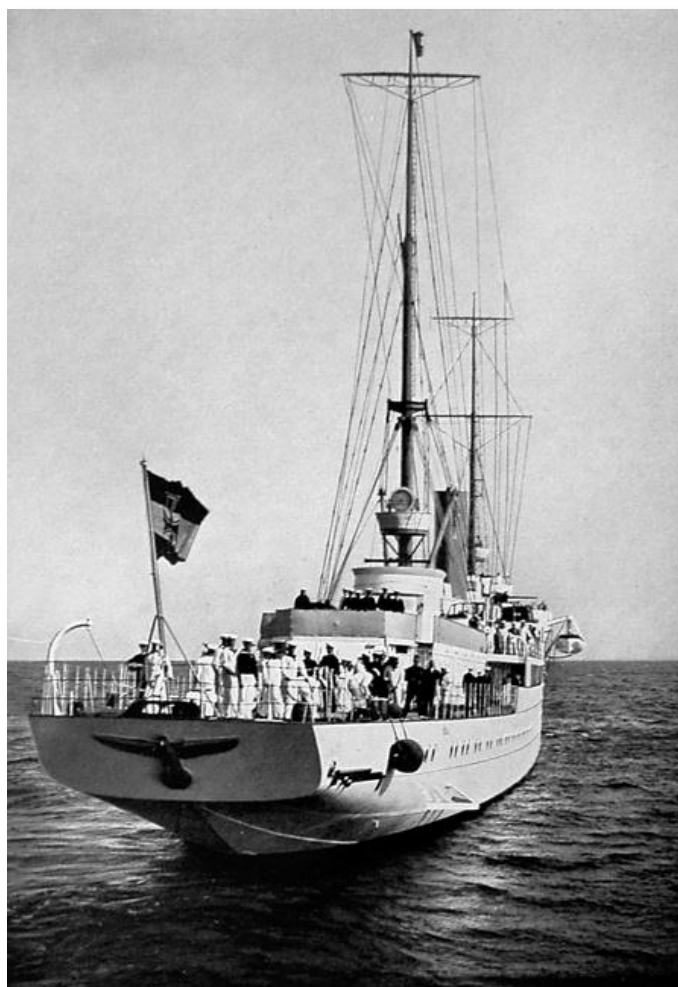

През август 1935 г., в Кил, Фюрера инспектира първите германски подводници

**Фюрерът посещава линейния кораб „Шлезвиг-Холщайн“
в пристанището на Хамбург**

„Авизо Гриле“, един нов кораб на военноморския флот, който Фюрера посети по време на своята инспекция на флота

На борда на един боен кораб, Фюрерът посети Норвежките фиорди

***Фюрерът и германската младеж
от Балдур фон Ширах, водач на Хитлеровата младеж***

Партийният конгрес на Свободата: най-младите барабанисти на нацията

Фюрерът получи много почит от нашите младежи от всички части на Райха, защото именно той вдъхнови и даде надежда на младежта, за да може тя да му служи. Ние така свикнахме с това, че вече ни се струва напълно естествено. Независимо къде пътува, един непрекъснат шпалир, формиран от младежи е винаги до

него, също така и по време на големите празнични събития на Движението, шествия и митинги, младите хора са винаги до Фюрера и винаги и навсякъде демонстрират подкрепата си за него. Тази картина, с която ние германците толкова свикнахме, за чужденците изглежда странно и в същото време прекрасно; Фюрерът заедно с младото поколение принадлежи към тези необясними неща, които чужденецът нарича „германското чудо”. В действителност едва ли има по-добър израз за тези събития символизиращи пълното единство, не само на всички класи и религии, но също и на всички поколения на нашия народ. И понякога изглежда като чудо, дори за нас германците факта, че Фюрерът успя да обедини всички възрастови групи на народа в общ идеал, който всеки човек се опитва да следва по свой собствен начин. Младите следват Фюрера със страстта и силата, която винаги е била характерна за германската младеж, възрастните пък го последват със спокойната яснота на целите, характерна за годините им. Така Адолф Хитлер обедини народа в една идея. Десетгодишните са носители на неговата воля, със същата сила на съзнанието, толкова колкото и тези, които са на 30- или 40-годишни. Тези младежи чувстват особена привързаност към личността на Фюрера, защото те безпогрешно усещат чрез своите инстинкти, че Фюрера е насочил всичките си усилия най-вече към тях. Те знаят, че той служи на бъдещето, което самите те представят.

Германия загуби много в близкото си минало от конфликта между по-младите и по-възрастните поколения. Този конфликт се усещаше в почти всяко семейство, особено през десетилетието след Световната война. Безсмислено е да се правят предположения кой е виновен. Ясно е, че вината за очевидната липса на уважение и дисциплина, която младежите проявяваха по това време не може да бъде стоварена само и единствено върху тях. На тези млади хора им липсваха всякакви поведенчески модели от по-старото поколение. Така наречените държавници от близкото минало не успяха по никакъв начин да стимулират развитието на младежката личност и затова в следствие бяха отхвърлени, ето защо за младите останаха само фалшиви модели, в лицето на филмови звезди и спортни герои. Може ли някой да вини младите хора от онова време, че те не са могли да отговорят на очакванията на възрастните? Нима има възпитател, който да не знае, че на младите хора им е необходим героичен модел, за да имат от къде да вземат пример? Героите от Световната война, които трябваше да дадат на младите хора пример и основна насоченост, бяха осмивани от пресата, че дори и от влиятелни фигури в правителството, тогава героичният идеал беше публично осмиван и беше безнаказано представян като идеал на глупостта. При тези обстоятелства бе очевидна причината, поради която на младите им липсваше елементарно възпитание. Тъй като много от членовете на по-старото поколение се държаха невъзпитано, младите хора си направиха заключение, че всички по-възрастни са достойни за презрение. Малодушието бе издигнато в идеал, страхливостта беше нещо нормално, също както и липсата на ценностна система определяща чувството за правилно и грешно, мярка и закони: разврата, както и престъпленията от общ характер при младите след военния период бяха достигнали невиджан до тогава процент. Цялата тази картина ни показва с ужасяваща яснота какво може да се случи с младежта в Германия, когато тя няма Водач, който да ѝ дава пример за подражание.

Момиченце чете малката си поема. Фюрера на една от предизборните си кампании през 1932 година

Отново и отново Фюрера на снимки заобиколен от деца.
В дясно е Балдур фон Ширах

Адолф Хитлер още от първия ден на своята работа започна да стимулира развитието на младите хора. Фактът, че неговите действия породиха оптимизъм у тях до такава висока степен, се дължи на неговата неизчерпаема воля и постоянство. Дори и за случайния наблюдател по време на годините на борба на националсоциализма, без да е обръщал специално внимание на детайла, не са му убягнали положителните промени, така силно необходими за просперитета на движението. Националсоциалистическото младежко движение не бе създадено просто така, то не възникна, както много хора изглежда мислят просто в резултат на някакво недоволство в пресата или речи, а както всички останали клонове на движението – благодарение на непрестанните усилия на Фюрера в продължение на години, през които формулира насоките на изграждането му и задачите на младежките водачи. Когато Хитлер каза „Младежта трябва да бъде водена от младежи“, започна нова ера в историята на образованието на човечеството. Само гений може по такъв начин да затвори миналото и да даде път на бъдещето. С лозунгите си за образованието на младежта, Адолф Хитлер спечели всички млади хора на народа за своята кауза. Всички постигнати успехи в сферата оставят на заден план факта, че на първо време реформите на Фюрера не бяха приети от някои хора, които се опитаха да го подиграват, но не трябва да забравяме, че същите тези хора бяха тотално опровергани в програмните изказвания, които Фюрера направи. Хубаво е, че броят на тези в младежкото движение е само няколко хиляди. Единствено важното и съществено нещо в случая е, че Адолф Хитлер чрез претворяване на духа на младите хора и чрез правилното разбиране на младежките проблеми, които до сега никой държавник или възпитател не осъзна, създаде програма, която превърна младежта от малка общност, в най-голямото младежко движение в света.

За разлика от Адолф Хитлер, всички държавници от миналото и настоящето са виждали принципите на ръководството на младежката само в духа на по-старото поколение, осъзнаха, че лидерството е най-важното нещо, което може да даде пример за подражание. Тази концепция преди не е била развита до такава степен, както сега. По-възрастните хора освобождаваха младите от отговорност във всяка сфера на живота. Масово младежките неправителствени организации в други страни са замислиха върху текущите методи и реформи, Адолф Хитлер в противоречие с всички методи на обучението на младите хора до сега, постави върху раменете на младежта отговорността за нейните действия. Той превърна личната отговорност във възпитателна сила.

Най-ясните свидетелства за вътрешната стойност на германската младеж е, че те не предадоха доверието на Фюрера, а напротив, те го оправдаха с чест и дълг. По този начин организацията продължава да работи старателно според указанията на Фюрера и да върви напред стъпка по стъпка и съответно се превърна в огромна общност, която няма аналог никъде по света. Всичко това е постигнато без никаква принуда, без нареждане от който и да е министър, а само чрез вътрешната сила на идеята, която задвижва целия социален механизъм. Не е тайна, че още преди идването на власт на националсоциализма, Фюрерът знаеше, че преобладаващото мнозинство на

германските младежки беше зад него! Деня на младежта на Райха в Потсдам се проведе три месеца преди назначаването на Фюрера като райхсканцлер и до днес това е най-големият младежки поход, които светът някога е виждал. Комунистическите и социалдемократически младежки организации бяха отдавна разпуснати, още преди 30 януари 1933 г. и това стана не поради какъвто и да било терор, а поради менталната мощ на всички младежи споделящи националсоциалистическия светоглед. Нещо, което най-силно отличава Хитлеровата младеж от останалите младежки организации е и че тя винаги е единна и участва в решителната битка за властта, като даде жертви в тази битка и през пролетта на 1936, създаде доброволчески корпус, в който младежите от 10 до 14 години представляват около 90 на сто от всички млади хора от тяхната възрастова група.

Младежите приветстват Фюрера в предизборната кампания

Детски ръце

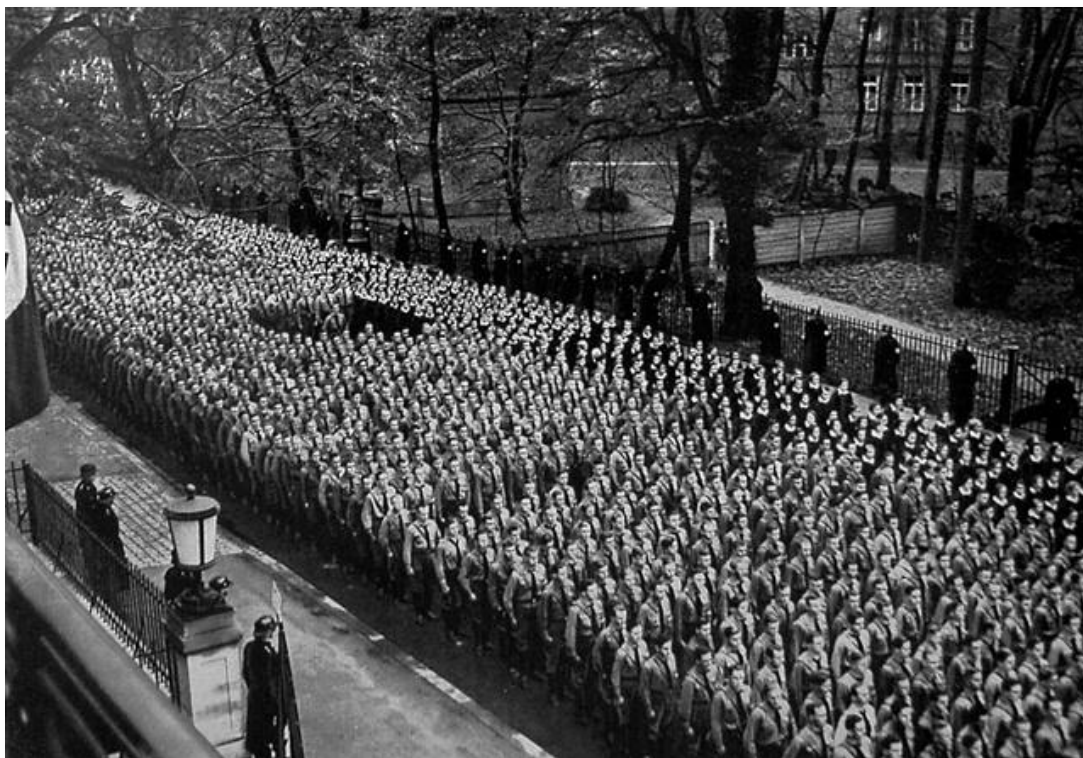
Адолф Хитлер винаги следи работата и функционирането на неговото младежко движение във всичките му аспекти. Година след година той приема в канцлерството момчета и момичета, които са спечелили конкурс за обучение в Райха, които идват при Фюрера, за да получат поздравления от него, както и да направят обиколки на сградите за младежки групи и да им бъдат показани моделите на младежките обществения и техните проекти. Често той се среща лично с млади хора в Берхтесгаден или в Берлин, кани ги у дома на групи от младежката организация или Съюзът на германските девойки. Той се забавлява, сяда с гостите на кафе и торта, слуша песните, които пеят и историите, които разказват за пътуванията си. Рождения ден на Фюрера е може би най-силният израз на тази тясна връзка между него и младежта. Специално за този повод се слагат дълги маси в канцлерството и тях винаги стоят хиляди малки подаръци, които момчета и момичета от целия Райх пращат на Фюрера, за да го впечатлят: оригинални картички, цитати от книги и всякакви подобни изобразяват пределно ясно как младото поколение е свързано с този човек, който даде на нашите младежи, всичко от което те се нуждаят. Малките подаръци го радват най-много, когато са при него на рождения му ден. Те са изработени от най-ценните материали: любовта на младежта, за която Адолф Хитлер е полагал неимоверни грижи, каквито никой преди него не е полагал.

Хитлеровата младеж е единствената институция, която носи името на Фюрера. Тази връзка между младите хора на нашия народ и Водачът на Райха е символ за единството между Адолф Хитлер и най-младата част от нашата нация. Днес всяко

момче и всяко момиче отново има възпитателен модел, който да следва и на който да подражава, като това се превърна в общ идеал не само за младите. Сега германския народ гледа спокойно в бъдещето си. Грешките от миналото бяха преодоляни. Времето на проблемите с поколенията отмина. Ако преди младежките групи на политическите партии се противопоставяха една на друга, днес всички млади хора са обединени, ако в миналото богатите и бедните бяха в постоянна конфронтация заради класовата борба, в настоящето цари доверие и съюз на младите хора, чието социалистическо светоусещане е по-силно от всяко чувство на егоизъм. Това, което преди известно време като че ли все още беше невъзможно и дори утопично, днес стана реалност. Разбира се тези млади хора трябваше да направят жертви, за да бъде реализирана тази реалност. Много младежки съюзи от миналото, които се опитаха да постигнат своите цели трябваше да разберат че имат шанс само ако се обединят всички млади хора. Хитлеровата младеж трябваше да погребее много другари, за да бъде в състояние да се постигне окончателно и пълно единство, без което никоя общност на Земята не може да съществува. Но младежът дал живота си, го е направил заради безрезервната си вяра и заветния дълг към Фюрера и бъдещето на Райха и към милионите младежи свързани заедно в една вяра. Те всички се чувстват обвързани от дълга който Фюрерът им е поверил и осъзнават че служат за величието на Райха. Работата на Адолф Хитлер, никога не може да бъде заличена, защото всички млади хора в Германия са заявили готовността си да служат на националсоциалистическата идея почтено и вярно през целия си живот и не на последно място да предадат този дълг на следващите поколения.

Хитлерови младежи гостуват в Оберзалцберг

9^{ти} ноември в Мюнхен. Хитлеровата младеж, строена пред Кафявия дом, преди празничното им приемане в партията

Партийният конгрес на мощта, 1934 г. На стадиона при младежта

Фюрерът сред младежта на партийния конгрес през 1935 г.

След Фюрера и даде автограф, тя имаше също и щастието да се снима до него

Фюрерът и националсоциалистическото движение

от Филип Боулер, райхслайтер и шеф на канцеларията на Фюрера.

*С благодарности към СС бригаденфюрер Юлиус Шауб за разказа му
за крепостта Ландсберг*

**Тленните останки на жертвите на Движението паднали на 9^{-ти} ноември, 1923 г., са
транспортирани до двата Почетни храма на Кралския площад.**

9^{-ти} ноември на 1935 г., Мюнхен

На 8^{-ми} ноември 1918 г., неизвестният до този момент войник, временно ослепен от газовите атаки, лежащ в болницата, докато в същото време жалките бунтове на фондовия пазар съсипват страната, стана политик, за да се намеси решително в съдбата на измамения и унижен народ. По онова време никой не би могъл да си помисли, че след малко повече от 14 години същият този човек ще застане като Водач и Райхсканцлер начело на цялата германска нация. Само Адолф Хитлер знаеше пътя, за да може това стане реалност. Знаеше също обаче, че дори и по време на хаотичния следвоенен период в Германия, политическото ръководство никога няма да бъде поето от лице, което няма нито репутацията, нито името, нито способността, които бяха необходими, за да донесат необходимата вяра в себе си. Той знаеше, че властта, благодарение на която бе възможно да се реализира единствената възможност за промяна на окаяното състояние, в което се намираше Германия, можеше да бъде взета само чрез силата на едно Движение, водено от правдата и фанатично вярващи в нея хора, които трябваше да бъдат ядрото на Движението, за да създадат стабилни

организационни линии. Кой щеше да бъде Фридрих Велики, без завещаните от баща му сила и армии, чрез които той да печели победите си? Адолф Хитлер от своя страна създаде инструмент, който да осигури реална основа за политическата му дейност. Той създаде Германската националсоциалистическа работническа партия.

Мемориал в памет на мъжете, загинали пред Фелдхернхале в Мюнхен на 9-ти ноември 1923 г.

От самото начало той поставяше внимателно основите на движението си. Въз основа на идеята за водаческия принцип и последователите доброволци, чрез своята партия той скъса на първо място с всички парламентарни традиции и наложи абсолютната отговорност и неограничената власт на водача в контраст с демократичния принцип на управлението на мнозинството. В същото време германските парламентаристи се пазаряха за лични облаги и си губеха времето в безплодни размисли по несъществени за германската нация проблеми, а под носа на правителството, враждебни чуждестранни елементи потъпкваха честта и репутацията на Германия, докато правителството стоеше и наблюдаваше безпомощно как родината безнадеждно се срива в бездната на политическото и икономическото робство, Адолф Хитлер изкова средство за вътрешното и външно освобождение на Германия.

Държавният партиен конгрес, 1934 г. Освещаването на щандартите

В продължение на четиринадесет години, той води партията през всички препятствия по пътя, работи упорито и неуморно, за да преодолее всички опасности, с които се сблъска и въпреки множеството несгоди, жънеше успех след успех за знамето на движението. Той успя не само защото правото беше на негова страна - правото лесно може да бъде изопачено. Успя не защото последователите му се бореха за крайната победа със сляпа вяра и фанатизъм - дори най-големите жертви на живот и имущество, могат да бъдат направени напразно. Успя не защото опонентите му, задвижвани от омраза и сляпа ярост, извършиха непростими грешки в своите рушителни действия. Движението триумфира най-вече защото Адолф Хитлер го водеше, защото той е Движението, защото той е възплъщението на идеята на националсоциализма.

Днес Германия е свободна. Онази Германия, която бе посрамена и опозорена благодарение на евреите и дезертърите потъна в забравата. Подобно на призрания, годините на външна зависимост, вътрешната борба, преследване и потискане на народа, както и корупцията от безпрецедентен мащаб във всички области на обществения живот, са минало. Това, към което нашата страна се стремеше в продължение на векове стана реалност. Чрез тези мерки бе създаден единния германски Райх. Класовата омраза изчезна. Обединена с братска любов и стремеж към една цел, германската нация върви сигурно напред.

Заслугите за всичко това са на Адолф Хитлер. Ако трябва да обобщим той постигна следното: спечели обратно доверието на германската нация, която в продължение на десетилетие и половина лежа безпомощна на земята като играчка в ръцете на враговете си и възстанови отбранителните ѝ способности. Така той завинаги записа името си в историята.

Ако се чудите как някой има кураж, вяра и безкрайна готовност да направи жертва, ако е предан на идеята и има силата да остане жив през всичките дълги години на борба за власт, започвайки с една малка група от верни последователи, която се разрасна докато не се превърна в Национално движение и накрая една армия от милиони в кафява униформа. Ако човек се пита: защо хиляди хора сляпо се вслушваха във всяка негова дума в продължение на десет или повече години, оставиха настрана своите работни места и семейства, търпяха презрението и присмеха, придружени с обиди, даваха последните трудно спечелени пари за идеята, тихо, без да очакват никаква благодарност? Ако се чудите защо десетки хиляди заедно посрещаха ударите на оскотелите ни противници, а стотици загинаха с последни думи на уста „Хайл Хитлер!“. Защо има майки, чиито най-млади и най-скъпи синове, които станаха жертви казваха: „Аз съм горда с тази жертва“? Ако се чудите, как е било възможно да се формира едно силно и обединено движение от това множество партии, движение, което е над класовите различия и изкуствено създадено съперничество между хората от различни части на страната като религиозни конфликти и най-различни концепции за това какво една държава трябва да бъде – за всички тези въпроси отново и отново има само един отговор: защото Адолф Хитлер е Водач на това движение. Блестящ организатор, завладяващ оратор и майстор на пропагандата, когото много арогантни

интелектуалци обичаха да описват като „кречетало”, но въпреки това той им доказва завинаги, че е роден за държавник. Смелчага с огнен дух, който гледаше опасността в очите и смело вървеше срещу ѝ. Човекът, който спокойно претегляше възможностите и знаеше да чака, докато дойде подходящото време. Човекът, който знае трюковете на опонентите си и знаеше как да ги парира. Щедър и мил по сърце човек, който е състрадателен и проявява разбиране към всички и ако е по силите му винаги е готов да помогне. Той даде на движението философската основа, квинтесенция на политическите и философски знания като цяло, роден в години на трудности, които съпътстваха неговата младост, които го закалиха в барабания огън на Световната война. Той беше динамичната сила, захранваща Движението и движеща го напред.

Тази уникална солидарност на Движението с нейния лидер не може да бъде описана по-ясно, отколкото с думите на Рудолф Хес, които той каза по време на Държавния партиен конгрес през 1933 г. в Нюрнберг:

„Мой Фюрер, като водач на партията Вие сте гарант за победата. Когато другите се отказваха, Вие останахте непоколебим. Когато другите искаха компромис, вие останахте непреклонен. Когато другите изгубиха кураж, вие им дадохте нова решителност. Когато другите ни напуснаха, Вие издигахте знамето с по-голяма мощ от всякога, докато това знаме стана флаг на нацията и победоносно се развя.”

Адолф Хитлер никога не е обръщал внимание на собствената си личност. Как на 9 ноември той с крайна решителност пое пътя от Бюргербройкелер, начело на колоната, която се срина под дъжд от куршуми пред Фелдхернхале, как в злочестото утро, съпроводен само от няколко верни другари, със собствените си ръце арестува предателите при Визее, цялата история на партията е единствен по рода си пример за нечуваната лична отдаденост и безгранична преданост на Фюрера към неговото дело. За него не е имало почивка, нито празник. Четиринадесет часа или дори шестнадесет часа на ден прекарани в усилия и борба не са рядкост при него. Цели нощи, прекарани в диктовка и проектиране на обръщения, листовки и плакати. След това се връщаше отново в колата, влака или самолета. Ораторските постижения, които достигна Адолф Хитлер, държейки речи на четири масови събирания в различни градове за един ден, никога не могат да бъдат надминати. Почти няма село или град, в които той да не е стъпвал. Навсякъде хората помнят различни преживявания и случки - прииждащите тълпи, които преследват колата му, с приглушен шепот или диви викове, които хвърляха камъни; или пък маси от хора, които показваха своята любов и възхищение с бурните викове „Хайл Хитлер!” и го засипваха с цветя; препълнените кръчми, в която стотиците хора избухваха в гръмотевични аплодисменти или препълнените кметства, в които десетки хиляди реагираха по същия начин; русите деца, издигани към колата му от своите вярващи майки; мъждукащите фенери на летищата, които блесяха за него като пътеводна звезда след злоеща одисея в гъстата мъгла.

Когато се очакваха резултатите от гласуването, Фюрерът прекара цяла нощ в чакане пред радиото със своите последователи. Сърцата им туптяха и със затаен дъх те седяха и чакаха последните преброявания. Първо съобщаваха изчисленията, след това

заклученията и прогнозните, докато накрая бяха представени данните, които надхвърляха и най-смелите очаквания. Радостта им беше безгранична.

1934 - Пресъздаване на историческия поход от 9-ти ноември 1923 г.

Фюрерът и старите бойци пред Кафявия дом в Мюнхен, на 9^{-ти} ноември 1935 г.

Разбира се имаше и дни на неуспехи. Въпреки това Фюрера никога не изгуби надежда. Неведнъж неговата смелост даваше кураж на хората. Когато след безпрецедентните успехи той излезе с лозунга: „**Битката продължава**”, той продължаваше да повтаря същите думи все по-категорично, докато главната цел не бе постигната. По време на изборите през ноември през 1932 г. когато броят на гласовете за националсоциалистите показва спад в сравнение с предишните избори, Адолф Хитлер се хвърли напред с всички средства, които имаше под ръка – вече минаваше полунощ, когато той с енергия и решителност завършваше подготовката за следващата атака. Обмисляше също начини за засилването на вече доста мощната пропагандна машина на партията с цел да се обърне тази тенденция в положителна насока.

Понякога физическата и психическата работоспособност на Адолф Хитлер преминаваха отвъд границите на възможното. Веднъж след напрегнатия нощен преход от Берхтесгаден, той пристигна много рано сутринта в хотела си в Байройт, където своевременно получи телефонно обаждане, за да бъде информиран за кризисна ситуация, която бе създадена от бунта на ръководителя от SA Щенес, която заемаше заплашителни размери. Той, без да се спира, скочи обратно в колата си отпътува по най-бързия начин за Берлин. След това се водеха преговори до вечерта, което означаваше, че трябва да се обиколят всички клонове на SA. Същата нощ той се върна в Мюнхен. Веднага след това отиде направо в Кафявия дом. От тук на бунта трябваше да бъде поставен окончателен край. Импровизирайки той се захвана да диктува на машинописката: апели, извънредни броеве на вестници, листовки. Разговорите продължиха до късно през нощта.

Поредния опит да се раздели на Движението е преодолян.

Това е Адолф Хитлер.

Тази безспирна работа за благо на Движението и непрекъснатата загриженост за съдбата му съпътстваха Адолф Хитлер през всичките дълги години на борба. От тази непрекъсната борба, изпълнена с лишения и мъчителни тревоги, Фюрера се издигна още повече и днес той стои високо пред олтара на Германия и света.

Който е бил рамо до рамо с Фюрера по време на най-големите трудности, през дните, в които съществуването на движението висеше на косъм, знае, че този човек е готов винаги когато се наложи за части от секундата да вземе правилното решение; той също знае, че за този човек няма почивка, защото опасностите и предизвикателствата го дебнат винаги и навсякъде.

Който го е виждал в такива моменти също знае, че този човек, излъчващ безгранична доброта, става твърд и безмилостен, ако работата му е нарушена или ако неговото движение е под заплаха.

Държавният партиен конгрес, 1934 г.

Адолф Хитлер е щедър, като никой друг човек. Той възстанови правата на личността в Германия и прокуди лакеите. Той се нуждае от тежаци на мястото си мъже около себе си, които са свикнали да обмислят действията си и които са готови да поемат отговорност за тях. Той оценява откровените думи, а неговата висша интуиция е винаги открита за непреодолимата логика и убедителният разум. Понеже той не се нуждае от покорни ласкатели, се стреми да насърчи развитието на отделния човек, затова дава свобода на действие на своите сътрудници. Никога не е обичал да се меси в работата на други хора и дори го намира за отблъскващо. Той дава насоки и насърчава, но оставя човека след това сам да направлява действията си. Той дава насоките, за да може човек да разбере точно как къде и кога да направи нещо и понякога това неизбежно претоварва хората му. Затова той винаги е склонен да прощава грешки. Той си затваря очите, ако някой от време на време допуска грешки в следствие на тежката работа. Той с голямо търпение следи личните грешки и недостатъци, които всички човешки същества проявяват.

Държавният партиен конгрес, 1935 г.: трудовата служба при Цепелинвийзе

Но в същото време няма никаква милост за този, който нарушава основните принципи на Движението! Няма никаква прошка за всеки, който се осмели да злоупотребява с духа на Движението и се опитва да унищожи основната структура на неговата организация. Няма милост за някой, който е престъпил своята вяност към Фюрера и Движението! За такива провинения прошка няма. Няма изключения в това отношение, независимо от ранга или името. Независимо какви задачи е изпълнил човека и какви заслуги има до момента, те не тежат достатъчно, за да могат да изчистят петното от такова провинение.

Подобно на пътешественик, който е изминал трудния път през стръмните скали до върха на планината и гледа назад по пътя, така и Адолф Хитлер, като Водач на Германия, днес може да погледне от висините назад към пътеката, която за четиринадесет години борба го направи водач на нацията. Изкачването изобилстваше от опасности, жертви, изпитания и преमेждия и само силната вяра и воля на Фюрера се оказаха решаващи за спечелването на битката.

**На 9 ноември, 1934 г., пред Фелдхернхале:
Фюрерът със своя заместник Рудолф Хес и старите бойци**

Адолф Хитлер обича често да поглежда назад, защото той притежава нещо, което винаги се е считало за добродетел, а именно благодарност. По-точно благодарност към провидението, което може понякога да изглежда странно, но което въпреки всичко показва единствения правилен път; благодарност също и към неговото движение и неговите някогашни бойци, които му останаха верни и в добри и в лоши времена. Той

познава лично всички тях и винаги се здрависва с тях радостно, когато ги среща някъде из страната, затова те знаят, че винаги могат да разчитат на него, както и той на тях. Особено топло приятелство го свързва с неговите ветерани от SA и SS. Войникът в него винаги намира точните думи към бойната група в партията, чийто бойци са калени във войнишкия дух. Бойният статус, който имаше националсоциалистическата партия в началото привлече като магнит тези борбени натури. В ранните дни, когато бе създадено движението, когато SA бавно се разрастваше от редиците на партията, която пък от своя страна бе образувана от шепа другари заедно с Фюрера - Адолф Хитлер винаги е бил в центъра на борбата. Той водеше шествията по улиците, присъстваше и на събирания на опозицията. С хората, които бяха от провинцията, той споделяше и хляба и жилищните помещения, а когато червените нападناха на демонстрацията в Кобург, взе участие в битката.

Честване на 15-годишния юбилей на най-старата местна група на NSDAP в Розенхайм през 1935 г.

Адолф Хитлер непрекъснато дава стимул и сила на партията, те пулсират в огромния ѝ организъм и така движението е постоянен източник на сила. Това го изпълва с радост. Това е нещото, на което е посветено цялото му съществуване. Точно

както националсоциалистическото движение не може без Адолф Хитлер, така и Фюрера не може без него. Да не говорим, че същото това движение, което той създаде, му позволи да застане начело на съдбата на Германия и стъпка по стъпка да претвори идеите и планове си в реалност, всичко това до голяма степен е станало част от съществуването на Адолф Хитлер, това е част от живота му. Колкото и да нараства неговата отговорност по въпросите свързани с движението, Адолф Хитлер е винаги готов да жертва личното си време, той все още успява да взема активно участие във всички събития, които засягат цялата организация и е постоянно в контакт с мъжете, които заемат водещи позиции в партията.

Един стар боец: Фюрерът поздравява генерал Лицман (вече покойник) през 1934 г. по повод рожденият му ден

Не е чудно, че днес като канцлер на германския народ, той би се чувствал като у дома си сред хората. Ето защо е бил свидетел на множество сватбени церемонии на много бойците си, много пъти е оказвал чест като се е съгласявал да стане кръстник на децата на някой член на партията. Многократно той е канил другари от SA в дома си или в Райхсканцлерството, за да ги нагости! Много пъти се събираха по повод на честванията на годишнината в традиционните ресторанти или дори в трапезарията на Кафявия дом. Когато в тези случаи стари и млади седяха около него в кафяви ризи, лицата им сияеха и Адолф Хитлер тъй както и преди, бе един от тях - приятел сред приятели.

Именно тези човешки черти, които характеризират личността на Фюрера са в сърцата на милиони. Заради тях нацията е готова на всичко. Тя неслучайно гласува

доверието си - заради направените изключителни постижения. Няма сила на Земята, която може да наложи по неестествен път любовта и възхищението, на които Фюрера се радва. Това не става спонтанно. Причината за всичко се крие в личността на Адолф Хитлер. Неговата личност е, която омайва хората и ги държи в плен, след като са били докоснати от неговия дух. Неговата личност е изворът, от който страхливите черпят смелост, слабите сила, а несигурните надежда.

Всеки път, когато той е уморен и изтощен, внезапния контакт с някой от движението по каквито и да е въпроси го съживява. Когато той стъпва на подиума в залата и започва да говори, когато той вижда хилядите изпълнени с щастие и доверие очи, искрата която той запалва в народа, му дават нов тласък, нова воля за действие. Този непрекъснат жизнен поток, който тече между Фюрера и последователите му е може би най-съществената причина за успехите на Адолф Хитлер и на националсоциалистическото движение.

В неразривната връзка между Адолф Хитлер и движението и между отделните хора в него като цяло, е причината, поради която Фюрерът сякаш е привлечен от магически сили към историческите места, свързани с движението, както и към всички познати места, които му навяват незаличими спомени. Понякога му се случва да изпита тиха меланхолия, когато си спомня за вече отминалите времена, когато бе трудно да бъдеш националсоциалист.

В една стара къща в Щернекерброй в Мюнхен, в един ъгъл, има малка тъмна стая, която дълго време е служила като партийна централа в ранните дни на Движението и след завземането на властта, по желание на Фюрера, тя бе възстановена в предишния си вид за бъдещите поколения. Когато Адолф Хитлер вече беше райхсканцлер, след среща с членове на старата си гвардия посетиха заедно тази стая, в която за негова изненада той откри както и преди по стените големите плакати с всякакви лозунги и призови към населението на Мюнхен да присъства на събиранията на Германската националсоциалистическа работническа партия. Те представляваха големи червени плакати с лозунги, които привличаха вниманието и остро контрираха преобладаващото мнение, което бе насадено от марксизма, същите тези плакати постепенно привличаха все повече внимание на рекламните колони в Мюнхен, докато най-накрая бяха забранени от полицията под предлог, че били пречили на трафика. Тук Фюрера намери и листовките, които самият той е писал и чрез които атакуваше безмилостно всички врагове на германския народ. Много стари спомени оживяха отново и преминаха на лента пред очите и умът му в онзи момент. В същата тази слабо осветена стая той е водил първоначалната тежка битка, за да утвърди позициите на младото по онова време движение. Затова той трябваше да докаже, че за да се справи с марксизма на движението му е необходимо ухото на обществото или по-точно ухото на работниците, на пролетариата и че за да се постигне тази цел трябваше да се разчита на пропаганда. И накрая причина за триумфа бе именно популярността на Адолф Хитлер, която не спираше да расте също както и непоклатимостта на гледните точки, които той представлява. Така младата партия избегна съдбата да потъне в забвение като някоя

незначителна организация. Тя се превърна в движение, което изпълни все повече и повече хора с една идея, изразяваща Германия с едно друго лице.

Държавният партиен конгрес, 1934. Фюрерът очаква кафявите колони

9-ти ноември 1933 г., беляза десетата годишнина от деня, в който Адолф Хитлер направи отчаян опит да промени съдбата на Германия. Обезчестена и беззащитна, родината ни се изправи срещу враговете. Тя бе безсилна и разединена, оставена на милостта на пасмина престъпници. Безумната инфлация хвърли страната ни към необратима катастрофа. Като хиени, все още носещи маската на честни хора, сепаратистите промъкнали се във всяка сфера на държавата чакаха благоприятен момент, за да реализират зловещите си цели и да унищожат Германия веднъж и завинаги. Ако не бяха взети спешни мерки, всичко щеше да бъде загубено. Адолф Хитлер предприе необходимите действия. Опитът бе неуспешен, бунта не успя. Той се провали, но не само заради множеството предатели; Сега, десет години по-късно, Фюрера разбира посланието което съдбата е отправила тогава. Дали движението, което по това време все още беше в началния стадий на развитието си, е било в състояние да изпълни своята историческа задача, ако въстанието бе успяло? По това време идеята на националсоциализма не бе толкова популярна сред германския народ, до такава степен, че да може да премахне старата система и да наложи радикална политическа промяна. Идеализмът сам по себе си не може да постигне тези неща. Подходящият момент все още не бе настъпил. Движението все още не бе изпълнило всички изисквания за завземане на властта. Въпреки това маршът в Мюнхен на 9 ноември, трябваше да се проведе. Първите мъченици на Движението трябваше да жертват своите млади животи пред Фелдхернхале. Тяхната кръв пося семената на бъдещето на цяла Германия.

Честването, което се проведе на цялата територия на Мюнхен на този съдбоносен ден за движението и за германската нация, бе впечатляващо. Предишната вечер старите бойци се бяха събрали в историческата зала Бюргербройкелер, от където бе започнало въстанието. Тук Фюрера призова за национална революция, след като спечели надмощие над Съюза на патриотичните организации и фон Кар, баварският комисар. Тук там все още може да се видят и следи от пистолетни изстрели. Тук Кар, Лосов и Зайсер са потвърдили своето сътрудничество в новото правителство с клетвата, която нарушават само след няколко часа. Фюрера си спомня тези велики моменти и след това си спомня за последвалите години на битка след битка, докато се стигне до крайната победа. Дълго време Хитлер остана сред съратниците си и говориха за отминалите времена.

На следващата сутрин той отново се събра с бивши шурмоваци около себе си. Те бяха подредени точно, както преди десет години. Всички носеха кафявата риза. После започна историческия парад, на който той зае позицията си при Лудвигсбрюке и крачеше редом с останалите през украсените улици на града към Фелдхернхале. На Одеонплац, заобиколени от големи тълпи хора, стояха кафяви и черни войници в безкрайно дълги редици. Пред тях знаменосците бяха заели позиция. Бе незабравимо, особено когато шествието пристигна начело със самия Фюрер, изпълнен с радост, който след това държа реч в чест на загиналите по време на германската революция. След това той слезе по стъпалата на Фелдхернхале с премерени крачки и се приближи до издигнатия наскоро мемориал. Атмосферата се нажежи още повече, когато той постави венец на мраморната плоча с прекрасен поздрав: „**И вие победихте въпреки**

всичко!' Ден и нощ, след тържеството, охранителите от SS с техните стоманени каски и черни униформи стояха от двете страни на мемориала и всеки, който минаваше вдигаше ръката си за поздрав. На следващата година този ден също бе честван с подобаващата тържественост и така ще бъде занапред, това е желанието на Фюрера.

Кървавото знаме от 1923 г. на партийния конгрес в Нюрнберг

9-ти ноември, 1935 г., в Мюнхен. Фюрера говори със съпартийка, съпруга на един от мъжете, убити на 9-ти ноември 1923 г. В дъното – Кафявия дом

Историческо място: Фюрерът и д-р Гьобелс на посещение в Щернекерброй, което е послужило като една от първите официални квартири на партията, през 1920 г.

**Приготовления за Държавния партиен конгрес 1935 г.
Фюрерът обсъжда планирания марш**

**Адолф Хитлер инспектира Лайбщандарте.
До Фюрера - SS групенфюрер Йозеф Дитрих**

По случай посещението на крепостта в Ландсберг - 10 години след като Фюрера и неговите последователи бяха държани като затворници там в продължение на повече от година, един от най-старите бойци и приятели на Фюрера - СС Бригаденфюрер Юлиус Шауб написа следното:

„След наистина героичната борба, която доведе до историческия пробив на националсоциалистическата революция, Фюрера искаше да посети крепостта Ландсберг, в която е прекарал повече от година като арестант и където е написал голямата част на книгата си „Моята борба”.

Следобед на 7 октомври 1934 г., един от тези слънчеви и ясни есенни дни, Фюрера се среща с местния градоначалник г-н Морис и SS водачи в крепостта Ландсберг.

Листата се въртяха пред нас в есенния вятър, докато минавахме през Пазинк, Амерзее и баварска Швабия. Автомобилът, който ни придружаваше бе изпратен напред, за да съобщи за импровизираното посещение на Фюрера, за да може влезем в крепостта, без да се вдига излишен шум.

По време на пътуването, се съживиха много от онези ранни спомени за Ландсберг. Колкото повече приближавахме града, толкова по-ясни и свежи ставаха спомените от преживяванията, които десет години по-рано бяха част от живота на всеки един затворник в Ландсберг. Дойдоха и много други като например Хес, Кребел, Вебер, Каленбах, Фишер, Фрошл и др. И когато в далечината се появиха портите и стените на величествената крепост Фюрера ни разказа за освобождаването му няколко дни преди Коледа през 1924 г., когато той е бил взет от Адолф Мюлер в стар автомобил Бенц и фотографиран до колата пред портата, която вече приближавахме.

След като минахме през портата в града и продължихме бавно надолу по стръмната и тясна улица до площада. Нашето посещение бе толкова изненадващо, че само няколко души на улицата, поздравиха Фюрера. Обиколката продължи през града и после над Лехбрюке. Тогава точно срещу нас се появи покривът на затвора малко извън града, крепостта е построена в обичайната звездовидна форма. Тясна улица, която минаваше покрай редица от малки къщи, водеше до входа на затвора. Съпругите и децата на служителите в затвора, бяха набързо информирани за идването на Фюрера и се бяха събрали с букети от цветя, които бяха откъснали от градините си.

Тогава Фюрера слезе и отиде до голямата порта, през която той за първи път влезе в крепостта на 11 ноември 1923. Служителите в затвора, които са били на работа там и по онова време, бяха видимо потресени, когато видяха Фюрера отново. Големите връзки с ключове звънтяха. Това бе един доста добре познат звук, който бяхме свикнали да чуваме в мрачните и монотонни дни на лишение от свобода, когато ни казваха да гасим лампите, докато стъпките на пазача се отдалечаваха в коридора. Фюрера вървеше бавно заедно с Морис от едната му страна по пътя, по който преди

десет години той тъпчеше стотици пъти. Същия път, по който докато е вървял е бивал озарен от много идеи, които днес са превърнати в реалност. Пътят минаваше около църквата на крепостта и другото крило на затвора, което навремето бе препълнено с мъже от шурмовите отряди на Хитлер.

Зад това крило се намираше свързана с него ниска двуетажна сграда, която представляваше началството на затвора. Когато минахме ъгъла Фюрера спря инстинктивно за минута. Един от прозорците бе на килия номер 7, която бе неговата килия в продължение на една година.

Длъжностно лице, отиде напред и отключи тясна врата, която водеше към коридора на затвора. Бяха поставени цветя на таблиците и гирлянди около вратите. Това крило на затвора вече не се ползва. То е исторически паметник и пред входа му бе сложена табела, която гласеше, че духът не може да бъде сломен от вериги и че по време на лишаване от свобода, хората, които се предполага, че трябва да бъдат унищожени там, намират сили да продължат борбата с нови сили до победния край. Тесните стълби водят до първия етаж, където се е помещавал Фюрера, Рудолф Хес, подполковник Кребел и водачът на съюза Оберланд.

Вратите на отделните килии водят към коридор. Над килия номер 7 бе поставен надпис в памет на лишаването от свобода на Фюрера. На масата срещу нея бе книгата на посетителите, в които Фюрера записа името си с нетрепваща ръка, почти десет години, след като бе освободен от Ландсберг. След това Фюрера поседя в бившата си килия. Докато стоеше на прозореца, през които той толкова често гледаше швабската провинция по време на затворничеството, Хайнрих Хофман улови момента в снимка. Той после ни показва снимката, която е направил преди десет години на абсолютно същото място.

След това Фюрера отиде в друга част на затвора, която бе предназначена за посещения. Тук той често е бил посещаван от старите бойци, които поддържаха организацията отвън в онези трудни дни и които създаваха шурмови отряди, на които по-късно той можеше да разчита отново.

Вече бе станало пладне, когато Фюрера отново излезе на двора. Всичко беше както е било преди. Нищо не бе променено. До стената имаше тесен път, който е бе наречен „пътят на Адолф Хитлер”. Когато другите затворници играеха игри в двора, Фюрера е обикалял тук, потънал в мисли или в разговори с приятел.

Беше се мръкнало, когато се върнахме до портата. Фюрера се сбогува топло със старите служители, които все още не бяха в състояние да се опомнят при мисълта, че човекът, когото някога са надзиравали сега стоеше пред тях като Водач на Райха.

В Ландсберг междувременно се разчу, че Фюрера е на посещение там. Когато се връщаме обратно през града улиците бяха препълнени с хора, които не пропуснаха

възможността да поздравят Фюрера. Колата се придвижваше бавно напред покрай ликуващите хора. Те стояха рамо до рамо на площада и по стръмния тесен път, който води до портата. Какво незабравимо изживяване! Преди десет години ние затворниците от крепостта си написахме на шега една хартийка с титлата за свободен гражданин на Ландсберг. Днес, десет години по-късно, това заглавие е реалност: Адолф Хитлер бе станал свободен гражданин на град Ландсберг и цялото население на града го приветстваше.

Посещение на крепостта Ландсберг през 1934 г.

По-нагоре в близост до портата и мястото, където през студения и сив зимен ден до колата на Адолф Мюлер бе направена историческата снимка показваща новия период от живота на Адолф Хитлер, ние отново спряхме. И този момент също бе заснет от Хайнрих Хофман.

Стъмваше се все повече и ние тръгнахме обратно към Мюнхен. В колата настъпи пълно мълчание. Всеки един от нас бе задълбочен в спомените си от последните десет години и се радваше на коренната промяна, която бе настъпила от тогава до сега. Много неща, които искахме преди, вече бяха реалност. Затова в последствие германския народ получи най-скъпия подарък от Фюрера: мирът.

Фюрерът винаги присъства на партийните конгреси на NSDAP. Те всякога са били израз на величието и единството на движението. Те ни дадоха големите военни паради, на които се събираха всички щурмоваци от всички области от Райха. Същите тези щурмоваци бяха и „крайгълните камъни”, благодарение, на които бе възможно разрастването на движението. Ако първият партийен конгрес в Мюнхен през януари 1923 г. бе все още на местно ниво, след това на следващия, който се проведе три години и половина по-късно във Ваймар, показа на Германия и света, че неизвестното до тогава движение е живо и се бори с всичките си сили за своето завръщане. След партийните конгреси през 1927 и 1929, които се проведоха в Нюрнберг, Адолф Хитлер обяви, че те вече ще се провеждат в града на Дюрер, това е характерно за волята на Фюрера, за да може движението да създаде своя собствена традиция.

Подготовката за всеки един партийен конгрес до най-малкия детайл, винаги е била задача, на която Фюрера отделя специално внимание. Още от времето на годините на борба, той нееднократно се е старал да намери необходимите средства, за да се даде възможност на колкото се може повече щурмоваци от SA да взимат участие. Той винаги определя програмата. Също така винаги изготвя насоките и аспектите за различните специални дискусии, в които се разискват най-разнообразни въпроси, отнасящи се до младежите, жените, студентите и местната политика. Той всякога лично контролира транспорта, настаняването и благосъстоянието на участниците. Разпределението на влаковете и превоза, подготовката на лагери, разпределението на договорите за доставка на храна за полеви кухни и тяхното създаване, са все въпроси, чието значение нараства заедно с мащаба на партийните конгреси. Безброй пъти Фюрера и неговия екип са ходили до Нюрнберг, за да се уверят на място, че всичко е наред със състоянието и подготовката на манифестацията, който жадните тълпи очакват с нетърпение, за да се насладят на невероятната красота и сила, които тези прояви излъчват. Фюрера счита за свой дълг да въведе ред в списъка на почетните гости, както най-старите членове на партията, така и за семействата на мъжете, които са загинали за каузата, така че те да имат възможност да участват пълноценно в тези празнични дни.

Едва след победата Фюрерът беше в състояние да предприеме мерките, необходими, за да добият партийните конгреси мащабите според изискванията на

неговата собствена воля. Първата голяма промяна в тази насока бе на големия площад в Луитполд Арена, която бе предназначена специално за осветяването на знамената на СС и СА, след това, на Цепелиновата арена, където през 1933 г., над огромна трибуна бе издигнат гигантски орел, който засенчваше цялата трибуна.

Грандиозният проект на Фюрера за бъдещето, който ще бъде завършен в осем-годишен план, ще бъде културен паметник на националсоциалистическата идея. Чрез гигантските си размери той ще свидетелства на идните поколения за победоносното всемогъщество на националсоциализма като идеология.

Нов град се разраства на мястото на партийните конгреси в югозападната част на Нюрнберг. Там вече има отделна водоснабдителна система, електричество и отделна канализационна система, този град ще бъде напълно независим от Нюрнберг. Ще бъде издигнат гигантски къмпинг за палатков лагер с капацитет до 500 000 души. Конгресната зала, чийто първи камък ще бъде положен скоро ще събира 65 000 души. За парада на войските се подготвя специално поле с капацитет 400 000 зрители. Широки, просторни улици и собствена ж.п. гара ще осигуряват безпрепятственото пристигане и заминаване на участниците. Път, широк 90 метра, ще бъде създаден специално за маршовете. Работата по всичко това ще протича под надзора на представители на партията, железниците и местните власти на Нюрнберг, за да се гарантира, че този огромен проект ще бъде завършен в срок.

Радост и гордост е за нас, че Фюрерът неотлъчно следи напредъка на работата. След като бъде завършен този проект, партийните конгреси ще бъдат в още по-голяма степен, демонстрация на неизчерпаемата сила на националсоциалистическа Германия.

Преди десет години Фюрера веднъж каза: „Аз скоро ще трябва да отида в Берлин, защото Берлин е център на политическия живот. Но седалището на движението винаги ще остане в Мюнхен.” И той е удържа на думата си. До Кафявия дом, който в продължение на години е световен символ на националсоциализма, се издигнаха множество други сгради, в които са настанени отделите на имперското ръководство – Райхслайтунг - бяха издигнати и две гигантски сгради - сградата на Фюрера и Административната сграда на NSDAP, очертаващи конкретния израз на волята му. Самият той, когато има възможност или работа се връща тук, Мюнхен му е като второ родно място, никога не пропуска възможност да посети Кафявия дом. Тук се провежда официално конференцията на райхслайтерите и също така се разискват важните партийни и политически въпроси.

И накрая, за да се увековечи връзката на партията с този град, Фюрера официално нарече Мюнхен „**Столицата на движението**”. С това той изказа своята почит към града за първите успехи на политическата си дейност, за жертвите, които е дало движението там и за спомените, които завинаги ще останат в сърцето му.

Адолф Хитлер никога не е бил лидер на партията в популярния смисъл на думата, точно както и NSDAP никога не е била партия, в обикновения смисъл на думата. Фюрерът е организационното ядро на движението, което днес е единственият политически орган, представляващ волята на германската нация. От самото начало неговата задача беше да абсорбира множеството партии и по този начин да премахне изцяло партийна система в Германия и да постави на нейно място националната общност. Германската националсоциалистическа работническа партия никога не е била самоцел за Адолф Хитлер. От самото начало той вижда в нея активното ядро на германския народ и извън него крайната цел, за която той копнее и на която той посвещава борбата си, а именно:

ГЕРМАНИЯ, само и единствено ГЕРМАНИЯ!

**9-ти ноември, 1935 г., Кьонигсплац в Мюнхен.
Лайбщандарте – личният полк на Фюрера**

**Фюрерът по време на Партийния конгрес на Свободата.
Инспекция на почетната рота на Лайбщандарте**

**Националсоциалистическите формации се събират на почти завършения
Кьонигсплац на 9-ти ноември, 1935 г.**

**Мотористи от SA минават на парад пред Фюрера на
Държавния партиен конгрес през 1935 г.**

**Снимка, от затворничеството на
Фюрера в крепостта Ландсберг**

**Фюрера на посещение в бившата си
килия след десет години**

**На конференция по време на борбата. Ораторът говори докато Фюрера прави
кратки бележки. От ляво на дясно, първи ред: Хес, Руст, Фюрерът, Цюрнер, Керл,
втори ред, зад Хес: Шрек (*вече покойник*)**

Фюрерът, заобиколен от най-близките си сътрудници във вечерта на изборите за Райхстага на 29 март 1936 г.

Фюрера сред трудоваците на Цепелинфелд в Нюрнберг, Държавния партийен конгрес 1935 г.

Фюрерът освещава знамената по време на Партийния конгрес на Свободата

